

Giới thiệu Phi Thê Phi Thất

Tác giả Bách Quỷ Dạ Hành cho ra đời tác phẩm Phi Thê Phi Thất với thể loại ngôn tình sủng, truyện nói rằng cổ sự phát sinh trong một thế giới vô danh.

Thế giới này chứa đựng trong mình rất nhiều sinh vật huyền bí và ma pháp.

Chia làm hai đại lục Đông và Tây. Tây Đại Lục sau khi trải qua phân tranh quyết liệt kéo dài,

cuối cùng cũng được nghênh đón hòa bình trong sự đồng trị của hai vương giả tôn dị thế.

Mà Đông Đại Lục vẫn như trước duy trì sự thống trị của Long Vương Triều.

Dưới sự kết hợp của Thái Hậu La Tần Dữ và Long Ki Đế Long Ngọc,

Đông Đại Lục tiếp tục hưởng cuộc sống hạnh phúc quang vinh, truyện về sau các dân tộc chung sống hòa bình, xã hội ổn định.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Chương 1-1

Cổ sự phát sinh trong một thế giới vô danh. Thế giới này chứa đựng trong mình rất nhiều sinh vật huyền bí và ma pháp. Chia làm hai đại lục Đông và Tây. Tây Đại Lục sau khi trải qua phân tranh quyết liệt kéo dài, cuối cùng cũng được nghênh đón hòa bình trong sự đồng trị của hai vương giả. Mà Đông Đại Lục vẫn như trước duy trì sự thống trị của Long Vương Triều. Dưới sự kết hợp của Thái Hậu La Tần Dữ và Long Ki Đế Long Ngọc, Đông Đại Lục tiếp tục hưởng cuộc sống hạnh phúc quang vinh, các dân tộc chung sống hòa bình, xã hội ổn định.

Đông Đại Lục là nơi có rất nhiều dân tộc thiểu số. Trong đó một bộ tộc có quan hệ tương đối mật thiết với vương tộc, chính là Tường Phượng Tộc. Tường Phượng Tộc là một bộ tộc có tỷ lệ nữ nhân rất nhỏ, qua năm tháng, để thích ứng với điều kiện khắc nghiệt, kéo dài huyết mạch bộ tộc, nam nhân Tường Phượng Tộc đã phát sinh đặc tính mà các nam nhân tộc khác không có – sinh tử.

Thế nhưng từ khi Thái Hậu chấp chính, đẩy mạnh thương nghiệp liên quốc gia, mở rộng đường bộ, khai thông vận tải đường thủy, cổ vũ thương nghiệp, hủy bỏ trạm kiểm soát, hủy bỏ điều lệ “không được ly hương” đã phát động làn sóng di dân khắp nơi, đánh vỡ cục diện mỗi tộc một phương, các nơi bắt đầu hình thành khu vực cư trú của tập tộc.

Tường Phượng Tộc cũng không ngoại lệ, sau khi rời đi cố hương, đến nơi các tập tộc sinh sống, nam tử của Tường Phượng Tộc, cũng như nữ tử của những tộc khác, khoác lên giá y, giả cho nam nhân ngoại tộc.

Rất nhanh, các tộc bắt ngờ phát hiện những đứa trẻ là kết tinh của nam tử Tường Phượng Tộc và nam tử ngoại tộc đều vô cùng thông minh. Tin tức không ngừng lưu truyền khắp các ngõ ngách của Đông Đại Lục, các tộc nhân tranh nhau hướng nam tử Tường Phượng Tộc cầu hôn, ngay cả hoàng tộc cũng không ngoại lệ. Dù sao, có ai lại không hi vọng hậu đại thông minh sáng dạ cơ chứ. Chi tiếc, do bị sự biến đổi hoàn cảnh cùng nhân tố di truyền ảnh hưởng, nam tử cùng tộc sinh ra tỷ lệ nam hài rất thưa thớt, mà tỷ lệ nữ hài lại lên đến chóng mặt, bởi vậy, trên toàn Đông Đại Lục, khả năng tìm thấy nam tử Tường Phượng Tộc càng ngày càng nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 2: Chương 1

Hoa Phi Thất, Tường Phượng Tộc, năm nay tròn 18 tuổi, thân cao 1m68, thể trọng 85kg, đủ để áp một con...con voi. Ấn tượng để lại cho người khác chỉ có thể diễn tả bằng một chữ – phi. Mặt tròn tròn, thân tròn tròn, cánh tay tròn tròn; thắt lưng như thủy dĩnh (thùng nước), bụng thì như làm thành từ ba quả bóng cao su (không phải sáu múi sao?!), chân lại như chân bàn. Nếu như muốn nói trên người Hoa Phi Thất có chỗ nào trông được nhất, thì chính là tóc. Cả một mái tóc đen như mun, cũng không biết là dùng loại dầu gội gì. Mềm mại tựa lông vũ, tron bóng như tơ lụa, khi tia sáng chiếu vào còn có thể phát ra ánh sáng thanh u, khi đi đường còn có thể tỏa ra hương thơm lay động nhân tâm. Đây chính là mái tóc tiêu chuẩn của một mỹ nhân, chỉ cần không nhìn đến vóc người và gương mặt. (thật mĩ mai!!!)

Mỗi khi nhìn thấy nhi tử như vậy, Hoa phụ Hoa mẫu nhìn không được tức tối giậm chân một phen. Sau khi sinh hạ sáu nữ hài tử, vất vả cố gắng hơn 10 năm mới có được Hoa Phi Thất. Vô luận hấn có đặc tính của nam tử Tường Phụng Tộc hay không, đều là một bảo vật. Hơn nữa Hoa Phi Thất khi còn bé hình dạng thanh thủy, cười rộ lên làm lộ hai má lúm đồng tiền, cái miệng nhỏ nhắn đầm đìa, vừa đơn thuần vừa biết để ý chung quanh, tuy rằng thích làm nũng nhưng cũng không phải không hiểu chuyện, thật là chọc người yêu thích. Cả nhà từ trên xuống dưới thật yêu tiểu bảo bối gia khỏa này đến chết, bình thường chỉ cần là thứ gì ăn ngon, hảo ngoạn, bổ dưỡng, đều sẽ không thiếu phần của Hoa Phi Thất. Kết quả, đợi đến khi bọn họ để ý đến dáng vẻ mập mạp của Hoa Phi Thất thì hối hận cũng đã muộn màng.

Sáu người tỷ tỷ, đã xuất giá từ lâu, cùng có chung một loại cảm xúc. Sau khi thử qua cách thứ N để giúp đệ đệ giảm béo thất bại, các nàng đồng loạt chuyển hướng mục tiêu qua một phương diện khác.

“Cục cung, người xem bức họa này thế nào, hấn là Âm Tộc, thật đẹp...”

“Cục cung, đây là mỹ nhân của Sơn Tộc...”

“Cục cung, đây là Tương Tộc...”

“Cục cung...”

Hằng hà vô số tranh ảnh đặt tầng tầng lớp lớp lên số sách còn chưa khô mực trên bàn học, người trong tranh kẻ sau lại đẹp hơn kẻ trước, gân xanh trên mặt Hoa Phi Thất ngày càng dâng trào. Bút lông trên tay dừng thẳng, chấm mực nước, viết lên giấy.

“Ta nói các tỷ tỷ – các người không cần gấp gáp như vậy...”

“Gấp? Nga, đúng nga!”

Cho rằng cuối cùng cũng tìm được tri âm, Hoa Phi Thất giương đôi mắt ướt át cảm kích nhìn lục tỷ. Thật không ngờ, đối phương tiếp một câu nói hại hấn thiếu chút nữa là ngã từ trên ghế ngã xuống.

“Bớt nóng nảy chút, ba tháng nữa là lễ trưởng thành của cục cung rồi. Khi đó sẽ biết cục cung có đặc thù của “nam tử” hay không...”

“Nếu như có, nam nhân bên kia cũng không thể tầm thường nga!”

“Đúng vậy, nữ nhân xinh đẹp hay nam nhân anh tuấn đều phải xem qua, nói không chừng trong đó có hôn thê hay hôn phu của cục cung!”

“Ồ..., ta không muốn gả cục cung đi.”

“Vậy đối phương sẽ ở rể!”

.....

.....

Chúng tỷ tỷ thảo luận thất chủ bất thiết, khiến thư phòng an tĩnh lúc này đây liền trở thành cái chợ. Hoa Phi Thất, ngay trước khi đứt gân, đã biết không mà âm thầm ly khai chốn thị phi.

“Cục cung, người muốn đi đâu?”

Đại tỷ đi trước một bước giữ lại thân ảnh đang muốn bỏ trốn của Hoa Phi Thất, sáu cặp mắt nhất thời nhìn chằm chằm vào phía sau lưng Hoa Phi Thất.

“Ta, muốn, đi, Xuân, Phong, Lâu”

Bỏ lại một quả bom sắp phát nổ, Hoa Phi Thất dùng tốc độ hoàn toàn không tương xứng với thân hình của hấn mà chạy trốn.

Xuân Phong Lâu = kỹ viện

Đợi cho đẳng thức trong đầu thành lập rồi, thư phòng truyền ra đại hợp xướng của những tiếng thét chói tai không rõ là do hưng phấn hay là do vô cùng đau đớn.

Chạy ra đến đại ốc, Hoa Phi Thất cuối cùng cũng có thể thở phào nhẹ nhõm, tạp âm của các tỷ tỷ thế nhưng đã đạt đến cấp bậc cao nhất. Hấn sửa lại thất lung, chậm rãi chạy đến tuần sát các chi nhánh. Từ khi hấn 16 tuổi, tất cả sinh ý trong nhà đều giao cho hấn trông coi, hiện nay sinh ý tương đương phát đạt, hiệu cảm đồ và cửa hàng vàng bạc liên tục mở thêm vài chi nhánh.

Nghĩ đến lễ trưởng thành sẽ diễn ra sau ba tháng nữa, hấn nhìn một chút bàn tay đầy thịt của mình. Chỉ dựa vào hình dạng cũng có thể kết luận hấn không có đặc tính của Tường Phụng Tộc. Hấn nhớ rõ, khi còn bé từng gặp qua một vị nam tử có đặc tính của Tường Phụng Tộc, gương mặt y thật xinh đẹp như hoa, nhược liễu phù phong. Nhưng hình như đã thành một định luật, người kia bỗng nhiên vứt bỏ hấn, tuyển chọn Tuyên Tuyên lớn lên xinh đẹp, mong muốn sinh ra một hài tử thông minh. Bọn họ lúc này như thế nào rồi, lễ trưởng thành ba tháng sau hấn là sẽ có cơ hội gặp lại. Có phải chỉ cần có đặc tính, sẽ có kết quả như ý hay không. Nếu như không phải, như vậy Tuyên Tuyên cũng sẽ bị vứt bỏ...

Hoa Phi Thất vỗ vỗ mặt, ngăn lại âm mưu tội lỗi.

Hoa Phi Thất, tỉnh lại đi! Không chọn người là vì người kia không có mắt. Loại phần tử chỉ biết đến lợi ích cá nhân đó, dù là rách giầy cho người cũng không xứng! Đến đây đi! Đến Xuân Phong Lâu ngoạn mỹ nhân thôi!

Trong lòng đã quyết, Hoa Phi Thất tràn đầy tự tin ngẩng đầu ưỡn ngực, như một đấng đồ tử phe phẩy quạt, từng bước tiến đến Xuân Phong Lâu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Chương 2

Xuân Phong Lâu chính là thanh lâu nổi danh nhất thành, tú bà không biết là từ phương nào đến đây, chỉ biết người họ Tiêu, bởi vì rất đẹp, mọi người đều gọi nàng là Tiêu mỹ nhân. Tiêu mỹ nhân có bộ dáng họa thủy (kẻ gây tai họa), mày liễu, mặt trái xoan. Chỉ cần mị nhãn lướt qua, không biết có bao nhiêu đại quan gia sẽ tự giác dâng lên vô số ngân lượng. Bộ ngực đầy đặn hơi hơi lộ ra sau y phục đủ khiến cho cả đoàn sinh vật giống đực máu mủi chảy ròng ròng.

Tiêu mỹ nhân đẹp thì có đẹp, thế nhưng cũng có rất ít nam nhân được đặt chân vào khuê phòng của nàng. Một trong những ngoại lệ chính là Hoa Phi Thất. Điểm ấy làm cho nam nhân toàn thành hận đến nghiến răng nghiến lợi. Cũng may Tiêu mỹ nhân đã huấn luyện ra Thập Nhị Xuân Phong vô cùng am hiểu phong tình, cũng đủ cho các nam nhân thỏa mãn bản tính đi săn của họ, ngoại trừ một ít tranh chấp nhỏ, cũng không có xảy ra đại sự gì.

Hôm nay Tiêu mỹ nhân đang ngồi thì mí mắt trái nháy lên, điềm báo sẽ có chuyện không hay xảy ra. Gần nhất mua về được một vị tiểu thư trong gia đình quan gia nghèo túng, mi ngài mặt ngọc, da trắng như tuyết, tóc như tơ, có thể xem là một cái cây hái ra tiền. Nay chính thức treo biển hành nghề. Nghĩ đến những nén bạc trắng sáng, Tiêu mỹ nhân cười đến mí mắt.

Lần đầu tiên của nữ nhân rất đáng giá, tiền thưởng đêm nay rất đáng chờ mong, không biết kim chủ sẽ là ai đây?

Đang mơ mộng, một tên tiểu trư nhảy vào.

“Tiêu mỹ nhân!”

Hoa Phi Thất hoan hỉ vọt qua, cái đầu tròn tròn đảo đảo... xông vào gọn sóng giữa ngực mỹ nhân.

“Tư tương!” Tiêu mỹ nhân yêu kiều reo một tiếng, mặt mày rạng rỡ, như rắn nước quán tới: “Tiểu bảo bảo sao lại có lúc rảnh rỗi mà đến đây?”

“Ha ha, nhớ người chứ sao!”

“Thiết, tám phần mười là chạy trốn sáu tỷ tỷ của người đi.” Tiêu mỹ nhân thế nhưng rất rõ ràng, xoay người đẩy ra khỏi thịt tên Hoa Phi Thất “Lão nương hôm nay cũng không có thời giờ cùng người ngoạn, đi chỗ khác thôi.”

“Nghe nói hôm nay Tương tiểu thư sẽ bán đêm đầu tiên.” Hoa Phi Thất mau chóng phong bế cửa phòng.

“Nếu tiểu bảo bảo thương cảm thì mua lại nàng a, đến lúc đó có thể cử án tề mi*, đa từ đa tôn...” Tiêu mỹ nhân lạnh lùng nói.

Hoa Phi Thất hơi gãi gãi đầu, lấy lòng mà cọ cọ Tiêu mỹ nhân (thật giống cầu, em có biết hay không!?) “Tiêu mỹ nhân, ta cũng không phải ý tứ này...”

“Ta mặc kệ” Tiêu mỹ nhân trở mình trừng mắt “Nàng là cái cây hái ra tiền của ta.”

“Thế nhưng một người tiểu thư lưu lạc phong trần... hơn nữa hôn phu của nàng van ta...”

“Người nhìn xem, nhìn xem, ta chỉ biết người vừa đến sẽ có chuyện.” Tiêu mỹ nhân tròn tròn mắt, đôi bàn tay phấn trắng bắt lấy Hoa Phi Thất. “Lại muốn bán đứt đêm đầu, chuộc thân miễn phí có phải hay không! Tiêu vô lương tâm! Người muốn chiếm tiện nghi của lão nương sao, còn lâu nhé!”

Hoa Phi Thất thét đến kinh thiên động địa, một thân phi nhiều cũng không chịu nổi bị Tiêu mỹ nhân tra tấn. “Hảo tỷ tỷ, buông tha ta đi mà.”

“Đi!”

Tiêu mỹ nhân ngoắc ngoắc tay, Hoa Phi Thất nghe lời đưa lên cái lỗ tai thịt thịt: “Tư tương, đêm nay...” Tiêu mỹ nhân nắm tay lấy bàn tay của Hoa Phi Thất, vói vào trong váy, đen tối thối khí: “Đêm nay ta thay người khai bao.”

Xoát một tiếng, Hoa Phi Thất hồng từ đầu đến chân.

“Cứ quyết định vậy đi.” Tiêu mỹ nhân cũng không chờ Hoa Phi Thất đồng ý, cao hứng bùng bùng nhắm ngay mặt hán mà thân.

Cùng lúc đó, một lớn một nhỏ ngay ngắn đứng ngoài cửa, bọn họ sắc mặt quái dị nhìn Hoa Phi Thất và Tiêu Mỹ Nhân biểu diễn. Người nhỏ hơn nhũn chặt lông mày:

“Tề, hẳn thật là... sao?”

“Tài Tinh Tử chẳng bao giờ tính nhầm.” Người lớn hơn cung kính trả lời.

“Vậy không xong, hẳn thích nữ nhân. Vậy tiểu tân nương của ta thì sao? Cứ tiếp tục như vậy nàng sẽ không thể...” Gương mặt đầy nét trẻ con đau khổ suy tư, có vẻ thành thực không hợp tuổi. Nhất là đôi mắt tràn ngập những tính toán.

“Đêm nay...” tiểu hài tử chớp mắt, hướng người lớn hơn vẫy vẫy tay. Người lớn hơn nghe lời cúi xuống. Tiểu hài tử dặn dò một phen, người lớn hơn gật đầu lĩnh mệnh.

Mí mắt trái giật giật, tai. Mí mắt phải cũng giật giật, tai.

Rốt cuộc là tai hay là tài?

Tiêu Mỹ Nhân có chút buồn bực, phe phẩy đầu đặt ở một bên, tiếp tục chỉ huy các cô nương bắt chuyện với khách nhân đêm nay. Khách nhân đêm nay đều là vì đêm đầu của quan gia tiểu thư mà đến, một đôi mắt tìm tòi nhất tề hướng về phía cánh cửa phòng đóng chặt trên lầu.

Nếu không phải đã đáp ứng với Hoa Phi Thất, thật muốn lưu lại cái cây hái ra tiền. Đáng tiếc đêm nay Hoa Phi Thất thỏa thuận mua bán thành công rồi, nhành hoa xinh đẹp này sẽ trở về trong tay kẻ yêu hoa. Đáng tiếc, đáng tiếc...

Bắt quá chính nàng cũng thu được lợi.

Tiêu Mỹ Nhân mỉm cười, bắt chuyện càng thêm hăng say.

Đột nhiên, khách không mời mà đến xuất hiện.

*Đời Hậu Hán (25-219), ở đất Giang Nam có một chàng hàn sĩ tên Lương Hồng. Nhà nghèo, Lương Hồng ở trong túp lều tranh vách đất. Họ Lương chăm học biết trọng liêm sỉ, khí tiết, giữ đạo thanh bản cao đẹp. Đức hạnh, tài năng của chàng được người khâm phục, nổi tiếng khắp nơi.

Ở vùng địa phương có nàng Mạnh Quang vốn dòng nho gia giàu có nhứt vùng. Nàng tính nết đoan trang đức hạnh, đương độ kén chồng. Nhiều người thân hỏi, nàng trả lời rằng chỉ có người hiền đức như Lương Hồng mới xứng đáng là chồng.

Thấy nhà họ Mạnh đạo đức, Lương Hồng cùng nàng Mạnh Quang kết nghĩa đá vàng.

Khi làm lễ thành hôn, nàng Mạnh Quang mặc xiêm y lộng lẫy, trang sức toàn vàng ngọc đắt tiền, cốt làm đẹp cho chàng vừa ý. Nào ngờ trông thấy vợ trang sức rực rỡ, Lương Hồng không bằng lòng, bảy ngày đêm, chàng không làm lễ động phòng hoa chúc.

Nàng Mạnh Quang lấy làm lạ, kiểm điểm lại lời cử chỉ của mình không tỏ vẻ gì vô lễ. Nghĩ mãi, nàng ngờ rằng vì nàng trang sức lộng lẫy mà chồng không bằng lòng chăng. Nàng liền trút bỏ lớp áo quần tốt đẹp, đồ trang sức ngọc vàng, để mặc y phục vải thô, cài thoa gai ra hầu chồng.

Thấy vợ như thế, Lương Hồng vui vẻ nói:

– Đây mới chính là vợ của ta. Hồng này không màng danh lợi, không ham của bạc vàng. Hồng chỉ muốn cùng vợ cấy lúa ruộng, trồng lấy lúa, dệt lấy vải, sinh sống trong cảnh nghèo mà lúc nào cũng giữ tròn khí tiết, đạo đức, vợ lúc nào cũng kính trọng chồng và chồng lúc nào cũng nể yêu vợ.

Mạnh Quang nghe chồng nói rất lấy làm vui vẻ. Nàng đối với chồng rất mực cung kính. Mỗi bữa cơm, đối diện, nàng nâng mâm ngang mày để tỏ lòng kính trọng chồng.

Trong tác phẩm “Nhị độ mai”, tác giả Vô danh, đoạn diễn tả cảnh Hoài Nguyên đi cống Hồ có làm bài thơ tặng tình nhân là Mai Lương Ngọc lúc chia ly, có câu:

Ngang mày Mạnh thị chưa nâng án,

Thấy mặt Chiêu Quân đã mất tranh.

“Mạnh thị” đây chỉ nàng Mạnh Quang. Về sau, những nhà có hôn lễ, nhà trai thường viết 4 chữ “Cử án tề mi” dán ở cửa phòng, chỉ rằng người vợ hiền đức.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Chương 3

“Tiêu lão bản gần đây có khỏe không?”

Thanh âm thanh thúy nhưng làm cho Tiêu mỹ nhân toàn thân dựng tóc gáy. Nàng lấy lại tinh thần, nữu mông tiến lại gần.

“Ai nha, là Ân thiếu gia a, đã lâu không gặp.”

Nói đến Ân Phượng Trữ của Âm Tộc, thật sự là không ai không biết, đường đường một đại nam nhân nhưng lớn lên so với nữ tử bẻ nguyệt tu hoa còn kiều diễm hơn ba phần, mặt gầy như quan ngọc, đôi tay nõn nà, mười đầu ngón tỏa ra hương thơm lạ lùng, cử chỉ thanh tao, ưu nhã tựa như trong tranh. Nếu không phải thường đến Xuân Phong Lâu ngoạn, kỹ thuật trên giường nghe nói cũng không tồi, Tiêu mỹ nhân thật cho rằng gã là một mỹ nữ khuynh quốc khuynh thành.

Thế nhưng vạn vật tạo thành đều nhất định có chỗ khiếm khuyết. Tiêu mỹ nhân này tâm địa cũng không giống vẻ ngoài, Ân Phượng Trữ có tiếng âm hiểm, nội tâm tiêu nhân đến mức chỉ cho một cây châm đi qua. Kẻ đắc tội gã đều không có kết cục tốt, trực tiếp tự sát còn có vẻ dễ dàng hơn. Người như vậy vốn nên kính nhi viễn chi(kính trọng nhưng vẫn phải giữ khoảng cách), thế nhưng ma xui quỷ khiến thế nào, Hoa Phi Thất lại có xung đột với gã.

Cái ngồi nỏ tên Hoa Phi Thất ấy chẳng phân biệt được nam nữ, nhìn thấy người ta đẹp như vậy, cho rằng gặp được chân mệnh thiên nữ, bất chấp tất cả mà tiếp cận. Việc này chạm đến cấm kỵ của Ân Phượng Trữ, gã hận nhất là người khác đem gã trở thành nữ nhân. Thế là hai người bên trong Xuân Phong Lâu vung tay vung chân, đến tận sau này, Ân Phượng Trữ vẫn trăm phương nghìn kế chèn ép sinh ý của Hoa Phi Thất. Hoa Phi Thất cho dù tốt, cũng không thể ngồi im để người khác khi dễ, lễ thượng vàng lai (có qua có lại). Đấu tranh một năm, hai người rốt cuộc cũng đã đạt đến thế ngang ngửa.

Ân Phượng Trữ ngày thường muốn gió được gió, muốn mưa được mưa, sao có thể chịu được loại kết cục này. Gã làm tràn trọng thêm, chỉ cần Hoa Phi Thất xuất hiện ở đâu thì ngay sau đó gã cũng sẽ xuất hiện. Hai người gặp mặt sấm chớp không thể không xảy ra, châm chọc khiêu khích một phen, khả chịu khổ chỉ có người xung quanh mà thôi.

Tiêu mỹ nhân ai oán nhìn cái bàn mới mua, lòng không khỏi đau buồn, không biết qua đêm nay có còn nhìn thấy chút tàn tích nào của chúng nó hay không.

Ân Phượng Trữ phe phẩy quạt, tay tự động hướng phong mông của Tiêu mỹ nhân ăn đậu hũ. Bạch y nam nhân bên cạnh gã thấy thế, không tán thành mà nhũ nhũ mảy, da mặt mỏng hiện lên một rặng mây đỏ.

“Nghĩ, vị công tử này hảo lạ mặt a.” Tiêu mỹ nhân chuyển sự chú ý sang bạch y nhân. Chỉ thấy y mặt mày thanh tú, ngũ quan đoan chính, cũng không phải là quá cao lớn anh tuấn, thế nhưng lại có một cổ thanh nhả thoát tục, rất dễ nhìn. Lấy kinh nghiệm nhiều năm lăn lộn chốn phong trần, nàng có thể nhìn ra nam tử này non nớt chẳng khác gì Hoa Phi Thất.

“Vị này chính là Lâm Vũ Sanh công tử, từ kinh thành tới, ngươi nên cẩn thận hầu hạ. Y là con rể tương lai của Ân gia chúng ta!” Ân Phượng Trữ vênh váo nường mi ra vẻ tự đắc. Gã đương nhiên biết Tiêu mỹ nhân rất than thiết Hoa Phi Thất, cho nên muốn hướng nàng tuyên cáo. Đợi sau khi Ân Lâm trở thành thông gia, đến lúc đó thử xem Hoa Phi Thất có chết hay không.

“Cái này dĩ nhiên, Tiểu Đào, Tiểu Hồng mau tới đây!” Tiêu mỹ nhân lau mồ hôi lạnh, thật nguy hiểm. Ân Phượng Trữ này ngay cả Lâm gia nổi danh của Tương Tộc cũng có thể kết thân, sau này Hoa Phi Thất nhất định thống khổ.

Tiểu Đào, Tiểu Hồng và ba bốn vị cô nương khác như hoa bướm quần lấy hai nam nhân xuất chúng, Ân Phượng Trữ thành thạo cùng ba vị cô nương liếc mắt đưa tình, chọc ghẹo khiến bọn họ phát ra tiếng cười như chuông bạc. Bên kia, Lâm Vũ Sanh có điểm thâm thương, y cứng ngắc ngồi tại chỗ, tay chân luôn cuống không biết làm gì. Đầu cúi thấp, mắt cũng không dám nhìn đến các cô nương y phục càng ngày càng hạ thấp.

“Đêm nay sao lại náo nhiệt như vậy?” Ân Phượng Trữ nhìn lướt qua đoàn người bận rộn, già vờ lơ đãng nhắc đến.

“Ân thiếu gia có điều không biết. Đêm nay Tương cô nương sẽ bán đêm đầu tiên.”

“Úc...” Đôi mắt Ân Phượng Trữ rực lửa, cuối cùng tiết lộ ý đồ: “Đầu heo thì sao? Ta nghe nói hán cũng tham gia.”

“Ách...” Tiêu mỹ nhân thâm nghĩ “xong”, ma vương đã kiếm được cơ hội gây sự. Hoa Phi Thất, lúc này không phải ta không muốn giúp ngươi, mà là lực bất tòng tâm. Tiêu mỹ nhân hiện tại chỉ mong sao cho hai kẻ oan gia này ngàn vạn lần đừng gặp nhau, Hoa Phi Thất à Hoa Phi Thất, chỉ mong ngươi ủy thác người khác đến đấu giá.

Thật là, cái gì a cái gì, Hoa Phi Thất mập mạp sớm không đến muộn không đến, nhằm ngay lúc này mà hưng phấn tiếng vào.

“Tiêu mỹ nhân, ngươi ở đây a...” Nói xong bỗng nhiên ngậm miệng, hán thấy được thiên địch.

Phong vân biến sắc, lợi điện nảy ra, trong không khí hiện lên đám hỏa hoa, hỏa diễm hùng hục tại đấy mắt hai người thỏa thích thiêu đốt.

“Éo là, ngươi thật sự là âm hồn không tiêu tan!”

“Từ phi trư, nơi này là nhà ngươi mở hay sao! Bán công tử thích thì cứ đến!”

“Èo là, người ăn nói cho đàng hoàng, cẩn thận ta một quyền đem người đánh thành chó hoang, hoặc là đem người bán vào tiểu quan quán!”

“Từ phi trư, người nhìn lại mình đi, ta sợ dù cho không người cũng chẳng ai thèm lấy!”

“Èo là, người là đồ con chuột dưới gầm cầu! Ăn phân mà lớn lên, mùi hôi tận trời!” (Quá thô bỉ!)

“Từ phi trư, người chắc chắn là hậu duệ của heo rừng! Một chút lễ nghi liêm sỉ cũng không biết!”

“Èo là...”

“Từ phi trư...”

Người xung quanh tự động tản đi, chỉ còn Lâm Vũ Sanh ngồi nghe. Chiên trống nội đường vang lên, Lâm Vũ Sanh nhìn lên, hơi nghiêng mình chắn giữa hai người đang giương cung bạt kiếm.

“Quấy rầy hai vị một chút, đầu giá bắt đầu rồi.”

Hai người vừa ngẩng đầu, không thể nào. Trương cô nương đã thấp đầu đứng trước cửa Các Tiên Phòng trên lầu hai, yên lặng đợi kết quả. Người thắng cuộc có thể bước lên lầu, cùng mỹ nhân mây mưa.

Đều tại cái tên èo là này, hại chính mình thiếu chút nữa làm hồng mắt đại sự.

Cái trán tròn tròn của Hoa Phi Thất chảy xuống một giọt mồ hôi, vừa chấp tay hướng Lâm Vũ Sanh nói tạ ơn, cũng không để ý đến Ân Phụng Trữ, xoay đầu chạy đi. Nhìn từ chi nhô thô tích cực vận động hướng về phía trước, khỏe miệng Lâm Vũ Sanh xuất hiện một đường cong vui sướng.

“Từ phi trư!” Ân Phụng Trữ sắc mặt khó coi, quyết định lần thứ hai bám lên Hoa Phi Thất đầu đá một phen: “Lâm huynh, chúng ta cũng đi ra giá một lần thử xem!”

Tuy rằng đối với loại chuyện phong nguyệt này không hề có chút hứng thú, nhưng nhớ đến màn khẩu chiến vô cùng quyết liệt ban nãy, Lâm Vũ Sanh bỗng nhiên tinh thần tăng vọt, gật đầu đáp ứng.

“A nha!”

Bởi vì chạy quá mau, Hoa Phi Thất vô tình va vào một hắc y đại hán “Xin lỗi, người có sao không.” Hoa Phi Thất tự nhận trọng lượng của mình cũng không phải bình thường, hơn nữa còn đang di chuyển với tốc độ nhanh, tông vào người ta như vậy, khó có ai mà thừa thụ được. Vừa nhắc đầu chỉ thấy một đội vai dày rộng như tường đá. Hoa Phi Thất chưa bao giờ nhìn thấy người nào cường tráng như thế. Thân cao hai mét, mặt chữ điền, mày kiếm mắt sáng, da ngăm đen cho thấy người này thường bốn ba bên ngoài. Thân thể so với Hoa Phi Thất mập mạp còn muốn to lớn hơn, nhưng khác với Hoa Phi Thất chính là, trên người hắn không có khuyết điểm, hoàn mỹ đến mức có thể đi dự thi.

Hắc đại hán nhìn Hoa Phi Thất, không nói gì, dễ dàng nhắc hắn lên đặt sang một bên, rồi giống như đại bàng giương cánh, vèo một tiếng đã lập tức biến mất.

Cao thủ a...

Hoa Phi Thất thu hồi ánh mắt kính ngưỡng, chuyên chú vào buổi đấu giá.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chương 4

Tiêu mỹ nhân uy phong lẫm lẫm đứng giữa phòng, tay trái cầm cây búa nhỏ, tay phải thủ thế giữa không trung như muốn trợ uy.

“An tĩnh an tĩnh, vị trên lầu là Trương Trương cô nương, là đối tượng đấu giá đêm nay của chúng ta.” Trương Trương nghe vậy ngẩng đầu, nước mắt nhất thời như hạt châu rơi xuống, làm cho một đám nam nhân dưới đài sắc tâm ngứa ngáy.

“Ai có thể có được đêm đầu của Trương Trương đây. Các đại gia mời bắt đầu định giá!”

Vừa dứt lời, dưới đài liền thành một mảnh hỗn loạn.

“Một trăm lượng bạc.”

“Ba trăm lượng.”

“Ba trăm năm mươi lượng!”

“Một nghìn lượng!”

Thanh âm mười phần khí phách của Hoa Phi Thất vang lên, dưới đài lạng ngắt như tờ. Không ít người luyện tiếu nhìn túi tiền, tài không bằng người ta, xem ra chỉ có thể đợi đợt khác. Hoa Phi Thất thở phào nhẹ nhõm.

“Hai nghìn lượng!”

Ân Phượng Trữ phe phẩy quạt, cùng Lâm Vũ Sanh tách đoàn người đi tới.

Ờo là!

Hoa Phi Thất ngoan độc trừng mắt bọn họ.

“Ba nghìn lượng!”

“Năm nghìn lượng!”

“Tám nghìn!”

“Một vạn!”

“Một vạn năm nghìn!”

....

Giá càng về sau quả thật là trên trời, Tiêu mỹ nhân lau một bả mồ hôi, quả nhiên là vừa tai vừa tài a. Đột nhiên Hoa Phi Thất hướng Tiêu mỹ nhân đưa mắt ra hiệu, nàng liền hiểu ý hần. Xem ra hần muốn kết thúc. Nàng nắm chặt búa trong tay, chờ đợi thời cơ.

“A!!! Ba vạn lượng!”

Hoa Phi Thất đột nhiên vọt đến bên người Ân Phượng Trữ, hét vào tai gã một tiếng, hô lê giá chốt cuối cùng.

Tiếng sấm lẹt vào tai, tai Ân Phượng Trữ như nổ vang, thiếu chút nữa là thành người điếc, đại não nhất thời chưa kịp phản ứng. Tiêu mỹ nhân chớp lấy thời cơ, tiểu búa đúng lúc gõ xuống.

“Thành giao!!” Tiêu mỹ nhân lau lớp mồ hôi lạnh: “Người thắng buổi đấu giá đêm nay là Hoa thiếu gia!”

Kết quả tuyên bố, Trương Trương rũ xuống đôi mắt đầm lệ, quay về lầu các. Mọi người xung quanh bắt đầu ồn ào bàn tán, ước ao có được phúc khí như Hoa Phi Thất.

“Từ phi trư, ngươi ăn gian!” Ân Phượng Trữ tức giận đến sắc mặt trắng bệch, lỗ tai gã đến giờ vẫn còn ong ong rõ to. Lâm Vũ Sanh mặt ngoài nghiêm trang, nhưng thực tế bụng đầy tiểu ý, ghen đến mặt mũi đỏ bừng.

“Ờo là, đấu không lại người ta thì nhận thua đi!”

Hoa Phi Thất đắc ý cười khinh, lay động bước lên lầu hai. Ha hả cuối cùng cũng không phụ khản cầu của Cửu Chương. Xem ra làm xong việc này, hần sẽ lại có thêm một thù hạp. Trương Trương để ta đưa người về bên cạnh tỉnh lang.

“Đừng tưởng trốn! Rõ ràng là ngươi giả trò! Người thắng cuộc phải là ta!” Ân Phượng Trữ nhảy dựng lên, không nói hai lời cũng liền vọt lên cầu thang, thân hình gầy nhỏ kéo Hoa Phi Thất đến một bên.

“Từ ờo là mau rút đi!”

“Từ phi trư kẻ rút đi phải là ngươi mới đúng!”

Hai người không ai nhường ai, song song dùng tay, chân, mông, đầu thời đối phương, sức lực ngang nhau, không ai chiếm được tiện nghi. Kết quả thang lầu nhỏ hẹp phát sinh âm thanh kháng nghị gánh nặng bất kham (không chịu nổi), bụi bay tứ tán, Tiêu mỹ nhân đau lòng co rút khóe miệng.

Lâm Vũ Sanh theo dõi hai người, búng búng phấn chấn.

Khó có được cơ hội nhìn thấy bộ dáng điên tiết của Ân Phượng Trữ, nếu không tỉ mỉ quan sát thật đúng là có lỗi với bản thân.

“Ba thập” mộ tiếng, hai người đồng thời đẩy ra khuê môn của Trương Trương, đồng thời trừng lớn hai mắt, đồng thời hỏi.

“Ngươi là ai! Sao lại ở trong phòng Trương Trương!”

Lúc này kẻ đến trước một bước đang đứng trong phòng Tương Tương đều không phải ai xa lạ, mà chính là hắc y hán tử vừa va vào Hoa Phi Thất.

“Ân công...” Tương Tương sợ run, quỳ xuống nắm vạt áo hán tử. Hắc y hán tử gạt đầu một cái, bọn Hoa Phi Thất chưa kịp lên tiếng, trong nháy mắt đèn dầu khắp Xuân Phong Lâu vụt tắt, bốn phía nhất thời tối đen như mực.

“Ai nha, nào dám đánh ta!”

“Kẻ nào dám sợ loạn!”

“Ai nha, đau quá!”

....

Xung quanh liên tục vang lên tiếng người hô gọi, Xuân Phong Lâu rơi vào một mảnh hỗn loạn.

Bên ngoài lâu, một đám người hắc y tập trung lại với nhau.

“Báo, giai đoạn thứ nhất đã hoàn tất.”

“Hảo, thực hiện giai đoạn hai. Nhóm thứ nhất ở yên tại chỗ, nhóm thứ hai bắt lấy tiểu tử béo cho hắc y uống hồng được hoàn, nhóm thứ ba bắt lấy nam tử đặt gần bên cạnh tên mập mập, nhóm thứ tư đưa nữ tử ra khỏi phòng! Rõ chưa!”

Người bị mất linh mệnh đi. Trong bóng tối xuất hiện thân ảnh của một tiểu hài tử.

“Xin chủ tử yên tâm, thuộc hạ đã an bài tất cả, đêm nay tiểu chủ mẫu nhất định sẽ được sinh ra.”

Người bị mất cung kính khom lưng, tiểu hài tử gạt đầu.

Hắn không quan tâm tới nay kẻ nào trở thành phụ thân, chỉ cần tiểu tân nương của hắn được sinh ra là tốt rồi.

Cứ như vậy, một giai đoạn đại loạn nổi danh sử sách bắt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 6: Chương 5

Bên này, trong bóng tối, Hoa Phi Thất chợt nhận thấy một hồi yên lặng khác thường, thân thể mềm nhũn ngã xuống, đầu óc rơi vào mê cảnh tự thực tự huyền, lảng lảng không rõ ở nơi nào. Chỉ nhớ bị người nhét vào một viên được hoàn, vào miệng liền tan ra.

Đang trong lúc mơ màng màng, có người sờ vào chân, mí mắt của hắn, Hoa Phi Thất ra sức giãy dụa vẫn không thể thoát ra, bên tai truyền đến tiếng nam nhân ô ô thở dốc, hình như không phải chỉ có một người. Hồ hấp nóng rực phả vào làn da mẫn cảm, nhất thời làm hắn rợn người.

Là ai...

Hoa Phi Thất mở miệng muốn nói, nhưng chỉ có tiếng rên rỉ tràn đầy xuân ý thoát ra.

Sao lại như vậy!

Hoa Phi Thất cực độ hãi hùng, khí lực từ đầu đến chân đều tiêu biến, mềm nhũn mặc người bài bố. Đột nhiên, hạ thân mát lạnh, có người thoát quần hắn, da thịt trắng nõn nhất thời tiếp xúc với không khí băng lãnh.

Ai! Muốn làm gì! Dừng tay!

Đối phương đương nhiên không thể nghe thấu tiếng nói trong lòng hắn, hai chân bị tách ra thật rộng, địa phương mà ngày thương ngay cả Hoa Phi Thất cũng chưa từng chạm qua bại lộ trong không khí.

Hoa Phi Thất cả người căng thẳng, có vật gì đó nóng rực, tại động khẩu nơi hạ thân xoay quanh. Trái tim của Hoa Phi Thất dường như ngừng đập.

Trời ạ, không thể nào. Lão huynh, ta xin người hãy nhìn cho rõ ràng, đừng có sắp nhầm người!

Lão thiên gia, nếu đây là ác mộng thì hãy mau mau cho ta tỉnh lại!

Đáng tiếc, ông trời cũng không nghe thấy thỉnh cầu của Hoa Phi Thất.

Nam vật nóng rực phá cửa mà vào, trực tiếp sập đến chỗ sâu nhất trong huyết động, xông ra xông vào không chút lưu tình.

Mẹ ơi!

Hoa Phi Thất thê thảm rên rỉ, trong cơ thể rất nhanh xuất hiện cảm giác vui vẻ tiêu hồn, cả thân thể như sóng biển nhấp nhô theo tiết tấu của người phía sau. Như là bị thanh âm hấp dẫn, hai tay lại bắt đầu sờ soạng, tới tới lui lui đùa giỡn cơ thể thịt thịt êm dịu của Hoa Phi Thất.

Không phải đâu!

Hoa Phi Thất thảm kêu thảm thiết, thể nhưng thân thể lại phản bội ý thức, chăm chú vây triền lấy người bên trên, không ngừng phát sinh tiếng thờ đốc mê người.

Thật sâu đắm vào, người nọ cuối cùng cũng tiết, rút ra phân thân mềm nhũn, toàn bộ trọc dịch bạch sắc đều quán nhập vào trực tràng của Hoa Phi Thất. Hoa Phi Thất còn chưa kịp thở ra, một thứ nóng rực đồng dạng đã gấp rút tiến vào.

Không không, quá lớn!

Nam vật lần này không phải tất cả mọi người đều có khả năng thừa nhận, Hoa Phi Thất u huyết nhỏ hẹp, bị lấp đầy đến không chứa một khe hở. Nam vật như cuồng phong mưa bão tàn phá bên trong cơ thể, khiến Hoa Phi Thất có ảo giác như toàn bộ lục phủ ngũ tạng đều bị thống ra. Thần trí hẩn ngày càng mê mang. Bạch quang chọi lóe, trong bụng lần thứ hai lấp đầy dịch thể.

Kế tiếp là một gia khoa ôn nhu, không như hai người vừa rồi chỉ lo phát tiết, y nhẹ nhàng trừu xuất, thỉnh thoảng chiếu cố phân thân của Hoa Phi Thất, như những đợt sóng ôn nhu từng đợt từng đợt vỗ vào bờ.

Đầu óc Hoa Phi Thất càng ngày càng mơ hồ, trong luật động thông thả, hần dần dần đánh mất ý thức, trầm trầm chìm vào giấc ngủ.

Một đêm cuồng loạn, hậu quả là cơn đau đầu tột hại.

“Sao lại như vậy...”

“Trời ạ...”

“Đưa hần đi nơi khác, chúng ta đến nơi khác thương lượng một chút.”

“Không được, ta muốn ở lại!”

“Ngươi đừng liên lụy chúng ta, chúng ta trước mắt thương lượng một chút, sau này ngươi muốn làm gì thì tùy ngươi.”

“Được rồi...ba người chúng ta đích xác cần bàn một lần.”

Trong bóng tối, ba bóng đen tay chân luống cuống thay Hoa Phi Thất mặc quần áo, chỉnh sửa một lần, rồi nhẹ nhàng đặt lên chiếc giường sát vách. Xoay người đến cửa yên lặng rời đi.

Hoa Phi Thất vừa mở mắt, thứ hần nhìn thấy đầu tiên chính là gương mặt đầy lo lắng của Tiêu mỹ nhân.

“ Tỉnh rồi!” Tiêu mỹ nhân mừng rỡ thét chói tai.

“Ta...xây ra chuyện gì?” Vừa mở miệng, Hoa Phi Thất mới phát hiện giọng nói khàn khàn kì lạ của bản thân.

“Ta mới là người muốn hỏi ngươi, ngươi sao còn có thể trốn ở chiếc giường sát vách phòng mà ngủ? Hiện tại đã là buổi trưa, các khách nhân khác đều rời đi!”

“Tối hôm qua...”

“Tối hôm qua ta không biết, mọi người đều ngủ rất say. Chỉ là ngươi khi nào thì leo lên giường? Không rõ...” Tiêu mỹ nhân nghi hoặc quay đầu.

“Bọn người ẻo là thì sao?” Hoa Phi Thất miễn cảm nheo mắt.

“Ân công tử và Lâm cộng tử sao? Bọn họ tối hôm qua phân ra ngủ ở phòng Tiểu Đào và Tiểu Hồng a.”

“Na na còn một hắc y đại hán cao hai thước.”

“Y? Còn nói nữa, hôm qua không biết đem Trương Trương đi nơi nào, là ngươi và nhị vị công tử chứng kiến cơ mà. Mẹ nó, thật là to gan lớn mật, cư nhiên dám xúc phạm lão nương!” Tiêu mỹ nhân thóa mạ, hiển nhiên là đang xúc động đến cực điểm.

Nghe vậy, Hoa Phi Thất thất vọng ngã xuống, lệ nam nhi rơi lã chã.

Đêm qua nếu không phải bọn hán thì là ai?

Cư nhiên bị người cường gian?

Chẳng lẽ thật là ảo giác?

Ai lại có thể đối với hán nổi tính thú?

Lòng tràn đầy dấu chấm hỏi không ai có thể giải đáp.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Chương 6

Hạ nhân Ân gia nghĩ có điểm không tầm thường, trời con chưa hừng đông, đại thiếu gia ngày thường ưu nhã cao quý của bọn họ lại mạnh bạo mở đại môn, một thân chật vật, mặt mày đen tối, còn dẫn theo hai người. Trong đó, bọn họ nhận ra một người, là cô gia tương lai; người còn lại thì cao đến dọa người, phủ một thân hắc y. Biểu tình của bọn họ đều rất ngưng trọng, đầu tiên là đi thẳng vào thư phòng gọi người dâng trà, sau đó ra lệnh cho hạ nhân không được quấy rầy, liền đóng cửa lại, nhìn như đang tiến hành kế hoạch hoạt động bí mật.

Trong thư phòng, ba người hai mặt nhìn nhau thật lâu, Ân Phụng Trữ là người đầu tiên mở miệng.

“Tại hạ Âm tộc Ân Phụng Trữ.”

“Tại hạ Tương tộc Lâm Vũ Sanh.”

“Mông Ba tộc, Mông Nghi.”

Lại đến một trận yên lặng, trong phòng chỉ nghe thấy tiếng hít thở.

“Thật không thể tin được, ta cư nhiên vừa bính... bính tử phi trư!” Ân Phụng Trữ đến bay giờ vẫn không nguyện tin tưởng, kẻ điên cuồng tối hôm qua là gã, gã bình tĩnh nhìn lại bàn tay của mình, trên đó hình như vẫn còn lưu lại cảm giác da thịt mập mạp trắng mịn.

“Chuyện tối hôm qua thật sự kì hoặc...” Gương mặt tái nhợt của Lâm Vũ Sanh trầm ngâm, chuyện tình tối qua muốn nói có bao nhiêu kì quái thì có bấy nhiêu, mấy người bọn họ dường như trúng phải mê dược, hoàn toàn không thể khống chế hành vi bản thân, chỉ có thể giương mắt nhìn hai người còn lại, và Hoa Phi Thất...

“Ta sẽ phụ trách.” Mông Nghi ngẩng mặt lên nói một cách hữu lực, đôi mắt bắn ra ánh nhìn kiên định. Hai người còn lại trong lòng chấn động.

“Mông huynh, Hoa Phi Thất là đầu heo, vừa xấu vừa háo sắc, tâm địa lại xấu xa. Không cần phải đối hán phụ trách! Chuyện này cứ xem như là một lần giáo huấn dành cho hán!” Ân Phụng Trữ bỗng nhiên có chút hoảng loạn trong lòng, cái miệng anh đào nhỏ nhắn hay chửi bới Hoa Phi Thất nói.

“Nhưng... hậu quả ta phải xử lý, quyết không lẫn lộn công tư.” Mông Nghi vẫn không thay đổi chủ ý.

“Người điên rồi, tuy rằng thời đại này chấp nhận nam nam thành hôn, thế nhưng người muốn kết hôn từ... từ trư sao!” Ân Phụng Trữ bèn nhon thót lên, ngực có một tia tư vị khác thường.

Phi trư không ai thích mới tốt!

“Nam nhân Mông Ba tộc dám làm dám chịu! Bất luận hán là người thế nào, Mông Nghi ta vẫn sẽ vì lần đầu của đối phương mà phụ trách.” Mông Nghi có vẻ không thích kiểu nói năng chanh chua của Ân Phụng Trữ, ngữ khí cũng không khỏi chuyển nặng.

“Hanh, người cũng biết, ai cưới hán ngay từ đầu đã định trước là xấu số!” Ân Phụng Trữ châm chọc, thái độ của Mông Nghi làm cho lòng gã ngày càng khó chịu.

“Đây đều là sai lầm của ta. Ta là thân nam nhi Mông Ba tộc, chắc chắn sẽ phụ trách!”

Lâm Vũ Sanh từ đầu đến giờ vẫn cuối đầu ngồi một bên chưa hề hé răng lúc này đột nhiên lên tiếng.

“Mông huynh, ta thật mong người...”

“Lẽ nào người cũng muốn phụ trách! Còn Ân gia chúng ta thì sao! Lẽ dĩ nhiên là chuyện hai nhà đã thương thảo hồi lâu, cũng đã bỏ cáo thiên hạ! Việc hôn nhân này hủy bỏ, mặt mũi Ân gia còn để đâu? Lâm gia mang tiếng xấu! Phụ mẫu của người sao còn chỗ đứng trong tộc?” Ân Phụng Trữ nheo mắt cười nhạt, từng lời từng lời không lưu tình chút nào mà hướng vào yếu điểm của Lâm Vũ Sanh: “Nhà người được thú nữ nhi nhà ta, đã là đại tiện nghi cho người rồi!”

Mặt Lâm Vũ Sanh lúc xanh lúc trắng, cuối cùng không nói thêm gì nữa.

Mông Nghi mặc dù đồng tình, nhưng không tiện xen vào. Y chấp tay hướng hai người nói: “Như vậy rất tốt, từ nay về sau, Hoa Phi Thất là thê tử của riêng ta. Thành nhị vị dừng lại, ta không hi vọng sau này nghe thấy tin đồn, bằng không...” Mông Nghi tiện tay cầm lấy chén trà, sử dụng chút lực, chén trà vỡ nát như bột phân tán khắp nơi. (ói, chưa gì mà đã khẳng định chủ quyền rồi cơ à?)

Hai người rung mình, kinh ngạc nói không nên lời.

“Ta theo các người đến đây cũng là để nói rõ việc này, hiện tại việc đã xong, tại hạ cáo từ!”

“Chờ một chút!” Ân Phụng Trữ ngăn cản Mông Nghi ly khai: “Nếu người đã muốn kết hôn với tử phi trư. Chuyện đêm qua kính mong người không nên khai ra chúng ta, ngay cả đối với Hoa Phi Thất cũng vậy. Ta không muốn mất mặt!”

“Đó là hiển nhiên. Ta nói rồi, ta sẽ phụ trách. Chuyện xảy ra tối qua, từ đầu đến cuối chỉ có mình ta!”

Mông Nghi cười nhạt, đẩy Ân Phụng Trữ sang bên, đi nhanh về phía trước.

“Đồ mạn di mọi rợ!” Ân Phụng Trữ nhu nhu bả vai phát đau, thấp giọng chửi bới, ngực hiện lên chút bất an.

Lúc này trời mới vừa sáng, phần lớn thị dân còn đang mộng thấy Chu Công. Y âm thầm lên kế hoạch, gọi mấy thuộc hạ biết thuật thôi miên chạy đến Xuân Phong Lâu.

Sau khi Mông Nghi đi xa, Lâm Vũ Sanh đều chìm đắm trong suy nghĩ của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chương 7

Hoa Phi Thất thật là một người lạc quan. Tuy việc hậu đình bị hạ độc thủ đối với hắn là một đả kích rất lớn, thế nhưng cắn răng một cái, xem như là bị chó cắn một miếng đi.

Đừng để ta phát hiện ra các người!

Hoa Phi Thất hung hăng tưởng tượng, liều mạng lảng tránh phạm tội qua, nhu nhu thất lưng đau xót, khắp khiêng trở về Hoa phủ.

Vừa vào cửa, người gác cổng Tiểu Chương liền tiến lên, biểu tình là lạ.

“Tiểu thiếu gia, có một khách nhân kì quái, nói gì cũng không chịu đi!”

Thật lạ, cư nhiên có người dám đến Hoa phủ diễn võ dương oai!

Tâm tình Hoa Phi Thất cực kì kém, sờ sờ cơ thể đau nhức, quyết định đem kẻ kém may mắn này làm nơi trú ẩn!!! Tập tễnh bước qua, đẩy cửa ra. Hắn biết người này. Là hắc y hán tử trong lúc bắt đi Trương Trương đã gặp mặt hắn.

“Các hạ đến Hoa phủ, không biết có việc gì.” Hoa Phi Thất cố sức ngồi xuống ghế, hậu đình truyền đến cảm giác đau đớn như bị xé rách vô cùng thống khổ, đầu cũng có chút vụng (chóng mặt). Sợ là sẽ bệnh một thời gian đây, nhưng bây giờ còn chưa thể nghỉ ngơi, phải hỏi ra tung tích Trương Trương, thất hứa với Cửu Chương là không tốt.

Hoa Phi Thất quan sát hắc y hán tử đối diện, phát hiện y mang đến một vài cái sọt, tất cả đều màu hồng.

Sao lại giống như...sinh lễ cấp nữ nhân!

Hoa Phi Thất buồn bực.

“Tại hạ Mông Ba tộc Mông Nghi. Nay đặc biệt đến đây...”

Mông Ba tộc!?

“Trương Trương hiện tại ở đâu, nàng còn có một vị hôn phu, ngươi có biết hay không?” Hoa Phi Thất nôn nóng cắt lời Mông Nghi. Hắn từng nghe nói về Mông Ba tộc, có người nói Mông Ba tộc 700 năm trước từ Tây Đại lục băng sông đến đây, hình thể cao to, tính cách dũng cảm, có nhiều tinh thần trọng nghĩa. Luôn luôn ở phương Bắc, sinh sống gần đồng cỏ và nguồn nước, từ khi Thái Hậu trị vì, mới dần dần tiến vào Trung Nguyên. Tuy hòa đồng với những tộc khác, nhưng vẫn có nét đặc sắc riêng. Một trong số đó là thể quyền tối thượng. Nam nhân Mông Ba tộc thề từ nói gì nghe nấy, cũng chưa từng bắt buộc người trong lòng làm bất cứ việc gì mà họ không muốn. Hôm nay y cư nhiên bắt đi Trương Trương, chẳng lẽ là có sự đồng ý của nàng. Hay là Trương Trương đã thay lòng đổi dạ?

Hoa Phi Thất toát mồ hôi lạnh, nếu sự thật là như thế, vậy xin lỗi Cửu Chương, ta không thể giúp ngươi. Trương Trương Mông Ba tộc võ nghệ cao siêu, lấy một địch trăm, lực lớn vô cùng. Lấy trứng chọi đá, ai mà dám thử?

“Trương Trương cô nương? Ta biết, hôn phu của nàng không phải ở Lam thành sao?” Bị cắt đứt, Mông Nghi không khỏi hiểu lầm suy nghĩ của Hoa Phi Thất. Tên sắc quỷ này, không lẽ muốn cướp người trở về, không được, phải chặt đứt ý niệm của hắn: “Ta đã hứa sẽ đưa nàng về đoàn tụ với hôn phu.”

“Ai bảo ngươi xen vào việc của người khác!” Hoa Phi Thất rống giận, nhưng trong ngực lại thở phào nhẹ nhõm, cũng may không phải thay lòng đổi dạ.

Mông Nghi bị mắng đến mê muội, không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Hôn phu của nàng là bằng hữu của ta, hiện ở tại Hoa gia chúng ta. Đêm qua hắn nhờ ta vào lầu chuộc Trương Trương. Ai nhờ ngươi cản trở! Hạnh!” Vốn chuyện này cũng không thể trách Mông Nghi, hảo tâm không phải là cái tội, thế nhưng Hoa Phi Thất sau khi trải qua chuyện phiền muộn đêm qua, lập tức cũng chỉ muốn dùng kẻ này làm nơi trút giận, cho nên dù sự thật thế nào, hắn cũng sẽ không bỏ qua. “Chính vì có những kẻ như ngươi, tự cho mình là hiệp khách, mà quốc gia có thêm phiền phức, ngươi biết không! Thương gia chúng ta tổn thất nhiều ít, biết không! Thị dân thụ hại nhiều ít, biết không!”

Kể tiếp, Hoa Phi Thất phẫn nộ mà mắng, triều đình đối với hiệp khách quá khoan dung, hắn là phải siết chặt pháp luật hơn nữa mới tốt. Kể đến chửi rủa hiệp khách liên lụy người tốt, ví dụ A Bá tháng trước bãi than ở ngã ba đường, không cẩn thận bị cuốn vào xung đột giữa đám hiệp khách, bị quan nha áp giải đi. Kết luận cuối cùng, hiệp khách là vạn ác chi nguyên, xứng với đã kích và trừng phạt nghiêm khắc.

Hắn mắng đến Mông Nghi ngây ngốc sững sờ, rõ ràng nghe thấy kì quái, nhưng vẫn cảm giác có chút đạo lý.

“Đợi lát nữa ta bảo Cửu Chương theo ngươi đón người trở về. Tiêu mỹ nhân ta đây tự nhiên sẽ chào hỏi.” Mắng nhiều như vậy, Hoa Phi Thất rốt cuộc cảm thấy tâm tình thư sướng, đi nhấp một ngụm trà, nhuần nhuần giọng.

“Úc.” Mông Nghi ngờ ngác há miệng, chỉ phát ra có một chữ duy nhất. Trong lúc y bị những lời nguy biện của Hoa Phi Thất làm cho mơ hồ hồ hồ, trong đầu y chỉ có một ý niệm – lão bà của y thật lợi hại.

Hơn nữa, tâm địa cũng tốt. Cứu tinh nhân bằng hữu thoát khỏi vận rủi, quan tâm đến quốc gia đại sự, ngay cả đối với người xa lạ cũng muốn đứng ra bênh vực một phen. . .cần bản không xấu như Ân gì gì đó thuyết.

Mông Nghi trong lòng thêm vào một câu, đối với thể tử cực kỳ mẫn nguyện, ngoài ra còn nảy sinh vài phần ái mộ.

“Úc cái gì, còn không mau đi! Cửu Chương đã như kiến bò chảo nóng, vạn nhất hắn nghĩ quẩn, làm việc gì tổn hại thân mình, ta sẽ bắt ngươi đền mạng!”

Hoa Phi Thất mắng đã nghiệm, lại cầm lên một chén trà. Thấy Mông Nghi chạy đi, hắn thật hài lòng mỉm cười, phiền muộn cũng bị quét sạch.

Không được ba giây, Mông Nghi quay đầu lại.

“Lại chuyện gì nữa đây. Phòng của Cửu Chương ở cạnh hồ nước ấy.” Hoa Phi Thất cho rằng y trở về hỏi địa điểm, không ngờ tiếp theo Mông Nghi mở miệng nói khiến hắn sợ hãi.

“Hôm nay ta tới cửa là để cầu thân.”

“Sáu tỷ tỷ của ta đều đã xuất giá hết rồi.”

“Ta là hướng ngươi cầu thân.”

Cái gì!

“Ta muốn phụ trách chuyện đêm qua. Gả cho ta đi!”

A!!!!!!!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 9: Chương 8

“Câm miệng! Đừng thảo luận việc này ở đây.” Hoa Phi Thất nhảy dựng lên như bị hỏa thiêu, nhanh tay che miệng Mông Nghi, ngăn y tiếp tục phát ngôn. Hắn khẩn trương nhìn chung quanh, xác định bốn bề vắng lặng mới kéo Mông Nghi vào một góc tối hẻo lánh – sài phòng trường kỳ không dùng đến, chốt cửa, thả chó (????)

Trên góc có một cái búa ri sét, trần nhà rủ xuống mấy sợi dây thừng. Tốt! (Tư tưởng SM?)

“Nói, tối hôm qua rốt cuộc xảy ra chuyện gì!” Tuy rằng khả năng hữu dụng không lớn, Hoa Phi Thất vẫn cầm lấy chuôi búa ri sét phô trương thanh thế, mô phỏng theo mấy kẻ cho vay nặng lãi, mặt đầy lệ khí (tức giận)

“Tiểu Hoa, hạ búa xuống...”

Hắc tuyến...

“Không được gọi như vậy! Nghe tỏm chết được!”

“Vậy gọi người thế nào a?”

“Gọi...” Hoa Phi Thất đột nhiên tỉnh ngộ, “phì” liên tiếp ba tiếng “Phi phi phi, thiếu chút nữa là bị người làm cho hồ đồ. Nói, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì? Còn có ai?”

“Đêm qua chỉ có một mình ta.” Mông Nghi kiên trì. Hoa Phi Thất hồ nghi nhìn y một cái, cũng không thấy lộ ra sơ sót nào, lẽ nào mình thật sự nghĩ sai rồi? Dù sao đầu óc lúc đó hỗn hỗn độn độn, mắt cũng không mở ra được, nhận nhầm cũng không có gì kì quái.

“Vì cái gì...”

“Ta bị hạ được.”

Hoa Phi Thất hồi tưởng một phen, đứng rồi, chính mình cũng bị hạ được. Trước đó có người nhét được hoàn vào miệng hắn, tám chín phần mười là xuân dược mà mọi người vẫn đồn đại.

Mẹ nó, ta mà biết được ai hạ được, không thể không thiên hấn!

Hoa Phi Thất tàn bạo tưởng tượng, trong đầu bắt đầu lập ra danh sách tình nghi.

Xa xa một hỗn hài tử đánh cái hất xì.

“Hảo bằng hữu, chúng ta đều là người thụ hại, không bằng hợp tác bắt lấy ác nhân, giáo huấn hắn một trận cho thỏa mối hận trong lòng, thế nào?” Hoa Phi Thất cả nhắc đi đến, vắt và khoác lên vai Mông Nghi, như thể hai người là bạn tốt. Ai ngờ, Mông Nghi hoàn toàn không biết thức thời.

“Tiểu Hoa, ta muốn thú người.”

Lặng im...

“Mặc kệ nguyên nhân là gì, ta cũng sẽ phụ trách.”

Đỏ mề hôi lạnh...

“Ta, ta rất béo.” Hoa Phi Thất lấp bắp nói ra một lý do.

“Không sao, ta không để ý người béo.”

Hoa Phi Thất nhìn nhìn. Dĩ nhiên y không quan tâm hắn có béo hay không. Bản thân Mông Nghi cao đến hai thước, hình thể so với một con gấu đứng thẳng không sai biệt lắm. Thân thể béo lùn chắc nịch đứng một bên, trái lại có vẻ nhỏ nhắn xinh xắn.

“Ta tính cách bất hảo.”

“Ta có thể chịu được.”

“Ta rất cổ quái.”

“Ta có thể thích ứng.”

“Ta là nam, không thể giúp người lưu lại hậu duệ.”

“Ta cũng là nam. Chúng ta có thể thu dưỡng mấy đứa nhỏ.”

“Ta bình thường hay ra ngoài đàm sinh ý.”

“Ta có thể ở nhà giúp người hiếu kính phụ mẫu, ra ngoài giúp người ngủ nghỉ kiêm làm bảo tiêu.”

Mẹ nó, y định làm hảo nam nhân sao?

Hoa Phi Thất suy nghĩ một chút, ngữ khí nặng thêm

“Ta không thích người.”

“Tình cảm có thể chậm rãi bồi dưỡng.”

“Ta, ta, ta thích chính là nữ nhân!” Hoa Phi Thất nóng nảy “Ta đã có nữ nhân mình thích!” Hắn không cần cùng đối tượng sau một đêm thành thân.

“Là ai?”

“Là, là Tiêu mỹ nhân!” Ngay cả Tiêu mỹ nhân Hoa Phi Thất cũng lòi vào, nói dối càng lúc càng lưu loát: “Ta vốn dĩ muốn thú nàng, thế nhưng gia đình bảo không hợp, ta cũng không có biện pháp, chỉ có thể ủy khuất nàng làm thiếp. Sở dĩ, ta không đáp ứng người, là vì ta có ý trung nhân! Ta muốn thú nàng!”

Hoa Phi Thất bịa chuyện xong, hai tay làm thành hình chữ thập cầu xin: “Chúng ta xem như chuyện tối hôm qua chưa từng phát sinh có được hay không, ta không muốn nàng biết! Cũng không cần người phụ trách! Ta van người!”

Nói xong, hé hé mắt nhìn về phía Mông Nghi đang ngây ngốc như tượng gỗ.

Y tựa hồ rất uể oải, gương mặt phủ một tầng âm đạm

“Nguyên lai...ta cho người phiền phức...”

Đúng đúng đúng, bởi vậy người nhanh đi đi!

“Bất quá, chuyện này không thể cứ thế quên đi. Để chuộc lỗi, ta tình nguyện ở bên cạnh người vì nô vì tỳ (làm osin), thời gian tùy người định đoạt.”

Không phải chứ? Trên đời này có chuyện tốt vậy sao?

Hoa Phi Thất kinh ngạc mở to miệng

“Hảo!”

Nắm chặt thời cơ là bản chất của thương nhân. Ân Lâm kết thông gia, Hoa gia bị chèn ép. Lúc này có một cao thủ võ lâm là thủ hạ, tìm đâu ra cơ hội tốt hơn nữa chứ!

Hoa Phi Thất không chút do dự đáp ứng.

“Chỉ là sau này người cũng không được nhắc đến chuyện tối qua nữa, cũng không được nhắc đến chuyện muốn thú ta.” Hoa Phi Thất ra điều kiện, Mông Nghi gật đầu đáp ứng.

Hoa Phi Thất trong họa được phúc, hài lòng không thôi, nhưng quên mất một điểm mấu chốt. Cứ thế, chuyện long trời lở đất xảy ra.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Chương 9

Thời gian trôi qua thật nhanh, ba tháng thời gian trong chớp mắt đã qua.

Nguyên tưởng rằng ngay sau đám hỏi Ân Lâm sẽ lập tức hạ thủ với Hoa gia, nhưng hơn ba tháng, hai nhà hoàn toàn không có động tĩnh. Ngay cả hôn lễ dự định tiến hành vào mùa xuân cũng diễn ra một cách lặng lẽ, thật không biết, hai nhà bọn họ định làm gì.

Hoa Phi Thất lười biếng ngáp một cái, buông sổ sách trong tay, cầm một viên ô mai ném vào mồm. Gần đây, vì mùa xuân sắp đến, hắn trở nên lười nhác, mệt mỏi rồi, lúc nào cũng muốn ngủ, lại thích ăn chua. Kì lạ là hắn cực kì chán ghét những món đầy mỡ, thế nhưng sức ăn tăng nhiều, mỗi bữa đều phải ăn gấp đôi bình thường. Mỗi ngày ăn no lại ngủ, ngủ đã lại ăn, sinh hoạt thật chẳng khác loài trư là bao, bụng đều đã lớn thêm một vòng.

Sao vậy được, mới mấy ngày mà đã lớn thêm rồi. Hấn đã vốn phì giống trư, gần đây lại càng thêm giống. Không dám tưởng tượng, đến lễ trưởng thành, cổ nhân sẽ cười nhạo hấn thể nào nga.

Hoa Phi Thất đau đầu tiến hành công khóa hằng ngày. Ước chừng đã một tháng, hấn vẫn thăm hỏi vấn đề này, nhưng chưa bao giờ đồng ý với ý niệm giảm béo trong đầu. Hiện tại, hấn cảm thấy hối hận.

“Mông Nghi, Mông Nghi!!!”

Hoa Phi Thất liên tục hô hoán, Mông Nghi lộ ra cái đầu, cẩn thận đổ thêm ô mai vào thực hạp đã voi đi phân nửa.

“Người đi hỏi đại phu ở Nhân Xuân Đường, có được đặc hiệu giảm béo trong một ngày hay không?”

Mông Nghi ha hả cười to, Tiểu Hoa của y sao lại khả ái đến vậy? Trải qua ba tháng ở chung, Mông Nghi càng cảm nhận rõ ràng hơn mị lực mê người của Hoa Phi Thất, thân thể mập mạp càng nhìn càng khả ái, có đôi lúc buổi tối nhớ đến cảm giác tiêu hồn ngày đó, hạ thân liền trướng đau, không sao ngủ được.

A, chi tiếc, Tiểu Hoa cũng không chịu gả cho y.

Mông Nghi buồn bã, nhưng rất nhanh vực dậy tinh thần.

“Tiểu Hoa, đâu là chuyện không có khả năng, từ hai tháng trước ta đã khuyến cáo người. Chẳng lẽ người nghĩ giảm béo đơn giản chỉ cần ăn chua là được sao?”

“Ta mặc kệ, ta đã quyết định rồi. Hôm nay tuyệt thực một ngày đêm, nói không chừng ngày mai nhìn sẽ ốm đi một chút.” Hoa Phi Thất hạ quyết tâm, đem cả hộp ô mai một nhất tống vào mồm.

Đúng là hảo khí thể a.

Gương mặt Hoa Phi Thất tựa như một chú ếch, rất là khả ái (ta không thấy ếch khả ái chỗ nào), khả ái đến mức Mông Nghi thật muốn giảo mặt hấn một ngụm.

Tuyệt thực? Mặt trời mọc hướng tây sao? Ai mà tin nổi chứ?

Thế nhưng, lần này Mông Nghi đã đánh giá thấp nghị lực của Hoa Phi Thất. Toàn bộ buổi trưa và buổi tối, y cảm thức ăn đi qua đi lại mấy lần nhưng Hoa Phi Thất chưa từng động vào dù chỉ một chút. Sáng sớm ngày thứ hai, Hoa Phi Thất mang theo gương mặt tái nhợt xuất hiện trong phòng khách.

“Nha nha, cục cưng tối qua ngủ không tốt sao?”

“Cục cưng người khó chịu?”

.....

Sáu tỷ tỷ chờ ở phòng khách từ lâu thấy thế liền vây quanh Hoa Phi Thất, thất chủ bát thiết, thao thao bất tuyệt biểu đạt sự quan tâm. Sắc mặt Hoa Phi Thất càng trắng. Mông Nghi mới từ trừ phòng bếp cháo nóng đi ra vội vàng tả xung hữu đột, giữa tầng tầng bao vây mở một đường máu, yêu thương đỡ lấy Hoa Phi Thất.

“Tiểu Hoa, sắc mặt của người sao lại xấu xí như thế? Thật là, đang yên đang tự nhiên tuyệt cái gì thực cái gì!” Mông Nghi múc lên một thìa cháo đưa đến bên miệng Hoa Phi Thất: “Trước ăn chút cháo đi.”

“Đứng đứng.”

“Cục cưng người trước hết ăn bát cháo.”

.....

Sáu tỷ tỷ ở một bên phụ họa.

“Không.” Hoa Phi Thất cố chấp mở miệng: “Dự lễ trưởng thành xong sẽ ăn.” Hấn cước bộ lao đảo, nghiêng ngã ngã nghiêng, thiếu chút nữa là hôn đất.

Sáu tỷ tỷ đồng thanh hét chói tai.

“Cẩn thận!” Mông Nghi tiến lên ôm lấy hấn, trong lòng lo lắng hấn sẽ tự làm chính mình bị thương, nhưng một chút biện pháp cũng không có. Chỉ có thể cố hấn lên lưng, gánh chịu trọng lượng ngọt ngào (Oe!), một bước đưa Hoa Phi Thất lên kiệu, Hoa phụ Hoa mẫu cùng sáu tỷ tỷ theo sát phía sau, cả nhà chậm rãi hướng tộc từ ngoài thành mà đi.

Từ Sơ, Tuyên Tuyên, chúng ta lần thứ hai gặp lại, ta sẽ cho các người biết, không có các người Hoa Phi Thất rất khá!

Hoa Phi Thất âm thầm liên tưởng đến tình cảnh lát nữa gặp lại cố nhân. Đột nhiên trong bụng truyền đến một tia co rút đau đớn.

Không phải đâu, sẽ không phải là tiêu chảy đâu.

Sẽ rất mất mặt.

Hoa Phi Thất hoảng hốt một trận, cũng may, qua không bao lâu, cơn đau bụng chậm rãi tiêu thất. Hoa Phi Thất cũng buông được tảng đá lớn trong lòng.

Mặt khác, Mông Nghi cũng đang chìm trong tâm sự của chính mình. Sau lễ trưởng thành, Tiêu mỹ nhân có thể sẽ trở thành tiểu thiếp của Hoa Phi Thất, nghĩ đến cảnh phu thê bọn họ thân mật thật là chịu không nổi. Thật sự phải đi sao?

Y nhìn gương mặt đầy đặn khả ái của Hoa Phi Thất, lòng không muốn. Y trăm triệu cũng không ngờ đến, lúc trước Hoa Phi Thất nói yêu Tiêu mỹ nhân lại có thể khiến bản thân lo lắng đến vậy, cũng không ngờ trong lễ trưởng thành sẽ phát sinh chuyện tình làm thay đổi nửa đời còn lại của y.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 11: Chương 10

Tộc tử của Tường Phụng tộc nằm ở ngoại ô Thất Phụng Sơn, cây cối xanh um tầng tầng lớp lớp vây quanh, bên cạnh là Phụng Minh Tuyền quanh năm chảy xuống nước suốt ngọt lành, đình đài lầu các, tiểu kiều lưu thủy, ôn nhu uyển chuyển. Hằng năm, thiếu niên đủ 18 tuổi trong tộc sẽ tập hợp tại đây để người cao tuổi trong tộc tiến hành nghi thức trưởng thành tập thể, bất quá nam hài trưởng thành có nhiều hơn nữ hài trưởng thành một trình tự, đó chính là lấy máu kiểm tra năng lực “đặc thù” của Tường Phụng Tộc. Xuyên suốt quá trình phức tạp này, già trẻ lớn bé chỉ có thể đứng bên ngoài từ đường dài cổ chờ, đặc biệt gia đình có nam hài càng lo lắng chờ đợi kết quả, tưởng như đợi bản niềm yết trúng cử.

“Thình dưng lại, ngoại tộc không thể vào.” Mông Nghi vừa đưa Hoa Phi Thất xuống kiệu đã bị một lão nhân ngăn cản.

Nghe ra giọng nói quen thuộc, tinh thần Hoa Phi Thất run kên, cấp tốc từ trên lưng Mông Nghi leo xuống, ngọt ngào gọi: “Tiểu Nguyên gia gia!”

“U, là tiểu khả ái nhà ngươi sao!” Tiểu Nguyên lão nhân mừng rỡ, ma trảo khô héo hướng đến gương mặt của Hoa Phi Thất chà đạp một phen. Sắc mặt Mông Nghi đen như đáy nồi, thân thủ muốn cướp lại Hoa Phi Thất. Lão nhân kia tinh mắt, liền kéo Hoa Phi Thất tới cửa từ đường, hai người vừa nói vừa cười.

“Tiểu khả ái, gần đây hình như lại tròn ra nha.”

“Tiểu Nguyên gia gia nhĩ hảo đáng ghét, đừng nói đến việc này!”

“Hảo hảo, thế nhưng gia gia nghĩ ngươi tròn tròn là tốt nhất.”

“Thực sự?”

.....

Mông Nghi bức mình, đang muốn đuổi theo, đúng lúc tứ ty kéo ống tay áo y lại.

“Tiểu Mông, chúng ta không thể vào. Đây là quy định.” (Má ơi, Tiểu Mông? Há há há! Liên tưởng a liên tưởng! Các nữ có liên tưởng giống ta ko?)

Mông Nghi nhăn mặt cũng không nói lời nào. Tứ ty kì quái nhìn hán tử lại lịch bắt mình mà ầu ơ mang về, tổng nghĩ có điểm không đúng. Y nhìn thế nào cũng không giống người có thể thỉnh về, giống như chủ tử của y, không để người khác điều khiển mình, hơn nữa mức độ đối đãi của y dành cho Hoa Phi Thất đã vượt lên trên đối đãi của hạ nhân dành cho chủ tử. Rốt cuộc là làm sao vậy?

Nàng lặng lẽ cùng bọn ty muội thương lượng, quyết định về nhà dựng một màn kịch.

“Tiểu khả ái, ngươi đã hơn một năm không có ghé nhà ta rồi ni.” Tiểu Nguyên lão nhân thâm thương nói, một bên đội mũ dạ lễ trưởng thành cho Hoa Phi Thất.

“Ta, ta vừa kế thừa gia nghiệp, có chút...”

“Có phải vì tên hồ ly tinh kia hay không?” Tiểu Nguyên lão nhân không chấp nhận lý do của Hoa Phi Thất, hỏi đến Hoa Phi Thất có điểm xấu hổ.

“Tiểu khả ái, đừng sợ, ta tuyệt không cho hồ ly tinh kia vào cửa, ngươi ngàn vạn lần không được buông tha cho Từ Sơ nhà ta!” Tiểu Nguyên lão nhân khẩn trương nói, từ lúc lão nhìn thấy Mông Nghi thì có loại cảm giác nguy hiểm, cháu dâu sẽ bị người đoạt đi, sao có thể chấp nhận như vậy!!

“Tư Sơ chỉ là tạm thời bị mê hoặc, hẳn là một hài tử thông minh, rất nhanh sẽ phát hiện ngươi hảo, đến lúc đó...”

Tiểu Nguyên lão nhân tích cực giúp tôn tử biện hộ, Hoa Phi Thất miễn cưỡng mỉm cười gật đầu, trong lòng buồn bã nghĩ: gia gia, nếu sự tình được như ngươi nói thì có bao nhiêu là mỹ hảo, thế nhưng, tâm của Tư Sơ ngay từ đầu đã không đặt ở trên ngươi ta... Người vừa phi vừa xấu như ta, sao có thể lọt vào pháp nhãn của hẳn chứ?

Khấp thiên hạ, sợ rằng chỉ có Mông Nghi bại não kia mới nguyện ý thú ta...

Hoa Phi Thất kinh ngạc ngốc lảng, máy móc theo đoàn người thấp hương thăm viếng tổ tiên, vái lạy và tiếp nhận lời chúc phúc của lão nhân. Sau tuyên bố chứng nhận thành niên, đoàn người chia làm hai bên nam nữ, nhóm nữ tuyên bố kết thúc buổi lễ, trực tiếp rời khỏi từ đường; nam tử ở nguyên tại chỗ, chỉ lát sau, mỗi người được ban cho một nắm nhỏ đặt trước mặt, trên nắm là một chén nước, trong nước bông bênh một đoá thư phượng hoa màu vàng, khiến cho cả chén trở thành một màu vàng nhàn nhạt.

Hoa Phi Thất chờ người nhìn thư phượng hoa, phía sau có người thôi hẳn, nhìn lại hóa ra là hồ ly tinh trong lời nói của lão đầu, ái thê của Tư Sơ – Lam Tuyên.

“Tuyên Tuyên, đã lâu không gặp.” Thật ra là không muốn cùng hẳn đối mặt, nếu không vết thương trong lòng lại đau buốt.

“Phi Thất, sao gần đây không đến ngoạn với chúng ta. Chúng ta thiếu ngươi thấy rõ buồn a!” Tuyên Tuyên nhiệt tình cười, phi thường nhấn mạnh hai chữ “chúng ta”.

“Ta vừa kế thừa gia nghiệp... mang” Tuy biết bản thân đích xác rất phi, nhưng cũng không mong nghe thấy chữ “phi” từ miệng người khác. Phi Thất là cách gọi hẳn ghét nhất, thế nhưng Tuyên Tuyên hết lần này đến lần khác nhắc tới. Hoa Phi Thất rất phiền muộn, nhưng trước gương mặt tươi cười xán lạn của Tuyên Tuyên, hẳn không thể nào phát hỏa, chỉ có thể ghen sinh hờn dỗi trong lòng. Bụng hình như vừa đau một chút, đầu cũng theo đó mà mê mê trầm trầm.

Không phải đâu, sớm biết như thế, ăn chút cháo rồi mới đến đây.

“Úc, ra là thế. Tư Sơ cũng bẽ bộn nhiều việc, nhưng hẳn vẫn cố sắp xếp thời gian đến kinh thành cùng ta ngoạn. Hẳn nói đợi sau lễ trưởng thành sẽ tiến hành hôn sự của chúng ta, ai nha, ta xấu hổ muốn chết! Ngươi nhất định phải đến a.”

Tuyên Tuyên che hai gò má ửng đỏ, chân mày cong lên, vì thế tuyệt sắc dung nhan của hẳn lại tăng thêm một bậc.

Hoa Phi Thất hờ hững ân vãi tiếng phụ họa, ngực lại như nứt ra một lỗ lớn, trái tim phẳng phát nặng nề như mang một tảng đá, bụng dưới quặn đau. Đầu càng mơ hồ...

Muốn thành hôn? Cuối cùng...

“Như tất cả mọi người đã biết, thư phượng hoa trước mặt là để kiểm chứng “đặc thù” của nam tử tộc ta.” Đại trưởng lão râu tóc bạc phơ vẫn trung khí mười phần quát: “Như vậy, hiện tại mời dùng dao nhỏ bên trái nắm, lấy chút máu nhỏ lên trên cánh hoa.”

Hoa Phi Thất đã đầu vầng mắt hoa, cúi đầu định cầm lấy dao nhỏ, nhưng phát hiện mọi thứ trước mắt đều phân thành hai. Hẳn chớp chớp mắt, thật vất vả hội tụ tiêu cự, cố sức cầm lấy dao nhỏ, đặt trên lòng bàn tay, nhắm ngay thư phượng hoa, cắt—

Không gian gian im ắng, mỗi người đều nhìn chăm chăm thư phượng hoa trước mắt, tuyên tuyên mắt càng mở to, lòng nóng như lửa đốt.

Sau một, hai phút.

Toàn bộ thư phượng hoa đều không có biến hóa.

Thời gian càng ngày càng dài.

Mặt hẳn ngày càng tái nhợt.

Xem đi, ngươi cũng không phải.

Cứ chờ bị vứt bỏ đi!

Hoa Phi Thất len lén chú ý hẳn, lòng có chút há hê, hờn giận trong ngực cuối cùng cũng giải toả được một nửa.

Đột nhiên, Tuyên Tuyên tròn tròn mắt nhìn phía trước, tới nỗi có cảm tưởng con mắt sắp rơi ra ngoài.

Xây ra chuyện gì?

Hoa Phi Thất theo đường nhìn của Tuyên Tuyên, chuyển hướng thư phượng hoa của bản thân. Đột nhiên một trận thiên toàn địa chuyển, còn không kịp suy nghĩ, hắc ám đã hoàn toàn bao phủ Hoa Phi Thất.

“Sao lại như vậy, hẳn chính là hồng sắc!”

“Có người ngắt xiù, mau gọi đại phu!”

“Gọi đại trưởng lão!”

....

Mông mông lung lung nghe thấy những tiếng ầm ĩ cuối cùng, Hoa Phi Thất mất đi ý thức.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 12: Ai Làm Cho Cục Cung To Bụng?

Trong sương phòng của từ đường, Hoa gia từ trên xuống dưới vây quanh Hoa Phi Thất đang mê man. Mông Nghi bởi vì là ngoại tộc cho nên bị giữ lại bên ngoài từ đường lo lắng chờ đợi. Hoa Phi Thất sắc mặt trắng bệch, hai mắt nhắm nghiền, như một tử thi nằm ở trên giường, liên tục xuất ra mồ hôi lạnh.

“Quả là si nhục lớn nhất từ trước đến nay!” Hoa phụ giận sôi lên, tất cả đồ đạc trong phòng gần như đều bị lão phá hủy.

“Lão gia, người nói nhỏ thôi. Cục cung còn chưa có tỉnh!” Hoa mẫu oán giận, cẩn thận lau đi mồ hôi trên trán cho Hoa Phi Thất.

Hoa phụ vừa nghe liền nhảy dựng lên, cứ như pháo đã khai hỏa: “Đều là do người quá sùng hấn! Nhìn đi, nhìn đi, cứ nhiên làm ra chuyện đòi phong bại tục này. Quả nhiên là từ mẫu đa bại nhi! (con hư tại mẹ)”

“Từ lão nhân, cục cung làm tổn hại người chỗ nào! Người một chút cũng không để ý đến cục cung!” Hoa mẫu trả lời một cách mỉa mai, đến mức Hoa phụ tức giận sùng râu tròng mắt.

“Được tới, được tới!”

Tử tỷ, ngũ tỷ, lục tỷ, bê chén thuốc vừa sắc hảo, như mưa mùa hạn, kịp thời đổ xuống.

Gian phòng trong chốc lát lặng ngắt như tờ, chỉ nghe thấy tiếng thìa chạm vào đáy chén.

Một chén thuốc cạn tới đáy. Sắc mặt Hoa Phi Thất cũng hồng nhuận ra.

“Các người nói thử xem là ai?”

Hoa mẫu buông chén, đánh vỡ bầu không khí im ắng.

“Ta nghĩ phải hỏi bằng hữu mà cục cung thỉnh về cách đây ba tháng một chút.” Tử tỷ trong lòng đã nắm chắc. Những người còn lại mặt biến sắc.

Chỉ chốc lát, Mông Nghi bị mời đến sương phòng.

“Người là Mông Nghi?”

Hoa phụ trên cao nhìn xuống hỏi, lửa giận quanh thân gần như muốn đem Mông Nghi đi thiêu sống. Người xung quanh cũng đang nhìn chăm chăm Mông Nghi.

Mông Nghi tri độn hoàn toàn không phát hiện ra có gì không đúng, từ khi vào cửa ánh mắt của y vẫn dán chặt vào Hoa Phi Thất đang mê man trên giường.

“Tiểu Hoa bị làm sao vậy?”

Nghe vậy Hoa mẫu giật mình.

“Một đại sự.” Hoa mẫu chuyển sang vấn đề mà toàn gia quan tâm nhất: “Người với cục cung quan hệ như thế nào?”

Quan hệ?

Mông Nghi sùng sốt, rốt cuộc phát hiện bất ổn.

Lẽ nào bọn họ đều biết?

Trong lúc nhất thời, ngực Mông Nghi không biết là vui hay là buồn. Suy nghĩ một chút, cẩn thận lựa chọn từ ngữ, thành thành thật thật trả lời.

“Ta thích Tiểu Hoa, nhưng Tiểu Hoa lại yêu người khác...”

“Cho nên ngươi cường ép hần!!” Không đợi y nói xong, sáu tỷ muội nộ bất khả kiệt, đồng loạt tiến đến, vây quanh Mông Nghi thượng cẳng tay (không có hạ cẳng chân)

Đối với nữ nhân, hơn nữa lại là tỷ tỷ của Hoa Phi Thất, Mông Nghi không thể phản kích, chỉ đành chặt vật né đông tránh tây, “Sai, sai, ta không có!” Song phương đều trúng xuân dược, sao có thể tính là cưỡng bạo chứ? Mông Nghi hiếm khi trở nên giáo hoạt: “Chỉ là nhất thời ý loạn tình mê...” Dùng từ này thật là tốt, bao hàm tất cả mọi thứ, tùy ngươi muốn nghĩ thế nào thì nghĩ.

“Ngươi là nhất thời ý loạn tình mê?” Hoa mẫu nheo mắt, Hoa phụ đã siết nắm tay.

“Vừa mới bắt đầu là vậy, nhưng sau mọi chuyện đã khác!! Hiện tại lại càng không phải như vậy!!”

Mông Nghi lo lắng biện giải, khó thấy y có lúc nhanh mồm nhanh miệng hần lên: “Ta vẫn mong phụ trách, cho nên mới ở bên cạnh Tiểu Hoa, thế nhưng qua mấy tháng tiếp xúc, ta càng lúc càng thấy Tiểu Hoa khả ái, vô luận là tính cách hay ngoại hình... Ta thích hần!”

Hần tử cục cằn này hao hết tâm tư kể lể tâm ý dành cho Hoa Phi Thất, thân thể to lớn cố gắng biểu hiện tình cảnh của mình. Ít nhiều người có mặt ở đây đã bắt đầu động dung.

“Vậy ngươi hiện tại có tính toán gì không?” Hoa phụ rầu rĩ hỏi một câu.

Mông Nghi nghe vậy, hai chân gấp lại, ba một tiếng, quỳ xuống trước mặt Hoa phụ Hoa mẫu.

Toàn bộ người trong phòng sợ hãi. Ai chẳng biết người Mông Ba tộc không câu nệ lễ tiết, tin tưởng nam nhi dưới trướng lót hoàng kim, chỉ có quỳ lạy trời lạy đất, lạy tổ tông, lạy phụ mẫu, quỳ trước nương tử, chứ không bao giờ quỳ trước ai khác! Cho dù là Hoàng Đế cũng không quỳ!

Một khi quỳ xuống, trọng như thái sơn!

“Ngươi...”

“Việc này toàn bộ là lỗi tại ta, bá phụ bá mẫu, thỉnh các ngươi ngàn vạn lần không cần trách Tiểu Hoa. Ta muốn thú Tiểu Hoa, thế nhưng Tiểu Hoa nói hần đã có ý trung nhân, không muốn gả cho ta, ta muốn ở lại bên người hần, nếu như bá phụ bá mẫu chê ta chướng mắt, ta có thể...” Hai chữ “ly khai” thế nào cũng nói không nên lời. Mông Nghi ngực rầu rĩ, miệng hé ra hợp lại mấy lần nhưng cũng không phát ra chữ nào. Cuối cùng, cúi đầu không nói.

Một đại hần tử cao to như vậy lại mang bộ dạng ủy khuất như tiểu thê tử, thật tội nghiệp, mọi người nhìn thấy trong lòng đều căng thẳng. Hai bên trao đổi ánh mắt, rốt cuộc thống nhất ý kiến.

Hoa phụ hừ lạnh “Hiện tại hần không muốn cũng không được.”

Mông Nghi vô cùng kinh ngạc ngẩng đầu, không kịp tiếp thu.

“Ân, mau chóng cử hành hôn lễ, ba ngày sau là ngày hoàng đạo.”

Mông Nghi thật choáng váng.

“Thế nhưng... Tiểu Hoa hần...”

“Ta nói, ngươi thật là một tên đại ngốc! Vì sao lại ngốc như thế!”

“Đến lúc này mà còn chưa rõ!”

“Cục cung mang thai, ba tháng!”

“Vốn là ngày hôm nay sẽ kiểm tra xem hần có “đặc thù” của nam tử Tường Phượng Tộc hay không, ai ngờ đã bị ngươi kiểm định trước!”

“Trước lễ trưởng thành không cho phép có sinh hoạt tính chính là vì phòng ngừa loại chuyện như vậy! Nay cũng phải chấp nhận cho ngươi tiểu bảo bối!”

“Cư nhiên làm cho cục cung lớn bụng!”

“Phá hủy sự tinh khiết của cục cung nhà ta!”

Sáu tỷ muội càng nói càng tức giận, hùng hổ đi tới, đem Mông Nghi đánh cho một trận, đánh đến mệt mỏi!

Đáng tiếc Mông Nghi đang bồng bênh trong đám mây hạnh phúc không chút để ý đến đàn mèo nhỏ đang gây sự.

Y cười một cách ngây ngốc, chìm đắm vào mộng tưởng ngọt ngào, hoàn toàn quên mất.

Ngày đó, đêm đó, còn có hai người khác.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thát* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Mong Muốn Mới Tình Đầu

Hoa Phủ

Hoa Phi Thát tỉnh lại, đập vào mắt là một cảnh tượng quý dị như sau:

Mông Nghi như hiểu từ quỳ trước giường, ân cần châm trà rót nước lau mồ hôi đứt thuốc, trên mặt ngoại trừ những vết bầm và vết cào kì quái ra còn có kiểu cười như mư đồ xấu thành công. Cả người như đi vào cõi thần tiên, câu sau không ứng câu trước. Đôi mắt rình mò cổ quái nhìn chăm chăm cái bụng của hắn đã hơn hai canh giờ. (sao người biết hắn nhìn người 2 canh giờ? giả vờ ngủ à?)

Ác hàn, ai tới nói cho hắn chuyện gì xảy ra?

Rất nhanh, người phụ trách giải quyết nghi hoặc xuất hiện.

“Nurong!”

Hoa mẫu mỉm cười xoa xoa đầu Hoa Phi Thát, đá Mông Nghi còn đang dờ ra một cước, ý bảo y đi ra ngoài. Mông Nghi khôi phục tinh thần, liền bần thủ bần cước (vụng về) khép cửa lại, ra bên ngoài lại tiếp tục dờ dẫm.

“Đứa nhỏ này, xem người về sau còn dám tuyệt thực hay không.”

“Không dám đâu mà.” Hoa Phi Thát làm nũng.

Hoa mẫu thở dài, nói lời thăm thía: “Từ này về sau tuyệt đối không thể lặp lại loại chuyện này, thân thể người bây giờ không còn giống trước kia nữa.”

Hoa mẫu liếc hắn, mãnh lực xi vào trán hắn một cái: “Từ tiểu hài tử, ta bình thường nói như thế nào, người đem toàn bộ xem như gió thổi bên tai.” Nàng càng nghĩ càng giận, liền ngắt gương mặt béo mập của Hoa Phi Thát một cái: “Nam tử có đặc thù của Tường Phụng Tộc chúng ta là bảo vật, bởi vậy việc các tộc tranh dành nam tử Tường Phụng Tộc kéo dài đã hơn trăm năm, càng ngày càng có xảy ra nhiều vụ hạ được, cường bạo, dù sao ai lại không hi vọng trong gia tộc xuất hiện một nhân vật đại tài lưu truyền sử sách!”

Nói đến chỗ hạ được, cường bạo, sắc mặt Hoa Phi Thát lập tức biến đổi. Hoa mẫu không có phát hiện, tiếp tục nói: “Đề bảo vệ nam tử đặc thù của Tường Phụng Tộc, đồng thời bảo đảm các tộc cạnh tranh công bằng, một trăm năm trước Thái Hậu hạ chỉ, ngoại trừ tộc tử của Tường Phụng Tộc, cấm các địa phương khác lưu trữ thư phụng hoa, nghiêm cấm cấp thư phụng hoa cho nam hải! Từ đó về sau, tộc ta cũng có một quy định bất thành văn, nam hải Tường Phụng Tộc không được cùng nam tử khác phát sinh quan hệ thể xác.” Hoa mẫu yêu thương liên tục vuốt ve gương mặt tái nhợt của Hoa Phi Thát, lại nói: “Cực cùng, sao người lại đại dột như vậy...”

“Ngài, ngài, đã biết?” Hoa Phi Thát lắp bắp, ngực chính là đem Mông Nghi thiên đao vạn quả, hỗn đản, không tuân thủ quy ước! Cứ nhiên khai ra ta!

Hoa mẫu trừng mắt phụng, cửu âm bạch cốt trào bắt lấy vành tai của Hoa Phi Thát: “Ta còn không biết, làm cho bụng lớn như vậy, ta có thể nào không biết!” Hoa Phi Thát vốn đang ai nha nha than đau, lỗ tai thu được lời này, lập tức quên mất việc cần xin tha thứ. Sừng sốt tại chỗ.

“Ta nói người biết, nhà chúng ta lần này thật mất mặt, có đứa con trai đặc thù, lại bị truyền ra là đã mang thai. Quả thực là gièm pha tệ hại nhất từ lúc Thái Hậu chấp chính tới nay.” Hoa mẫu chỉ vào mũi Hoa Phi Thát, tràn ngập ý cảnh cáo mắng: “Ta cảnh cáo người, ba ngày sau, lập tức kết hôn, bằng không, nói làm bầm!”

“Ngài là nói...ta” Hoa Phi Thát hoài nghi chức năng đại não có vấn đề hay không, nghe lầm. Hắn run run đưa tay chỉ chính mình: “Ta...là đặc thù?”

“Nói lời vô ích!”

Ta là đặc thù?

Ta là đặc thù!

Ta là đặc thù.

Không phải Lam Tuyền?

Hoa Phi Thất hoảng hốt cầm nín thật lâu, tâm từ từ phiêu dật nơi nào, thời gian mỹ hảo trước đây quay trở lại trong trí hần.

Chuyện này có nghĩa ta có tư cách đoạt lại Từ Sơ?!!!!

Hoa Phi Thất hung phấn muốn nhảy dựng lên.

Hoa mẫu vừa thấy hần như vậy đã biết ngay hần đang suy nghĩ chuyện gì, không do dự mà dội cho một gáo nước lạnh.

“Người tốt nhất là đừng có tưởng tượng, ba ngày sau ta đem người gả cho Mông Nghi!”

“Vì sao?” Hoa Phi Thất ngạc nhiên.

“Vì sao, người còn hỏi ta vì sao?” Hoa mẫu nổi giận, nhưng nhìn thấy gương mặt ảm đạm của Hoa Phi Thất lại nhẹ dạ: “Ta biết người thích Nguyên Từ Sơ. Thế nhưng... nghe lời ta!”

“Ta không muốn!!!” Hoa Phi Thất như phát điên, nhìn Hoa mẫu cuồng khiêu: “Ta đợi nhiều năm như vậy, chịu đựng lâu như vậy... Thật vất vả, đây là cơ hội đoạt lại Từ Sơ mà ông trời đã ban cho ta... vì sao muốn ta cùng... kết hôn, ta không muốn... ta đáng lẽ không nên mang hài tử...”

Ba!

Còn chưa nói xong, một thanh âm thanh thúy vang lên, má phải của Hoa Phi Thất bị Hoa mẫu tát một cái, giống như gáo nước đập tắt ngọn lửa mãnh liệt trong lòng.

Hồi lâu.

“Tĩnh chưa!” Hoa mẫu âm trầm hỏi.

Hoa Phi Thất gạt đầu, sắc mặt trở nên ảm đạm. Hần chậm rãi quay về giường, ngo ngắc nhìn vách tường, đề lên con kiến nhỏ đang bò trên đó (tự kỉ?!)

“Tốt, hài tử Hoa gia chúng ta cũng không phải loại người trốn tránh trách nhiệm” Hoa mẫu ngồi trên giường, gỡ những lọn tóc rối cho Hoa Phi Thất: “Hài tử vô tội, không ai có quyền cướp đi quyền lợi của hần, hần cần có phụ thân.”

“Người thích Nguyên Từ Sơ, thế nhưng hần có đồng dạng thích người hay không? Hiện tại đích thật là một cơ hội, thế nhưng nếu hần vì lý do này mà cùng người thành thân, như vậy cũng đủ biết hần là loại người như thế nào, cái hần cần chính là nam tử có “đặc thù” sinh sản của Tường Phượng Tộc. Nói vậy, người có thể hạnh phúc hay sao?” Hoa Phi Thất cả người run rẩy, Hoa mẫu biết mình nói trúng, tiếp tục cố gắng: “Mông Nghi là một hần tử chất phác, không biết nặng nhẹ, không biết lấy lòng kẻ khác, lớn lên như hùng (gấu)...”

Uy uy, không cần phải chửi bới người ta đến mức này.

Hoa Phi Thất vẻ mặt hắc tuyến, bất mãn liếc Hoa mẫu. Hoa mẫu bật cười, xem ra nhi tử đối với Mông Nghi không hoàn toàn là vô cảm, lòng cũng thoải mái hẳn ra.

“Thế nhưng, y thành thật, y thích người. Ta không biết các người bắt đầu như thế nào, thế nhưng người ngừng lại, hai tháng nay là ai quan tâm chăm sóc người chu đáo? Ai đối với người hỏi han ân cần? Ai đối với người hữu cầu tất ứng (có yêu cầu thì đáp ứng)? Coi như là chuộc tội, cũng không cần tốt như vậy. Chính người trong lòng mình bạch.”

Hoa Phi Thất im lặng, chính xác, trước khi biết hần có đặc thù, Mông Nghi đã bày tỏ ý muốn thú hần. Sau uy khuất ở hộ viện, cặp mắt kia cũng chưa bao giờ ly khai hần. Ánh mắt y dần dần toát ra ái mộ hần không phải không biết, chỉ là vờ như không biết, dựa vào đó tác uy tác phúc, không có kỳ mà sai sử Mông Nghi rất nhiều chuyện y không muốn làm, như vào phòng bếp, làm gián điệp...

Hiện tại chỉ cần hần mở miệng nói không muốn tiểu hài tử này, cũng không sợ Mông Nghi sẽ không đáp ứng, chỉ là thâm lặng thương tâm thật lâu...

“Cục cưng, ái tình đều là từ sủng mà ra. Việc này chủ động hay bị động khác nhau rất lớn. Mọi người trong Hoa gia chúng ta đều kiêu căng, chuyện sủng người khác, chúng ta không làm, được người khác sủng mới là đạo lý của Hoa gia chúng ta.”

Hoa mẫu nháy mắt nói. Hoa Phi Thất bật cười, tâm tình cũng tốt lên rất nhiều.

“Tình nguyện yêu người thích mình, cũng không yêu người mình thất. Làm ngược lại thì phải chịu khổ...”

Hoa Phi Thất gạt đầu. Hần không thích chịu khổ.

Thế nhưng nước mắt không khống chế được, lăn lăn rơi xuống. Xem như là lời tạm biệt giấc mộng hoa lệ về mối tình đầu của hần.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Ân Phủ Lâm Phủ: Quyết Định

Ân phủ

“Mang thai?” Tay Ân Phụng Trữ run lên, chén trà cầm thái lam tốt nhất cũng bị ném xuống đất vỡ tan tành.

“Đúng vậy. Quả thực là chuyện gièm pha kinh thiên động địa. Chưa từng có nam tử Tường Phụng Tộc nào chưa đợi đến kiểm nghiệm đặc thù vào lễ trưởng thành mà trực tiếp mang thai!” Người hầu Giáp khoanh tay hưng trí bưng bưng báo cáo tin tức thu thập được cho chủ nhân. Ai chẳng biết Hoa thiếu gia mập mạp cùng công tử nhà mình là kẻ thù không đội trời chung, lần này báo cáo chuyện gièm pha lớn như vậy, chắc chắn sẽ được trọng thưởng.

“Úc.” Ân Phụng Trữ không yên lòng đáp lời, ngón tay có điểm run, đổi chén trà mới, quay lại câu chuyện: “Hắn hiện tại tình trạng thế nào?”

“Hoa gia ba ngày sau sẽ cử hành hôn lễ, tân lang chính là một tên Mông Ba tộc thô mộc.”

Khách thập!

Chén trà thứ hai bị nghiền nát trong, người hầu Giáp lại càng hoảng sợ, hai chân mềm nhũn quỳ xuống, lại không biết rốt cuộc bản thân đắc tội thiếu gia chỗ nào.

“Cút! Cút!!” Mấy mảnh nhỏ của chén trà bay đến mái hiên, người hầu Giáp sợ đến ôm đầu bỏ chạy, trong chớp mắt đã chẳng thấy thân ảnh đâu nữa.

Ân Phụng Trữ đột nhiên bạo phát phần nộ rít gào, điên cuồng hủy hoại mọi thứ trong phòng. Từ ngày Mông Nghi ly khai Ân phủ, Ân Phụng Trữ vẫn lưu ý tin tức về Hoa gia, làm sao nghĩ đến một tên thô cộc lại hưởng danh môn vọng tộc cầu hôn? Năm mơ sao? Đừng nói đến Hoa gia, ngay cả bản thân Hoa Phi Thất cũng không có khả năng chấp thuận. Thế nhưng không nghĩ đến sau ba tháng cư nhiên xuất hiện kết quả này.

Ân Phụng Trữ nghĩ chính mình bị lừa, bị đùa giỡn, bị lợi dụng!!!

Tên mọi rợ ghê tởm Mông Nghi!

Phi trư không nào Hoa Phi Thất!

“Nhị đệ sao lại phát hỏa lớn như thế?”

Một mỹ nữ dựa vào cửa phòng, hiếu kỳ nhìn vật dụng hơn nghìn lượng bạc trong không trung bay tới bay lui.

“Mặc kệ ta! Ân Phụng Thục, cút ngay cho ta!”

“Nghe được người ta sắp kết hôn, hối hận sao.” Ân Phụng Thục mân mê mấy sợi tóc, cười mỉa: “Sớm biết có ngày này, đương sơ đối người ta tốt một chút. Cũng không đến mức hiện tại hắn gả cho người khác. Bất quả mọi rợ tay chân thật nhanh lẹ...”

“Ngươi thân kinh sao. Ai thích tên đầu heo đó! Hối hận cái gì!”

Ân Phụng Trữ hai mắt đỏ ngầu, quả thật muốn đem đối phương rút gân lột da.

“Được, ta còn không hiểu ngươi. Ngươi từ nhỏ đến lớn đối với mấy thứ tròn tròn tối không có biện pháp. Cũng không biết là ai mỗi lần đánh nhau đều không dám thi triển võ công...” Ân Phụng Thục ngoáy ngoáy lỗ tai, nói ra chân tướng của Ân Phụng Trữ.

“Ta đây chẳng thêm, tên đầu heo đó ta không cần võ nghệ cũng có thể đánh thắng hắn! Ân Phụng Thục, ngươi còn nói bừa, ta độc chết ngươi!”

Ân Phụng Trữ mặt đỏ đến sắp xuất huyết, lạnh giọng uy hiếp.

“Ngao cổ, ta không nói nữa” Ân Phụng Thục che miệng, biết đệ dám nói dám làm. Trước khi đi chính là nhịn không được, nhỏ giọng bỏ lại vài câu “Là ai giấu diếm gói nằm hình trư tròn tròn. Thật là, rõ ràng thích lại sợ người biết, nhà chúng ta như thế nào lại dưỡng ra hài tử giả dối vậy...”

“Ân Phụng Thục!!”

Ghê tởm, ghê tởm, ghê tởm!

Ân Phụng Trữ liên tục đánh vỡ hai bình hoa mà vẫn chưa hả giận.

“Nói lắm bầm, ta cho ngươi đáp ứng thành thân!!”

Nụ cười trên mặt lộ vẻ âm ngoan, Ân Phụng Trữ chạy đến giường mở ngăn tủ, lôi ra một thứ nhồi lông có tròn tròn, đánh một trận, lại ôm một trận. Cuối cùng mở tủ quần áo, tìm vào một vật.

“Thành thân? Làm gì có chuyện tốt đẹp như thế!!”

Kinh thành, Lâm gia

“Mang...thai?” mảnh giấy trên tay rơi vào hỏa lò dưới chân, trong nháy mắt hóa thành tro bụi. Lâm Vũ Sanh khiếp sợ đến mức không còn chút máu, trong lòng ngổn ngang trăm mối cảm xúc. Vì nỗi hổ thẹn không thể nói rõ, hắn vẫn nhờ bằng hữu lưu ý đến Hoa Phi Thất, không ngờ lại nhận được tin tức thế này.

Hoa Phi Thất là nam tử đặc thù của Tường Phượng Tộc.

Hắn mang thai!

Hài tử...là của ta?

Lâm mẫu vào phòng, nhìn thấy chính là gương mặt tái nhợt của Lâm Vũ Sanh.

“Sanh Sanh, sắc mặt của ngươi sao lại khó coi như vậy?”

“Nương...”

Lâm mẫu đỡ lấy tay y đang đặt trên ghế, nói rõ mục đích đến: “Hôn sự của Ân gia không thể tiếp tục đình trệ. Bản gia bên kia lại tới thúc dục. Cha ngươi rất khó từ chối...hài tử Bản gia đều đã thành hôn, chỉ có chúng ta mới có thể gánh trọng trách đình hôn.”

“Nương, vì sao chuyện của Bản gia, chúng ta phải gánh.” Hứa thị tâm phiền ý loạn, Lâm Vũ Sanh lần đầu tiên chất vấn mẫu thân.

Lâm mẫu ngạc nhiên mở to mắt, hồi lâu mới có phản ứng: “Đây là quy định của tổ tông. Huống hồ sinh kế nhà ta còn phải dựa vào Bản gia bọn họ... Sanh Sanh, ngươi luôn luôn là một hảo hài tử.”

“Ta không muốn làm hảo hài tử!”

Lâm Vũ Sanh dường như bạo phát, hất ra tay của mẫu thân, vụt đứng lên.

Hài tử này hôm nay làm sao vậy. Trước đây chưa bao giờ như thế a.

Lâm mẫu không biết làm sao, liều mạng trấn an: “Sanh Sanh nghe lời a! Ân tiểu tử kia cũng không sai, là chúng ta trèo cao.”

Ân Vũ Sanh hoàn toàn không để ý đến chuyện mẫu thân nhắc đến chuyện làm bọn họ lo lắng thật lâu.

Y rốt cuộc hạ quyết tâm.

“Nương, ta nghe Hoàng Thượng dự định mở đội tàu đi thông tuyến đường an toàn mới đến Tây Đại Lục, hiện cần một người phiên dịch, ta định đi. Đại khái mất một năm...”

Một năm sau ta nhất định đem theo vinh dự cùng tài phú trở về.

Thê tử là của ta, hài tử là của ta, toàn bộ là của ta!

“Sanh Sanh, ngươi điên rồi! Lâm gia chúng ta không bao giờ đi làm loại sự tình này!” Lâm mẫu quyết không tán thành, nặng quan niệm đi biển là việc của kẻ bình dân. Hơn nữa, trên biển mạo hiểm rất lớn, vạn nhất...

“Lâm gia, Lâm gia! Tất cả ánh sáng của Lâm gia đều thuộc về Bản gia! Ta muốn chính là quang huy! Ta không mong suốt đời núp dưới cái bóng của Bản gia.” Nghĩ đến bóng lưng hào hiệp ngày đó của Mông Nghi, Lâm Vũ Sanh ưỡn ngực thẳng lưng.

“Ta muốn trở thành một nam tử hán có thể đảm đương mọi việc...”

“Sanh Sanh...” Lâm mẫu kinh ngạc nhìn nhi tử hoàn toàn xa lạ “Vậy sao được, còn có Bản gia...chúng ta không có cách nào...”

“Nương, Tương tộc chúng ta cả đời chỉ có một hài tử, đúng không?” Vũ Sanh đột nhiên hỏi. Tục truyền, Tương tộc thời cổ tham dự hoạt động diệt ma, bị ma nữ nguyên rủa, tộc nhân cả đời chỉ có một tiểu hài tử, tuyệt không có hơn.

“Đúng vậy. Đây là lý do vì sao Lâm gia chúng ta từ trước đến nay vẫn đơn bạc. Chờ đã, chẳng lẽ ngươi...”

Lâm mẫu trong nháy mắt hiểu được, vô cùng kinh ngạc há to miệng, cũng không có ý kiến phản đối nữa.

Một người quyết định bốc đồng, một người ban đêm cuồng loạn, một kết tinh thành linh xuất hiện, khiến bốn người thoát ly quỹ đạo nhân sinh trước kia, giao nhau cùng một chỗ.

Chương 15: Ân Tiêu Liên Minh: Toàn Bộ Là Trư

Tiêu mỹ nhân nhìn thiếp hồng trước mặt tâm tình phi thường khó chịu, nàng thất tình. Thân thân mà nàng nhắm vừa bị hùng (gấu) đoạt mất. Nàng âm thầm rơi lệ, cô chằm nan miễn (ta nghĩ giống như là cô đơn, mất ngủ), quyết định một ngày này vào chợ tàn sát để phát tiết buồn khổ trong lòng.

Mắt trái mị mị, mắt phải nhấp nháy, nhìn trộm tập thể người bán hàng rong, mắt phát thanh quang, cổ giữ lại nước bọt, nhìn chằm chằm vào thứ gì đó dưới váy Tiêu mỹ nhân.

Tiêu mỹ nhân thỏa mãn gật đầu, đóng đũa ngực, không ít người mất máu bất tỉnh. Nghiệp chương a...

Có lẽ là thiên định, hoặc là lão thiên gia muốn bù đắp cho nàng, Tiêu mỹ nhân liếc mắt nhìn sang cửa hàng dưới tàng cây dong cách đó hơn hai thước, thấy một vật gì đó tròn tròn, trắng trắng, nộn nộn, nhìn qua như là một bạch ngọc tiểu trư.

Tiêu mỹ nhân nghĩ muốn ngắt đi, trên mặt một rặng mây đỏ trải rộng, nàng lần thứ hai rơi vào bẽ tình.

Nhất định phải mua về!!!

Nàng cấp tốc chạy nước rút một trăm bước tới gần, ngay trước khi chạm được vào nó, một vị phủ khăn che mặt đen, y phục đen, nói tóm lại là toàn thân đen không một khe hở, từ trong *** đi ra, cầm trong tay đích thị là tiểu trư của nàng.

“Ngươi đứng lại đó!!”

Vật yêu thích bị đoạt, Tiêu mỹ nhân trong lòng như có lửa đốt mà ngăn người ta lại, ai biết thân ảnh đối phương nhoáng lên một cái, nhanh như chớp đã không còn chút tăm hơi, đúng là một vị cao thủ vô lâm. Tiêu mỹ nhân bị thương, lễ hoa đài vũ nhìn về phía lão bản: “Lão bản, còn tiểu trư nào khác hay không?”

“Không có, đó là hàng ngoại nhập từ Tây Đại Lục chuyển tới, chỉ có duy nhất một cái.”

Trong nháy mắt, trời đất đóng băng.

Nàng phi thường khẳng định quái nhân vừa rồi với nàng là cùng loại, dựa vào bề ngoài, loại cực phẩm này hẳn tuyệt sẽ không nhượng lại, nhìn hấn chạy nhanh như vậy thì biết.

Tiêu mỹ nhân uể oải, gương mặt ảm đạm. Lão Thiên a, ngươi như thế nào hết lần này đến lần khác cho ta hi vọng rồi lại nhẫn tâm hủy diệt a. Thật vất vả gặp một đức lang quân tròn tròn, giống tiểu trư như vậy, cư nhiên tân nương không phải là ta! Thật vất vả và gặp được một cực phẩm tiểu trư, chủ nhân cũng không phải ta!!!

“Tiêu lão bản ở đây làm gì nì?”

Ngẩng đầu, thấy Ân Phượng Trữ chung ra bộ mặt mỹ lệ hơn nữ nhân, miễn cưỡng cười cười: “Ân thiếu gia sao lại rảnh rỗi đi dạo đến chỗ này?”

“Sắc mặt Tiêu lão bản có vẻ tiêu tụy, giống kẻ bị thương vì tình a.” Ân Phượng Trữ phe phẩy quạt, làm như vô ý nhắc tới.

Tiêu mỹ nhân thờ dãi một tiếng, sắc mặt buồn bã.

“Nói đi cũng phải nói lại, tên mọi rợ kia cũng thật quá phận, không biết dùng hoa ngôn xảo ngữ gì mà khiến toàn bộ Hoa gia từ trên xuống dưới đều gật đầu đáp ứng hôn sự. Hoa gia dù sao cũng là thế gia nổi danh trong Tường Phụng tộc, một tên man di phương Bắc thế nào xứng đôi. Từ phi trư Hoa Phi Thát kia cũng không cóóc, đối phương rõ ràng nhắm vào thân phận đặc thù của hấn, cư nhiên lại đáp ứng!”

Đúng đúng, Tiêu mỹ nhân gật đầu như đảo toán, nghiêng răng nghiêng lợi. Ái trư bị đoạt, ai có thể không hận!

Cá cần câu, Ân Phượng Trữ đắc ý cười cười, từ phi trư, xem người thành với chả thân!

“Có hứng thú cho hấn một chút giáo huấn hay không?”

Hai gương mặt xinh đẹp tiến đến gần, thì thà thì thảo thảo luận một hồi. Cuối cùng vỗ tay tán thưởng chính mình.

Ban đêm, Ân Phượng Trữ thu dọn hảo bộ sưu tập màu đen của hấn: nón đen, quần áo đen, giày đen, khăn che mặt đen. Cũng may hôm nay chạy nhanh, không thôi chiến lợi phẩm đã rơi vào ma trảo! Xem ra Tiêu mỹ nhân chính là đồng loại với hấn!

Ân Phụng Trữ cảm thán, tí mĩ dùng nước sạch lau khô bạch ngọc tiểu trư của hấn.

Hì hì, càng xem càng thích. Ân Phụng Trữ cắn cắn mũi tiểu trư. Sau đó, chỉ vào nó mắng: “Thành thân! Ngày nào ta còn ở đây, ngươi đừng hòng nghĩ đến chuyện đó!” Nói xong hàm hừ mở ra cửa mật thất.

Một trận hương thơm, những món đồ cất giấu sâu bên trong toàn bộ lộ ra, một con, hai, ba con... bạch ngọc, gốm sứ, đồng, long vũ, vàng, bạc, bảo thạch... hơn mười cái bày đầy phòng.

Toàn bộ là trư!!!

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Chương 15

Tiểu hải tử Hoa gia quả nhiên là con gián đánh mãi không chết. Mặc dù không phải là hôn sự Hoa Phi Thất mong muốn, nhưng hấn vẫn tiếp nhận sự thật này rất tốt. Từng bước an bài hôn sự, chuyển giao lại sinh ý, an tâm dưỡng thai, tiến hành gia giáo, ức hiếp Mông Nghi...

“Ta nói cho người biết, sau khi thành thân, ta bảo ngươi đi phía đông, ngươi không thể đi phía tây. Ta muốn ngươi hướng trái, ngươi không thể hướng phải. Đại sự nghe ta, chuyện nhỏ thì tự mình xử lý; cấm bài bạc, chuyện quan trọng nếu ta thấy ngươi cùng ai thông đồng, nói làm bảm! thu nhập mỗi tháng đều phải nộp, cấm không được giữ tiền riêng; đi ra ngoài, không có sự cho phép của ta, cấm ngươi đi phân phát cái tinh thần trọng nghĩa gì đó của ngươi!...”

Ngày hôn lễ, Hoa Phi Thất thức đêm viết ra hai mươi mốt quy định dành cho Mông Nghi. Mông Nghi như học sinh tiểu học ở một bên chuyên tâm nghe giảng, Mông ba tộc vốn là một dân tộc thê quyền chí thượng, cho nên y cũng không nghĩ là có gì không đúng. Khóe miệng y hiện ra ý cười thật to, gương mặt cũng như hí phục đỏ thắm trên người, hồng quang quang. Không thể nói rõ là xấu hổ hay là hưng phấn.

“Tiểu bảo bối... tiểu bảo bối... Bái đường...”

Lục tỷ cố nén cười thông tri hai kẻ khôi hài này.

Nhanh vậy? Ta còn chưa kịp nói gì nì.

Hoa Phi Thất nhú mi, còn chưa hé răng. Tên Mông Nghi man di này không nói hai lời liền kéo lấy tay hấn, xoát xoát đi về phía trước.

Uy uy uy, chờ một chút.

Hoa Phi Thất liều mạng níu kéo bước chân. Được rồi, hấn thừa nhận ngực mình có chút khẩn trương, thậm chí là – sợ hãi. Thế nhưng tên ngọc này hoàn toàn không hiểu tâm tình của hấn!!

Rốt cuộc tiếng người chúc mừng oanh tạc màng tai của hấn.

“Chúc mừng!”

“Chúc mừng, chúc các ngươi răng long đầu bạc!”

“Vĩnh kết đồng tâm”

.....

Hoa Phi Thất tim đập như đánh trống, miệng mở lớn, miệng mồm bình thường lạnh lợi hiện tại cổ găng thế nào cũng không thể thi triển. Tương phản với hấn, Mông Nghi khéo léo hướng người xung quanh đáp lễ, nhất cử nhất động tuy là thô khoáng, nhưng không mất lễ tiết, có một cỗ khí gang hồ hiệp sĩ. Không ít trưởng giả đang ngồi thỏa mãn gật đầu.

Hoa Phi Thất ngơ ngác nhìn gương mặt kiên nghị của y, đây là người sắp sửa suốt đời chung sống với mình...

Đột nhiên, một gương mặt quen thuộc nhảy vào tầm mắt.

“Phi Thất, chúc mừng. Các ngươi quả là trời sinh một đôi!” Lam Tuyên tìm tìm cười quan sát Hoa Phi Thất béo lùn và Mông Nghi đáng người như hùng đứng cùng nhau. “Đáng tiếc, Từ Sơ phụng chỉ Hoàng Thượng đi Tây Đại Lục, không thể đến. Hì hì, ta vẫn nghĩ ngươi thích loại người như Từ Sơ.”

Tiếng cười tổn thương Hoa Phi Thất, trên mặt nóng hổi, mắt tự nhiên nắm lấy bàn tay to lớn, cước bộ lạng lẽ lùi lại, kéo dài khoảng cách giữa hai người.

“Đa tạ. Chỉ là ta nghĩ, nếu chọn loại nam nhân không thể thường xuyên ở cạnh tình nhân sẽ khiến người khác lo lắng. Nam nhi Mông Ba tộc chúng ta, bất cứ người nào cũng luôn luôn ở bên cạnh thế tử.”

Thanh âm trầm ổn của Mông Nghi vang lên trên đỉnh đầu, Hoa Phi Thất chỉ thấy sắc mặt Lam Tuyên biến từ hồng lam sang lục bạch, cuối cùng ý cười trong nháy mắt biến mất!

Hào a!

Hoa Phi Thất dùng ánh mắt sùng bái nhìn về phía trước, Mông Nghi sùng nịnh néo néo mũi hân: “Tỷ tỷ người cùng ta nói chút chuyện. Ta đâu thể nào để người bị ức hiếp.”

Y...đã biết?

Hoa Phi Thất giật mình, nhìn về phía ánh mắt ôn nhu của đối phương, nơi đó như một đại dương đem hân hút vào bên trong. Hoa Phi Thất trong lúc nhất thời không biết nói gì cho phải, đành lảng sang chuyện khác:

“Vì sao không thấy bằng hữu của người?” Hoa Phi Thất biết phụ mẫu Mông Nghi đều đã qua đời, thế nhưng y bằng hữu khắp thiên hạ.

“Phần lớn bằng hữu của ta là người giang hồ, ăn to nói lớn, ở đây nhiều đại nhân vật như vậy, đa số là không thích người giang hồ, ta định khi khác mời bọn họ...”

Hoa Phi Thất khoe mắt cay cay, rất muốn rơi lệ.

“Ngủ ngốc!” cước đá vào chân bồng hù (gấu ngốc. Nga, này làm ta nhớ đến Yunjae quá à!), cúi đầu che dấu xúc động.

Nước mắt cảm động hung hăng chảy xuống. Đầu dựa qua, cả người dựa qua, hung hăng áp vào.

Nhìn bộ dáng hai người dính lấy nhau làm Tiểu Nguyên gia không cam lòng gào khóc. Sáu tỷ muội cố ý gây khó dễ, Hoa phụ cố ý công kích, trải qua thiên tân vạn khổ, dưới sự đồng ý của các lão nhân nhận lấy một đôi hi tự.

“Tiểu khả ái, người không muốn cân nhắc lại lần nữa sao?” Tiểu Nguyên gia gia vốn nên làm người chủ sự hôn lễ lại nước mắt lưng tròng, hỏi lại lần thứ hai.

“Tiểu Nguyên gia gia, tuyên bố nhanh lên. Giờ lành sắp qua!” Hoa Phi Thất nắm tay Mông Nghi, đã sắp không nhìn được nữa.

Tiểu Nguyên gia gia đau lòng, nghẹn ngào, không tình nguyện mở miệng:

“Nhất bái thiên địa.”

“Nhị bái cao đường.”

“Phu thê giao bái.”

“Kết thúc...” hai chữ buổi lễ còn chưa ra khỏi miệng, một giọng nói lớn hơn nữa từ trong đám người vọng ra.

“Chờ chút!!!”

Mọi người ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy Tiêu mỹ nhân ưỡn ngực, hai tay chống hông, thần khí oai phong đứng đó.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Chương 16

“Tiểu mỹ nhân”, thấy người quen đi vào, Hoa Phi Thất vui vẻ cười, đang muốn tiến lên bắt chuyện. Tay trái bị nắm gắt gao, nhìn lại sắc mặt Mông Nghi đã trắng bệch, lòng bàn tay đỏ mề hôi lạnh.

Gãi gãi đầu, được rồi, là hân quên giải thích lời nói dối về Tiêu mỹ nhân, làm sao bây giờ?

Hoa Phi Thất còn chưa nghĩ ra đối sách, tình thế bắt đầu xảy ra biến hóa.

Tiêu mỹ nhân tiến lên một bước, phía sau một đám quan sai ầm ầm chạy lên, về mặt hung thần ác sát, trong tay cầm hình trượng, một người trong đó còn mang theo xiềng xích dùng để trói phạm nhân.

Nhìn thế trận này, cho dù là người ngu ngốc thế nào cũng hiểu.

“Tiểu mỹ nhân, nguoi đây là...”

Hoa Phi Thất mặt nhăn mày nhủ hồi.

Tiêu mỹ nhân chợt dạ né tránh ánh mắt của Hoa Phi Thất. Đây là lần đầu tiên nàng làm chuyện xấu, thế nhưng Hoa Phi Thất, ta cũng là vì nguoi hào a... Nam nhân kia thật sự không thích hợp với nguoi.

Tiêu mỹ nhân chấn hưng tinh thần, hạ quyết tâm, tầm mắt vẫn là không dám chạm tới Hoa Phi Thất, mở miệng, đầu ngón tay thon dài chỉ hướng Mông Nghi.

“Quan gia! Chính là y!”

Những quan sai hồng bào hắc khổ vừa thu được tin tức, tức khắc tựa như một đám dã lang đói khát, xông lên trước, vây quanh con mồi ở trung tâm. Dây xích đen loảng xoảng rơi xuống, vòng quanh cổ Mông Nghi.

Thấy đại biến, tất cả mọi người ở đây đều biến sắc, biến thành một đám hỗn loạn thì thầm trao đổi, đoán già đoán non xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì. Hoa Phi Thất càng run rẩy cả người, không biết là do tức giận hay kinh hách.

“Tiêu mỹ nhân, đây rốt cuộc là sao!! Nguoi muốn làm gì!”

Dù là ai một khi đã đến phá rối hôn lễ của hần, hần cũng không dễ dàng tha thứ. Dù đối phương là hồng nhan tri kỷ trước đây từng chăm sóc hần cũng không ngoại lệ.

“Người họ Mông này chính mình rõ ràng. Đem đó y ở Xuân Phong Lâu của chúng ta làm chuyện gì!” Tiêu mỹ nhân hạ quyết tâm, xinh đẹp mà băng lãnh.

Tâm Hoa Phi Thất cùng Mông Nghi đồng thời nảy lên.

Lẽ nào Tiêu mỹ nhân muốn nói ra chuyện phát sinh đêm đó?

Căn cứ luật pháp Long Vương Triều, bất kì kẻ nào cũng không được cùng nam hài Tửng Phurong Tộc phát sinh quan hệ, tội nhẹ thì giam cầm ba năm, nặng thì lập tức hành quyết!

Hoa Phi Thất âm thầm lờ ra tất cả luật pháp Long Vương Triều, hi vọng tìm được chỗ hở. Hần sợ, lần đầu tiên từ khi sinh ra đến nay hần sợ như vậy, ngón tay đều cuộn thành một đoàn. Vào lễ trưởng thành nghiệm ra hần mang thai ba tháng, tính như thế nào thì cũng có người cùng hần lúc còn vị thành niên quan hệ. Chuyện này, người lớn đều hiểu nhưng không nói, tất cả đều nhân từ, không muốn hài tử sinh ra không có phụ thân. Thế nhưng... Tiêu mỹ nhân...

Mông Nghi cũng sợ hãi, sắc mặt y trắng như giấy. Y sợ không phải là chuyện sống chết, cũng không phải xích sắt trên cổ, mà là sợ Tiêu mỹ nhân nhìn ra kế hoạch đêm đó, lúc đó còn lại hai người, nếu nói ra, Tiêu Hoa không còn thuộc về mình y, cục cưng sắp sinh ra cũng vậy. Người của Ân gia, Lâm gia cũng sẽ nhảy vào tranh đoạt. Y chỉ là một mềnh phu trong giang hồ...

Mông Nghi lần đầu hận bản thân vì sao không sinh ra trong gia đình có gia thế hiển hách.

Trong nhất thời, hi nội đường lặng ngắt như tờ, ngọn nến từ từ cháy hết, mang theo trong đó những vui mừng hân hoan. Ngừng thờ, hơn chục đôi mắt nhìn chăm chăm vào người mới đến, đợi xem Tiêu mỹ nhân gây rối.

Nội tâm dâng lên, chân cũng loạng choạng như bước xuống bùn. Hoa Phi Thất sờ sờ bụng, tự trách mình đã không xử lý tốt chuyện của Tiêu mỹ nhân. Biết rõ nàng thích mình, thích thật lâu...

Bản thân làm tổn thương lòng nàng... thế nhưng... hần thật sự không thể mất đi Mông Nghi, hài tử cũng không thể...

Hoa Phi Thất khẩn cầu nhìn Tiêu mỹ nhân, êm dịu gọi biệt danh của nàng: “Tiểu mỹ nhân, có việc gì chúng ta vào bên trong nói.”

Tiêu mỹ nhân quyết định nhắm mắt làm ngơ, sợ bản thân sẽ nhẹ dạ.

“Quan gia mau đưa tiểu thâu (trộm) này bắt lại, chính y là kẻ đã bắt đi Tửng Tửng trong Xuân Phong Các chúng ta.”

Tưng Tửng!?

Mông Nghi cùng Hoa Phi Thất nhìn nhau, song song thờ phào nhẹ nhõm, thế nhưng lần thứ hai không giải thích được.

“Tiểu mỹ nhân, nguoi không phải đã bán Tửng Tửng cho ta rồi sao? Thế nào lại nói là Mông Nghi bắt đi?” Hoa Phi Thất nhanh chóng ngăn lại quan sai đang muốn động thủ, đội mắt nhỏ mở thật to.

Nhân thần Tiêu mỹ nhân lóe lên một chút, cuối cùng nhìn chăm chăm Mông Nghi như nhìn kẻ thù giết cha. Nói với Hoa Phi Thất: “Ai bảo ta đem Tửng

Tương bán, khế bán thân của nàng ta còn giữ ở đây! Tương Tương thuộc quyền sở hữu của ta, chưa có chủ nhân đồng ý đã bắt đi tài sản của người khác, loại hành vi này không phải trộm đạo thì là gì?” Nói đến đây, Tiêu mỹ nhân phẫn nộ từ trong lòng mà ra, trừng tréo Mông Nghi, hàm răng nghiến kín mít, hận không thể xông lên đánh y một trận cho hả giận.

Thân thân không phải bị man di bắt mất còn gì, bá đường thành thân, đúng là đồ man di không biết xấu hổ! Hồ ly tinh, không thể tha!!

Đổ kị trong mắt Tiêu mỹ nhân dọa Hoa Phi Thất hoảng sợ, một hồi bình tĩnh trở lại. Chính xác, lúc bán Tương Tương không có lập khế, cũng không có bên thứ ba chứng minh. Nói miệng không bằng chứng, khế bán mình cũng thật sự ở trong tay Tiêu mỹ nhân, giấy trắng mực đen, có bằng có chứng, tội trộm đạo này...

“Người dựa vào cái gì chứng minh là Mông Nghi làm?” Hoa Phi Thất khôi phục vẻ lãnh khốc lúc đàm phán trên thương trường.

“Ân công tử, Lâm công tử, còn có người – Hoa công tử, không phải đều đã nhìn thấy sao? Còn cần chứng cứ gì nữa?”

“Thế nhưng lúc đó, toàn bộ đèn trong Xuân Phong Lâu đều tắt, trong bóng tối làm sao có thể phán đoán là Mông Nghi mang Tương Tương đi?” Hoa Phi Thất cố gắng.

Tiêu mỹ nhân hừ một tiếng, khoe mắt hồng hồng, nàng không nghĩ đến Hoa Phi Thất lại ra sức bảo vệ Mông Nghi đến vậy, nàng cúi đầu, tình cảm ba năm trong nháy mắt trở thành trò cười. Tâm đau xót, trong lúc xúc động hung hăng muốn cho Hoa Phi Thất thử ném trái tư vị mất đi người yêu.

“Tương Tương hiện tại ở huyện nha. Tri phủ đại nhân có lời khai của nàng. Hoan nghênh đến đọc!”

“Người!” Hoa Phi Thất sợ hãi, không nghĩ đến Tiêu mỹ nhân lại ngoan độc như vậy. Tương Tương bị bắt, xem ra Cửu Chương cũng không thoát. Thảo nào không thấy bọn họ tham gia tiệc mừng.

Sơ suất! Quá sơ suất!

Không nghĩ đến bị người tối tin tưởng cắn ngược lại một cái, liên lụy Cửu Chương bọn họ!!

“Ta, ta hiện tại mua Tương Tương!”

“Dù hiện tại mua về, người cũng vô pháp thay đổi sự thật Mông Nghi trước đây đã từng cướp người. Huống hồ...” Tiêu mỹ nhân lạnh lạnh nói “Lão nương không có hứng bán lại!!”

Trong óc âm một tiếng, Hoa Phi Thất một trận mê muội.

“Y, y... Mông Nghi đêm đó ở cùng với ta!” Mắt thấy quan sai muốn động thủ, Hoa Phi Thất quỳnh quáng thót ra. Lời vừa rời khỏi miệng, Hoa Phi Thất mới biết mình lại phạm sai lầm trầm trọng. Không phải là từ cái bẫy này nhảy vào bẫy khác hay sao? Ngày mang thai của hắn tính trùng với đêm đó, vạ nhất Tiêu mỹ nhân phát hiện, chắc chắn sẽ không bỏ qua...

Cùng vị nam hài Tường Phượng tộc phát sinh quan hệ, tội còn lớn hơn nữa...

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Lao Ngục Tai Ương

Huyết sắc dần thối lui khỏi gương mặt của Hoa Phi Thất. Khuôn mặt tái nhợt khiến Mông Nghi vô cùng lo lắng.

Tiêu mỹ nhân là ai? Là tú bà của Xuân Phong Lâu, có sóng gió nào mà chưa thấy qua? Am hiểu nhất là sát ngôn quan sắc (thăm dò ý tứ qua lời nói và sắc mặt), nàng thấy sắc mặt Hoa Phi Thất đột biến, trong lòng nhất thời minh bạch hắn đang cố kỵ chuyện gì.

“Người xác định đêm đó Mông Nghi thật sự ở cùng người?”

Hoa Phi Thất cả người run lên. Không thể thừa nhận, một khi thừa nhận Mông Nghi sẽ lập tức chịu tử hình. Thế nhưng nếu không thừa nhận, chịu tội trộm cướp... Hiện tại tôi không được mà lui cũng không xong.

Sự trầm mặc của Hoa Phi Thất càng làm cho Tiêu mỹ nhân đắc ý, đồng thời ngực cũng nổi lên chua xót. Hôm nay đối với Tiêu mỹ nhân mà nói là một ván cá cược. Nàng nghĩ thật lâu mới quyết định thực hiện kiến nghị của Ân Phượng Trữ, mô phỏng chuyện cướp dâu được truyền miệng trong dân gian từ xưa đến nay. Nàng đánh cược, đánh cược Hoa Phi Thất không tình nguyện chấp nhận hôn sự này; đánh cược tình cảm Hoa Phi Thất dành cho nàng; lựa chọn như vương tử giải cứu tình nhân trong truyền thuyết. Nàng vốn nghĩ rằng sau khi Mông Nghi bị bắt, Hoa Phi Thất sẽ vui sướng mà chạy về hướng nàng. Dù thủ đoạn chẳng thơm tho gì, nhưng nàng nghĩ Hoa Phi Thất sẽ tha thứ.

Ai biết, nàng cư nhiên thua thê thảm như vậy.

Một phen hảo tâm đổi lại ánh mắt lạnh băng. Trong lòng Hoa Phi Thất, nàng còn kém cả một tên man di phương bắc thấp kém, ba năm ái mộ cư nhiên so ra còn không bằng mấy tháng. Trái tim Tiêu mỹ nhân băng giá tựa như mùa đông.

Không!

Tiêu mỹ nhân nắm chặt nắm tay.

Thân thân nhất định là bị làm cho mờ mắt, hẳn không muốn rời xa Mông Nghi là vì “tình huân xử nam”. Ân Phụng Trữ nói đúng, chỉ cần tên man di ghê tởm này tiêu thất, thân thân nhất định trở lại bên cạnh ta!

Tâm Tiêu mỹ nhân càng thêm cứng rắn. Nàng thúc giục quan sai mau chóng đưa Mông Nghi đến nha môn.

Hoa Phi Thất khó có thể chấp nhận mà trừng mắt nhìn Tiêu mỹ nhân, lần đầu tiên hẳn nghĩ khuôn mặt khuynh quốc khuynh thành này lại ghê tởm như vậy. Đầu óc cấp tốc chuyển động, hẳn bức bách chính mình nhanh nhanh nghĩ ra phương pháp giải quyết.

Mông Nghi từ nãy đến giờ vẫn trầm mặc không đành lòng nhìn Hoa Phi Thất khó xử, cũng không đành lòng rời xa thê nhi, ngực nảy ra chủ ý. Y trừng mắt hô, đẩy ra hai quan sai. Đan điền hồi chuyển, toàn thân nhất thời tràn đầy chân khí, đầu khớp phát ra âm thanh giòn tan như tiếng pháo nổ. Mọi người có mặt kinh ngạc lui lại, quan sai vây quanh nhận biết tình thế, cảnh giác Mông Nghi sẽ gây khó dễ. Tình hình hết sức căng thẳng.

“Mông Nghi!” Hoa Phi Thất quát.

Mông Nghi sừng sốt, khó hiểu dừng lại nhìn Hoa Phi Thất.

“Không thể liên lụy Cửu Chương và Trương Trương.” Hoa Phi Thất giải thích, Mông Nghi thay đổi sắc mặt, thật lỗ mãng, suýt chút nữa là hại đến hai người vô tội.

“Quan gia.” Hoa Phi Thất khôi phục lãnh tĩnh, hẳn hướng trưởng phòng (nhân viên phòng thu chi) ra hiệu, trưởng phòng lập tức tiến lên, thần sắc dấu điếm đứng cạnh đầu lĩnh quan sai, len lén đưa một thỏi bạc vào tay gã.

“Mong các người chậm rãi, nhượng phụ quân ta thay đổi xiêm y. Người xem, vận hi phục mà đến nha môn thật không hợp...”

“Chuyện này...”

Nghĩ đến thỏi bạc trong tay, quan sai có chút do dự.

“Không được, lập tức dẫn y đi, nếu phạm nhân chạy trốn, người nghĩ tri phủ đại nhân sẽ tha tội cho người sao!” Tiêu mỹ nhân nghe vậy lập tức la lối om sòm.

“Pháp lý bất ngại nhân tình, quan gia chúng ta vừa mới... thỉnh cấp chút thời gian.” Hoa Phi Thất tiếp tục ra hiệu, trưởng phòng lại nhét thêm một thỏi bạc vào tay quan sai “Nếu quan gia lo lắng, có thể theo chúng ta đến cửa phòng đợi.” Hoa Phi Thất bảo chứng, viên mất utor át như thể sắp chảy xuống nước mắt.

Người chung quanh cũng bắt đầu ồn ào, giúp đỡ Hoa Phi Thất thuyết phục quan sai. Vài lão nhân đức cao vọng trọng cũng tiến lên khản cầu.

Dưới lời khản cầu kêu gọi của mọi người, tiếng nói của Tiêu mỹ nhân có vẻ không quan trọng gì.

Đầu lĩnh quan sai suy nghĩ một chút liền đáp ứng. Thu hồi thiết liên (xích sắt) cho phép Mông Nghi trở về phòng thay y phục.

Trong phòng, hi chúc (đèn cầy vào ngày cưới) yên lặng thiêu đốt, từng giọt nến đỏ chảy xuống như ai thán một đội phu thê sắp phải chia lìa.

Mông Nghi cũng không vội thay hi phục, y ngồi trên giường vuốt ve lên hi bị (trái giường) đỏ thắm thêu hình uyên ương hi thúy (uyên ương nghịch nước), nhìn hai chén rượu vàng chạm hoa trên bàn mà rơi vào trầm tư. Hoa phụ Hoa mẫu hứa hôn, trù bị việc hôn nhân, thú Tiểu Hoa, bãi đường thành thân, Tiêu mỹ nhân đến phá hoại. Tất cả tựa như một giấc mộng, Mông Nghi nghĩ nếu là đang trong mộng, y muốn nhanh chóng tỉnh lại.

“Mông Nghi...” Hoa Phi Thất than nhẹ. Mông Nghi ngây ngốc bên giường có vẻ thật yếu đuối, hẳn yêu thương. Kết quả như vậy, hẳn chưa từng cảm thấy tiếc nuối...

Hoa Phi Thất cầm lấy rượu giao bôi trên bàn, yên lặng đưa đến bên môi Mông Nghi. Mông Nghi ngửa đầu, dòng chất lỏng ấm nóng tràn vào yết hầu. Y đột nhiên đề lại Hoa Phi Thất, hung hăng hôn lên môi hắn, đầu lưỡi xâm nhập vào khoang miệng khai thác lãnh địa, lời lẽ đầy dục không rõ.

Rời ra, một sợi chỉ bạc nhẹ nhàng đọng lại bên môi hai người.

“Mông Nghi, ta sẽ nghĩ biện pháp. Hoa Phi Thất ta cũng không phải kẻ dễ người khác khi dễ.” Hoa Phi Thất ôm đầu Mông Nghi, chăm chú nói.

“Ta có thể thấy hài tử ra đời chứ?” Vành mắt Mông Nghi ửng hồng, trong lòng có chút hoang mang, nếu như không thể, y sẽ vượt ngục.

“Có thể.” Hoa Phi Thất khẳng định, đưa thân thể cao lớn của phu quân ôm vào trong ngực.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19: Chương 18

Sau lưng đôi phu thê.

Ân Phượng Trữ ngồi trong đại sảnh cả ngày. Từ sáng sớm cho đến lúc sao đầy trời. Gã không phải kiểu người ngồi không tiêu tiền, đại bộ phận sinh ý của Ân gia đều do gã quản lý. Không tính thời gian cùng Hoa Phi Thất đầu võ mồm, một ngày của Ân Phượng Trữ đều dày kín kế hoạch, không làm việc như ngày hôm nay hoàn toàn là bất thường.

Tỷ tỷ Ân Phượng Thục đại diện Ân gia đến dự đám cưới của Hoa Phi Thất còn chưa trở về, Ân Phượng Trữ có vẻ tâm sự nặng nề. Gã tới tới lui lui tu bổ móng tay, vài lần cắn vào thịt đến xuất huyết. Ân Phượng Trữ dường như không có cảm giác mà tiếp tục, đôi mắt xéch mỹ lệ vẫn không ngừng nhìn chăm chú vào đại môn.

Lúc người gõ mõ gõ tiếng báo hiệu canh một thì Ân Phượng Thục trở về.

“Ai nha, thật sự là một ngày đêm hỗn loạn a.”

Ân Phượng Thục cảm thán, cởi áo choàng, tiếp nhận trà thơm từ tay người hầu, cẩn thận xuy khai lá trà trên mặt, cái miệng nhỏ nhắn chậm rãi uống vào.

Nghे vậy, động tác của Ân Phượng Trữ trong nháy mắt đình chỉ, nhưng rất nhanh lại khôi phục bình thường, tiếp tục ngược đãi móng tay của mình, giấu điểm thanh sắc mà hỏi: “Làm sao vậy? Người không phải đi dự tiệc mừng ở Hoa gia sao?” Lời nói không nhanh không chậm từ đầu ngón út thoát ra chính là kịch liệt run rẩy.

“Ai, từ tiệc mừng, trở thành bi kịch...” Ân Phượng Thục hơi hơi nhíu nhíu đầu lông mày, chiếc mũi khéo léo bất mãn mà phát sinh một tiếng “hừ”: “Tú bà Xuân Phong Lâu kia quả thật ăn mật báo. Cư nhiên dám ở tiệc mừng nháo sự! Làm cho tân lang của người ta đi gặp quan. Thật là...”

Khóe miệng Ân Phượng Trữ hơi hướng lên trên tạo thành một độ cong nho nhỏ, thở hắt ra một hơi, cả người như được giải thoát khỏi giam cầm, nhẹ nhàng thổi thổi móng tay, cả người vui vẻ hẳn lên. Ân Phượng Thục mặt khác còn đang liên miên phân tích sự kiện nóng sốt nhất trong Tường Phượng Tộc.

“Trong Tường Phượng Tộc, Hoa gia cũng không dễ chọc, một tú bà Xuân Phong Lâu cư nhiên dám ở tiệc mừng quấy rối, tri phủ cũng ngây ngốc đứng về phía nàng. Ta thấy việc này không đơn giản.”

Ân Phượng Thục không phải ngu ngốc, rất nhanh liền phát hiện sự tình cùng đệ đệ của mình có liên quan. Bởi vì, trong Tường Thành, chỉ có Ân gia là có đủ thực lực để đối đầu với Hoa gia. Hơn nữa đệ đệ của Ân Phượng Trữ và Ân Phượng Thục, là Ân Phượng Kiệt hiện đang là tâm phúc bên cạnh Hoàng Thượng, rất có khả năng trở thành Hoàng Tử Phi, gia thế như vậy, dù là tri phủ đại nhân cũng phải kính nể ba phần.

Ân Phượng Thục chuyển động đôi mắt phượng yêu mị, có ý hỏi đệ đệ: “Phía sau nàng nhất định còn có người khác, người nói xem là ai? Ai cùng Hoa gia có thù oán đến mức phải phá hoại tiệc mừng?”

“Mặc kệ thế nào, người này cũng hơi quá đáng. Phá hủy nhân duyên người ta, khiến tiểu hài tử còn chưa sinh ra không thể thấy phụ thân. Nghiệp chương a...”

“Ân Phượng Thục” Ân Phượng Trữ nheo mắt, sau đó cười uy hiếp “Mặc kệ chuyện này là như thế nào, người tốt nhất đừng nhúng tay vào!”

Ân Phượng Thục nhất thời dựng thẳng mày liễu, mạnh tay buông chén trà “Một người nam nhân mang thai, không ai chăm sóc, còn phải vì trượng phu chạy chọt, người không thấy làm vậy là quá thất đức sao?”

“Tên man di kia mới không phải! Hoa Phi Thất không có trượng phu!”

Ân Phượng Trữ nhảy dựng lên, điên cuồng hét lên, một chương đánh lên bàn gỗ. Cái bàn run rẩy vỡ ra thành tám khối, ngã xuống trước mặt Ân Phượng Thục.

Ân Phượng Thục cả kinh mặt không còn chút máu, cẩn cẩn dục dục nhìn đệ đệ mang bộ mặt u ám, cổ lấy dừng khí tiếp tục:

“Ta, ta có thể lý giải tâm tình của người. Thế nhưng...nhị đệ, ngay cả hài tử bọn họ cũng đã có...người...”

Ân Phượng Trữ nở nụ cười, phượng mắt nheo lại thành một đường thẳng.

“Chỉ sợ sự thật không phải vậy...”

Gã không rõ ràng nói một câu, nụ cười trên khóe môi mang theo hạnh phúc ngọt ngào.

Hài tử nói không chừng là của gã, không, nhất định là của gã. Cục cưng sẽ có bộ dáng thế nào? Sẽ có gương mặt tròn tròn như Hoa Phi Thất sao?

Tiểu hài tử nhất định là trắng nõn nộn nộn, mềm mại như mây trên trời.

Ân Phượng Trữ dựa vào trực giác cho rằng như thế, gã liếc Ân Phượng Thục sắp xui lợ, xoay về phòng lõi ra cái gối tiểu trư tròn tròn, hưng phấn đến mức vừa hôn vừa cắn.

Gã vừa lòng nhìn thành quả kế hoạch của mình, đã thành công được phân nửa, kế tiếp là làm cho Hoa Phi Thất tiếp nhận gã, vô luận phải dùng phương pháp như thế nào. Sau đó...

Mỹ nhân thích một đầu trư chắc chắn sẽ bị cười nhạo, nhưng mặc kệ, bản thân trăm triệu lần vẫn phải thành thân. Thế nào làm cho Hoa Phi Thất đồng ý gặp gã cũng là một vấn đề. Bất quá, gã chắc chắn sẽ giải quyết được, hẳn được mình để ý, dù là để ý ngầm cũng phải mừng như điên mới đúng.

Nhớ tới bộ dáng Hoa Phi Thất lần đầu tiên nhìn thấy chính mình, Ân Phượng Trữ tựa như cười. Lúc đó gã vì bảo vệ mặt mũi tỏ ý muốn đánh hấn, không nghĩ đến từ phi trư thật sự cùng gã đánh nhau.

Chính mình so với tên man di kia.

Ân Phượng Trữ khá là tự tin.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Chương 19

Cùng đêm, khi Ân Phượng Trữ đang làm móng đẹp, Hoa Phi Thất lại cô chăm nan miên. Hắn một mình một người ngồi trên giường trong tân phòng, chậm rãi vuốt ve hai chân trướng đau. Đây vốn là nhiệm vụ hàng ngày của Mông Nghi, không nghĩ đến có một ngày phải tự lực cánh sinh. Hoa Phi Thất nghĩ đến đó thì viên mắt đỏ lên, Hoa gia tỷ muội sợ Hoa Phi Thất thương tâm mà triệt hạ tất cả hi vọng vật phẩm trong tân phòng, ngay cả khăn trải giường cũng đổi trở về thiên lam sắc (màu xanh da trời). Không có trang trí, căn phòng rộng lớn như vậy từ khí trầm trầm. Tựa như Hoa Phi Thất tâm phiền muộn không sao nói ra được.

Đi một chuyến đến phủ nha trở về, Hoa Phi Thất liền hiểu chuyện gì đã xảy ra. Cách nói chuyện áp úng của tri phủ đại nhân chứng tỏ phía sau còn có thể lực khác, hơn nữa chứng cứ phạm tội vô cùng xác thực, cho dù tiền tài có nhiều đến đâu cũng không thể cải biến phán quyết.

Nhà mình không có người trong triều, dù chịu bỏ tiền ra mua, thì ai lại nguyện ý quản nhân sự?

Làm sao bây giờ? Cướp ngục?

Hoa Phi Thất vỗ vỗ mặt, bắt đầu suy nghĩ đến khả năng thành công của ý tưởng này.

Hoa Phi Thất càng nghĩ càng phiền, cuối cùng dứt khoát kéo chăn lên che đầu, cái gì cũng không nghĩ nữa. Thế nhưng ngực luôn luôn có một cỗ khí nghẹn lại, buồn bực cực kì, khiến hắn bắt đầu có suy nghĩ bản thân là kẻ bất lực.

Phải làm gì đây!

Hoa Phi Thất âm thầm nghiêng răng nghiêng lợi, trong bóng đêm, đôi mắt nhỏ mở lớn chờ đợi bình minh.

Trong sự mong đợi của mọi người, thái dương cuối cùng cũng dâng lên đến ngọn cây, vàng thái dương hưng phấn triển khai tiểu nhan, xem ra lại là một ngày quang đăng.

Sương sớm đối với kẻ có tiền mà nói chính là một thứ xa xỉ, hạ nhân Ân phủ khi trời còn chưa sáng đã thức dậy, chờ đợi ánh dương đầu tiên trong ngày xuyên qua bụi hoa xuất hiện, thu thập sương sớm trên lá. Thừa lúc chủ nhân còn chưa rửa mặt cấp tốc đưa đến trong phòng.

Thân là gia chủ, Ân Phượng Trữ nhận được nhiều nước sương sớm nhất, gã có thể nhàn nhã đợi thị nữ thấm ướt khăn sau đó mềm nhẹ lau đi cáu bẩn trên mặt, lại lau đến từng ngón tay thon dài. Tẩy rửa hoàn tất, Ân Phượng Trữ neho mắt tỉ mỉ quan sát bản thân trong gương, chính là như vậy hoàn mỹ. Gã thỏa mãn gật đầu, vẫy lui hạ nhân, ôm bảo chăm tiểu trư (gối nằm hình tiểu trư của anh Trữ đây ạ) tròn tròn tiến vào mặt thất. Gã nhìn một chút an bài của ngày hôm nay, định hảo lộ tuyến, cầm quạt đi ra ngoài.

“Éo là!!”

Vừa bước ra cửa đã trông thấy bộ dáng uy phong lẫm lẫm của Hoa Phi Thất. Hắn hai tay chống nạnh, mắt lộ hung quang, cái bụng rất có khí thế mà nở ra. Gia đình Hoa phủ chật chẽ làm thành một vòng tròn chung quanh hắn, trên tay mỗi người đều có một mộc dũng màu nâu. Mộc dũng kia cho dù đã phong kín nhưng vẫn mơ hồ tỏa ra mùi hôi, làm cho kẻ khác phải hiếu kì xem bên trong là vật gì.

Sáng sớm sủa trư (sủa = ngốc) này đã đến cửa để làm gì?

Ân Phụng Trữ buồn bực, theo phản xạ đáp lại một câu:

“Từ phi trư!” Gã hất cái cằm cương nghị, ngoáy ngoáy lỗ tai, trên cao nhìn xuống mà châm biếm: “Ai éo là? Hình như người nào đó còn giống hơn, gã cho một tên man di thấp hèn...”

“Đừng tìm ta nói chuyện này!” Hoa Phi Thất phẫn nộ cắt đứt, một phen đoạt lấy mộc dũng trong tay gia đình, giơ lên cao.

“Éo là, ta ngày hôm nay là tới nói cho người, người sẽ phải trả giá đại giới!!”

Vừa dứt lời, mộc dũng tròn tròn hướng Ân Phụng Trữ ném tới, những gia đình còn lại của Hoa gia thấy thế đều xách lên mộc dũng, dốc sức đem thứ trong mộc dũng hướng đến đại môn Ân phủ.

Là cái gì?

Ân Phụng Trữ theo phản xạ định tung ra một chưởng, đem mộc dũng đang bay đến đánh tan thành ba mảnh. Không đánh thì thôi, một khi đã đánh, tất cả những thứ bên trong mộc dũng đồng loạt văng tứ tán, Ân Phụng Trữ né tránh không kịp, bị phủ từ đầu đến chân. Song song đó, những mộc dũng còn lại cũng vỡ ra khắp nơi trong Ân phủ. Nâu nâu, hoàng sắc, nhuyển nhuyển, nhất định là thứ sinh vật bài tiết ra, tỏa ra mùi tanh tưởi khó chịu, dính khắp chung quanh, kể cả người Ân Phụng Trữ.

Nhất thời, mùi hôi tan trời, ngay cả bên khỏi xướng là Hoa gia cũng nhịn không được mà bịt mũi, liên tục rút lui.

Ân Phụng Trữ sững sờ tại chỗ, mùi hôi thối cùng uế vật trên người khiến gã không dám nhúc nhích cũng không dám hít thở, gã xanh cả mặt, cảm giác nôn mửa nhất nhất kéo tới.

Chưa người nào dám làm thế với gã, chưa từng có!!

Cả người gã run lên, sắp khí điên rồi!

Nhìn bộ dạng chật vật của gã, Hoa Phi Thất mới cảm thấy thỏa mãn, hắn còn ngại không đủ, nói thêm: “Éo là, người nghe cho rõ, đây chỉ mới là bắt đầu! Mông Nghi ngày nào không trở lại, ngày đó ta còn đấu với người!”

“Hào hào hảo!!” Ân Phụng Trữ giận dữ cười, hai mắt giăng đầy tơ máu, hàm răng tuyết trắng đánh nhau: “Từ nay trở đi, Ân phủ và Hoa phủ không đội trời chung!!”

“Cũng vậy”

Hoa Phi Thất hừ lạnh, cả người ung dung lắc lư hình chữ bát, rất có cốt khí, mang theo người Hoa phủ tiêu sái rời đi.

Ân Phụng Trữ đứng tại chỗ lửa giận sôi trào.

Người vây xem chung quanh ngày càng nhiều, bọn họ che miệng, muốn cười cũng không dám cười, nhỏ tiếng thảo luận.

Ân Hoa hai nhà chính thức trở mặt!!

“Lão thiên gia... Hoa Phi Thất này thật đúng là độc, mỹ nhân như vậy cũng hạ thủ được.” Trong đám người, một thanh âm nhỏ rút khẩu khí, trên mặt một mảnh xán lạn. Bên cạnh hắn là một người cao to. Hai người một trước một sau theo hương Hoa Phi Thất ly khai mà bay đi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Bán Lộ Kinh Hồn

Người mang thai thân thể trở nên yếu đuối, tuy rằng việc tập kích Ân Phụng Trữ giúp giải bớt ác khí, thế nhưng trả giá vẫn là không thể tránh khỏi. Thân thể Hoa Phi Thất bắt đầu phát sinh dấu hiệu kháng nghị. Hắn càng đi càng cảm thấy không thích hợp, bụng luôn có một chút đau nhói Mồ hôi tràn ra trên mặt. Gia phở xung quanh thấy thể vội vàng tìm cổ kiệu, vén rèm, một trái một phải đỡ Hoa Phi Thất tiến vào.

Đột nhiên giọng nữ ôn nhu của Tiêu Mỹ Nhân vang lên.

“Thân thân tiểu bảo bảo...”

Hoa Phi Thất giật mình, đem đau đớn trong bụng cường chế xuống.

“Tiêu Mỹ Nhân...” Hoa Phi Thất vội lui hạ nhân, trong lúc nhất thời, hai người không biết nói gì.

Mồ hôi tích tụ xẹt qua trên mặt Hoa Phi Thất, Tiêu Mỹ Nhân yêu thương nhủ nhủ mày, trái tim thoáng cái hung hăng co thắt.

“Cục cưng, thân thể khó chịu sao?” Nàng đánh vỡ trầm mặc, từ trong lòng ngực rút ra khăn tay nhiễm mùi hương cơ thể, đang muốn giúp Hoa Phi Thất lau cái trán đầy mồ hôi lạnh. Hoa Phi Thất vô thức lui về sau một bước, thân thể né tránh.

Hoa Phi Thất không nói gì mà cự tuyệt làm thân thể Tiêu Mỹ Nhân trở nên cứng ngắc, bàn tay xấu hổ dừng giữa không trung chưa thu về. Nước mắt trong suốt nhanh chóng hội tụ quang viên mắt.

“Vì sao? Ngươi không phải từ trước đến nay vẫn thích ta sao? Lẽ nào những lời ngươi nói trước đây đều là giả?”

Lời nói ghen ngào biến thành tiếng lên án ai oán.

Hoa Phi Thất dâng lên cảm giác tội lỗi, có điểm chột dạ cũng có chút phiền táo. Hắn vẫn xem Tiêu Mỹ Nhân như tỷ tỷ mà đối đãi, vì sống cùng với sáu tỷ tỷ, cho nên bình thường hắn bị ve vãn cũng xem như là tỷ đệ vui đùa, không nghĩ đến Tiêu Mỹ Nhân lại ôm tâm tư này. Lỗi cũng ở chính mình, kỳ thật đã sớm mình bạch... chỉ là không thể buông tay trạm tình báo Xuân Phong Lâu, không muốn nói rõ ràng mà thôi...

Hoa Phi Thất áy náy một hồi, nhìn gương mặt lê hóa đá vũ của Tiêu Mỹ Nhân thoáng mềm lòng, thể nhưng rất nhanh hắn nghĩ đến chuyện đã xảy ra ở tiệc mừng, tâm niệm vừa hòa hoãn lại chuyển thành phần hận vô cùng.

Nàng không nên! Nàng sao có thể liên thủ với Ân Phượng Trữ! Thật không biết giữa bọn họ có thỏa thuận xấu xa gì! Hai người Mỹ Nhân! Liên thủ cùng một chỗ!

Vừa nghĩ đến hai người liên thủ với nhau làm việc xấu, Hoa Phi Thất cả người đều khó chịu, bụng đau lợi hại hơn.

Hại Mông Nghi, hại cục cưng chưa sinh ra không thấy được phụ thân! Cùng eo là cấu kết, gian phu *** phụ!!

Hoa Phi Thất càng nghĩ càng giận, mặt lập tức lạnh lẽo.

“Ta chỉ hỏi ngươi một câu, có triệt án hay không?”

“Cục cưng...” Tiêu Mỹ Nhân hơi nhủ mày. Lúc bắt đầu là vì tức giận, nhưng hiện tại nàng đã dâm lao phải theo lao. Ân Phượng Trữ đã nói rõ, nếu nàng nhẹ dạ bãi án, không chỉ gây tổn hại cho Xuân Phong Lâu, bản thân mang tội vu không lương dân, bỏ tù năm năm. Thân là nữ nhi, nàng thể nào có thể chịu đựng loại đả kích này?

Nhân thân của Tiêu Mỹ Nhân ngưng đọng nhìn Hoa Phi Thất, Hoa Phi Thất hạ quyết tâm quay mặt sang bên không nhìn đến nàng.

“Giữa chúng ta không còn gì để nói.”

Lạnh lùng bỏ lại một câu, rèm kiệu lục sắc buông xuống, hình thành một khoảng cách giữa hai người. Tiêu Mỹ Nhân bắt lực nhìn người trong lòng nàng không lưu tình chút nào mà rời xa, cõi lòng tan nát, lệ rơi bao nhiêu cũng không đủ.

Hoa Phi Thất ngồi bên trong kiệu cũng không chịu nổi, hắn liều mạng nhịn xuống ý muốn vén rèm lên.

Là Tiêu Mỹ Nhân tự tìm.

Hoa Phi Thất không ngừng nói với chính mình. Thế nhưng tránh không được một thanh âm trong nội tâm gào thét.

Thế nhưng cũng hơi quá đáng, vốn chính mình cũng có lỗi.

Hắn thật mâu thuẫn, đau đầu, phiền muộn ngày càng sâu, không sao giải tỏa. Giận dữ dường như lại làm cho cái bụng náo loạn lên, một tay ôm lấy tiểu phúc, đau đến mức hắn ứa ra mồ hôi lạnh, ướt đầm quần áo. Giữa hai chân tựa hồ chảy ra dịch thể ẩm áp.

Hoa Phi Thất thầm kêu không xong, run rẩy đưa tay xuống sờ soạn.

Đầy tay đỏ tươi.

Sấm sét giữa trời quang! Hoa Phi Thất cả kinh, tim gan cũng muốn nhảy ra ngoài.

Cổ kiệu vẫn hoảng động bỗng nhiên ngừng lại. Thành thích phóng xuống mặt đất, sau đó lắng im không một tiếng động.

“Làm sao vậy!! Đi mau!! Mau hồi phủ!! Không, không, trước đến đại phu đã, nhanh đi!!”

Hoa Phi Thất mặt không chút máu hờ, thanh âm chứa đầy sợ hãi.

Hài tử! Hài tử!

Não bộ trống rỗng chỉ có hai chữ này.

“Vì sao muốn tìm đại phu?” Thanh âm xa lạ từ ngoài kiệu truyền lại. Ngay sau đó rèm kiệu xốc lên. Hoa Phi Thất miễn cưỡng tập trung ánh mắt nhìn. Người trước mắt ba phần thanh tú bảy phần phong nhã, thoát nhìn có vẻ là một người khiêm tốn, đáng tiếc, chữ viết bên trái gương mặt làm cho hắn nhìn có điểm lãnh khốc. Đáng sợ hơn là người phía sau hắn, vẻ mặt dữ tợn, thân hình to lớn khó coi như một mảnh hồ.

Hoa Phi Thất rung mình một cái, quay đầu thấy gia phó dường như mọc đầu nhân đứng lặng tại chỗ, chỉ có tròng mắt là còn khả năng chuyển động.

Quả thật trở thành sơn dương đợi làm thịt...

Không biết là muốn cướp của hay trả thù?

Nghĩ đến miếng thịt bất động nằm trên thớt, gương mặt thất sắc của Hoa Phi Thất càng thêm tái nhợt, bụng đau như bị giã, cảnh vật bốn phía xoay tròn.

Bàn tay dính huyết hướng người xa lạ trước mắt, bất luận đối phương là ai cũng chỉ có thể hướng bọn họ mà xin giúp đỡ. Hoa Phi Thất nghĩ như vậy, là đảo về phía trước.

Đối phương thoáng kinh ngạc, nhìn thấy tiên huyết giữa hai chân Hoa Phi Thất, lập tức quý khiêu đứng lên.

Nghe được nội dung hắn hô hoán, Hoa Phi Thất trái lại cảm thấy nhẹ nhõm, an tâm rơi vào bóng tối ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Khách Nhân Từ Phương Bắc

“Mông đại ca sẽ giết ta mất...” thanh niên trên mặt khắc chữ tái mét kêu gào, cố sức di chuyển thân thể nặng nề của Hoa Phi Thất.

“Đừng di chuyển hắn.” Nam nhân cao lớn cúi người, bắt mạch trên tay Hoa Phi Thất.

“Thiên Manh, làm sao bây giờ a.” Hắn lo sợ hãi nhai, liên tục thúc dục “Ta không phải cố ý, ta không nghĩ dựng phu (nam nhân mang thai) lại dễ bị kinh hách như thế, ta chỉ là muốn đùa một chút mà thôi...”

“Ba Ba” Thiên Manh thở dài, y muốn nói Hoa Phi Thất có nguy cơ đẻ non cũng không phải là lỗi của hắn, bản thân Hoa Phi Thất tâm tình dao động quá lớn, sâu muộn tích tụ mới là nguyên nhân mấu chốt của vấn đề. Nhưng ngẫm lại, đây cũng là cơ hội giáo huấn Ba Ba, sau này làm việc không thể tùy tiện làm bậy. Im miệng, từ tay áo lấy ra một bình gốm màu trắng, bình vừa mở ra, một mùi hương lạ xông vào mũi.

Ba Ba thấy thế đã quên cần nhẫn, trừng mắt, nước bọt xoát một tiếng chảy xuống.

Thiên Manh cũng không để ý đến bộ dạng tham ăn của Ba Ba, cẩn thận lấy ra dược hoàn hoàng sắc, nhét vào miệng Hoa Phi Thất.

“Thiên manh...” mắt Ba Ba kè lên “Nguyên lai người còn có...”

Mồ hôi lạnh từ thái dương của Thiên Manh toát ra, Ba Ba này cái gì cũng tốt, duy chỉ có thói quen thích ăn dược là không đổi được.

“Nột, hiện tại đừng nói chuyện này, cứu người quan trọng hơn!” Thờ khắc mấu chốt, Hoa Phi Thất trở thành cái có hoàn hảo. Thiên Manh dễ dàng đem thân thể tròn trịa của Hoa Phi Thất nâng lên trên lưng “Người không muốn cục cưng của Mông đại ca cứ vậy mà mất đi chứ?”

Vừa dứt lời, Ba Ba liền thay đổi biểu tình, hùng hục nhảy dựng lên

“Làm sao có thể. Người còn đứng đây làm gì! Nhanh một chút chạy đến y quán a.”

“Hào, hảo!”

Nhân Xuân Đường chính là y quán nổi tiếng lâu đời trong Tường Thành, người phụ trách là Phùng đại phu, y thuật rất cao, râu tóc bạc trắng, rất có tiên phong đạo cốt (phong cách của người tu tiên), thế nhưng lão lại gặp phải hai tên cường đạo. Bọn họ lại mang theo Hoa bản tử (mập mạp). Sắc mặt bản tử trắng như giấy, khiến cho đại phu từ nhỏ đã quen biết hắn thấy yêu thương không thôi. Lão định tiến đến bắt mạch, lại bị một hán tử hung thần ác sát

ngăn trở. Hán tử đem bàn tử vào phòng nghỉ, sau đó bỏ lại bạc, cùng đồng bọn, giồng châu chấu càn quét, lục tung toàn bộ được liệu trong cửa tiệm của lão. Tên trên mặt có chữ lại càng kinh khủng, trường bách nhân sâm mình cất giấu mười năm cư nhiên bị hán hai ba khẩu nuốt hết xuống bụng. Trời ạ...

Phùng đại phu co giật, râu mép tuyết trắng run run, hai mắt hờm xuống trừng trừng như muốn giết người.

“Ba Ba, được tiên hạo hay không?” Ánh mắt bén nhọn đâm sau lưng, Thiên Manh vẫn thò, y cẩn thận cảm ngân châm nóng rực châm vào huyết đạo trên người Hoa Phi Thất.

“Tự hào tự hào!” Ba Ba ngoài phòng phe phẩy quạt, nuốt xuống nhân sâm tìm thấy trong phòng Phùng đại phu, đột nhiên hán nhận thấy ánh mắt sát nhân của Phùng đại phu: “Làm sao vậy, lão bá? Có chuyện gì sao?”

Ba Ba vừa mò miệng lộ ra hàm răng trắng đều đặn, chữ viết trên mặt cũng theo đó mà to lên.

“Không, không...” Phùng đại phu sợ đến mức rút lui, cường bạo a... cứ nhìn bộ dáng của bọn họ thì biết.

Khoảnh khắc Thiên Manh hạ xuống cây châm thứ mười, Hoa Phi Thất run run hàng mi, chậm rãi mở mắt.

“Ngươi tỉnh?”

Vừa thanh tỉnh, gương mặt dữ tợn hiện ra trước mắt. Hoa Phi Thất bị dọa, biểu tình có điểm cứng nhắc. Thiên Manh cười khở, ra bên ngoài gọi Ba Ba vào, đại khái là căn dặn hán chiếu cổ Hoa Phi Thất, sau đó biến mất khỏi hiệu thuốc.

“Ngươi tỉnh rồi! Đừng sợ, hán tử vẫn an toàn!”

“Các ngươi là...?” Nghe vậy, Hoa Phi Thất thoáng bình tâm lại, nhẹ nhàng xoa bụng.

“Àn...chúng ta là từ phương bắc tới.” Ba Ba vô ý chà xát chà xát mũi: “Nghe nói Mông đại ca thành hôn nên muốn đến uống chén rượu.”

“Bất quá, sự tình như thế nào biến thành như vậy a? Mông đại ca hán...”

Thấy sắc mặt Hoa Phi Thất đột nhiên biến xanh, Ba Ba hậu tri hậu giác che miệng, hối hận cúi đầu.

“Sự tình là thế này...”

Hoa Phi Thất bắt đầu dĩ cười khở, sau đó đem toàn bộ nguyên do sự tình từ đầu đến cuối nói một lần.

Ba Ba nghe xong đập bàn đứng lên, cả giận nói:

“Chết tiệt, chúng ta đêm nay phải đi cướp ngục!! Cứu Mông đại ca!!”

Lời nói kinh thế hãi tục khiến mái ngói cũng phải run lên bần bật, trong ngực lại không ngừng cầu nguyện chính mình không cần phải giết người diệt khẩu.

“Thế nhưng Cửu Chương cùng Tương Tương còn chưa biết tung tích...” Hoa Phi Thất do dự.

Ba Ba nhất thời bất mãn đứng lên, chất vấn Hoa Phi Thất: “Là bọn hán trọng yếu hay là Mông đại ca trọng yếu a!”

“Ba Ba!” giọng nói đe dọa của Thiên Manh từ ngoài phòng truyền vào khiến cho màng tai rung động: “Những lời bình thường ta dặn ngươi đều bay đi đâu? Ngươi dám bảo tâu tử bất nghĩa!”

“Úc” Ba Ba nhỏ giọng đáp lại gục đầu xuống.

“Huynh đệ bên ngoài vì sao không tiến vào?” Y một phen nói khiến Hoa Phi Thất nảy sinh hảo cảm.

“Tâu tử phải bảo trọng thân thể, tâm tình không thể chịu dao động quá lớn. Ta ở bên ngoài được rồi.”

Hoa Phi Thất nghe vậy thì tràn đầy áy náy, hán biết biểu tình vừa rồi của mình khiến Thiên Manh hiểu lầm.

“Không sao, vào đi. Ta chỉ là...ân...mới đầu bị dọa. Hiện tại sẽ không sao.”

Hoa Phi Thất cam đoan. Ngoài phòng trầm mặc một lát, Thiên Manh rút cuộc mở cửa tiến vào.

“Tâu tử.” Gương mặt dữ tợn của Thiên Manh lộ ra một biểu tình có thể gọi là cười, trên thực tế ngay cả khóc cũng không bằng. Vết đao trên mặt cũng theo đó mà run run. Thật đáng sợ.

“Gọi Phi Thất là được.” Phi Thất ổn định tinh thần, bày ra khuôn mặt tươi cười. Hán vốn không phải người chuyên môn trông mặt mà bắt hình dong. Thiên Manh này thuộc loại diện ác tâm thiện, đã cứu hán và hán tử.

Thiên Manh có chút không được tự nhiên nhìn Hoa Phi Thất, từ trong lòng lấy ra dược đơn: “Phi Thất, đây là dược an thần bổ thai. Nam tử Tường

Phượng tộc lúc mang thai đến tháng thứ ba, thứ tư là nguy hiểm nhất. Tâm tình phải bảo trì ổn định, ăn uống cũng phải chú ý.” Y cúi đầu, suy nghĩ một chút lại nói: “Chuyện Mông đại ca tẩu tử trước mắt không cần quan tâm. Đề chúng ta lo là tốt rồi.”

“Thế nhưng!” Hoa Phi Thất kích động đứng lên, đang muốn kháng nghị thì Thiên Manh vung tay lên, biểu hiện sự kiên quyết không cho hắn phản đối “Mông đại ca là huynh đệ tốt nhất của chúng ta. Tẩu tử yên tâm, tin rằng ngươi cũng không muốn cục cựa xảy ra chuyện.”

Hoa Phi Thất á khẩu không trả lời được, Thiên Manh thừa thắng xông lên: “Cách đường hoàng không thể dùng, chúng ta có thể ngấm ngầm mà hành động.”

Ba Ba cũng thêm vào thuyết phục Hoa Phi Thất: “Đứng đúng, mặc kệ là Mông đại ca hay là Cửu Tương gì đó chúng ta đều có biện pháp! Chúng ta được giang hồ xưng là y độc nhị nhân tô phượng bắc!”

Hắn... Y độc nhị nhân tô!

Sau cổ Hoa Phi Thất nổi lên hắc tuyến. Chưa từng nghe qua...

Thiên Manh phi thường không để ý đến thể diện mà cuồng tiếu, mặc dù Ba Ba nói đến chính là bọn họ. Ba Ba nhất thời bị tiếng cười làm tức giận, tượng như mèo bị đâm phải đuôi, nhào đến trên người Thiên Manh vừa trào vừa cắn.

Hoa Phi Thất cũng cười theo, tự nhiên nhớ tới Mông Nghi. Sờ sờ bụng, có lẽ thật sự có thể dựa vào bọn họ.

Hôm nay, hạ nhân Ân phủ chia làm ba tốp. Tốp thứ nhất bê theo nước nóng lục tục tiến vào căn phòng trần ngập hơi nước, sau đó lại cầm thùng rỗng đi ra. Một nhóm cấp tốc chạy vào hoa viên thu thập cánh mật hoa mới nở, ép thành nước, rồi thả vào nước khuấy đều. Tốp cuối cùng là phụ trách công tác nặng nề nhất, mang theo từng thùng nước lớn tẩy trừ đại môn thể thâm của Ân phủ.

Ân Phượng Trữ vô cùng nhàn nhã đi dạo

“Ha ha, nguyên lai tiểu trư khi bị bức đến nóng này cũng sẽ phá tường!”

Ân Phượng Thục nhếch miệng phun ra một hạt dưa. Chỉ chốc lát, một đồng hạt dưa đã sắp xếp thành hoa hướng dương trên mặt đất, giống như tâm tình hiện tại của Ân Phượng Thục.

“Ân Phượng Thục, nếu ngươi muốn được gả đến phượng bắc, ta sẽ không cự tuyệt.” Ân Phượng Trữ thâm hiểm nói, lại khịt khịt mũi, lần thứ hai hướng hạ nhân bên ngoài rống giận: “Thay nước, thay nước!! Các ngươi đều chết hết cả rồi hay sao!!”

Hạ nhân ngoài cửa giật mình, khổ không thể tả lần thứ hai kéo theo thân thể uể oải hòa nước nóng với nước hoa, nổi đuôi mà vào. Bên trong lần nữa mây khói vẫn vút.

Ân Phượng Thục hít sâu một hơi, hương hoa trong hơi nước đậm đặc cơ hồ làm nàng ngất xỉu, thật là bội phục đệ đệ trong hoàn cảnh thế này còn có thể sinh tồn.

“Nhị đệ, ta nói, ngươi không thể nhận thua một lần hay sao. Đối phương chính là người ngươi thích.” Ân Phượng Thục có ý thuyết phục đệ đệ.

“Phi, ai thích đầu heo đó. Chờ xem, hắn cư nhiên đối với ta như vậy...” Ân Phượng Trữ nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt xinh đẹp vì hơi nước mà biến thành màu phấn hồng nhàn nhạt: “Ta muốn cho Hoa gia không đáng một đồng!!!!” Nắm tay của gã phần nộ đánh về phía trước, kích khởi hàng ngàn cánh hoa.

Oan nghiệt a...

Ân Phượng Thục chỉ có thể thờ dài.

Nếu như cha mẹ đều không sớm mất đi như vậy, nếu như không phát sinh chuyện tranh chấp gia sản, nếu như ban đầu kiên cường một chút...

Có phải nhị đệ sẽ hoàn toàn khác với hiện tại hay không?

Nàng thật sự không muốn Ân Phượng Trữ bỏ qua những gì mình yêu thích. Trong cảm nhận của nàng, nhị đệ vẫn là cái tiểu oa nhi năm nào đứng dưới tán cây hướng nắng ngọt ngào nở nụ cười.

Nhị đệ tuy ngoài miệng ăn nói ngoan độc, nhưng cũng không thể nào làm tổn thương người mình thích. Huống chi, cơ nghiệp Hoa gia không phải là thứ có thể dễ dàng lay động như vậy. Đợi gã hết giận, Hoa Phi Thất và Hoa gia sẽ vô sự.

Điểm ấy Ân Phượng Thục rất yên tâm.

Thế nhưng Mông Nghi thì sao?

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Chương 23-24

Ân Phụng Thục lo lắng không bao lâu, một tháng sau kinh thành tuyên bố văn kiện trung tâm hoàng thành, mệnh lệnh các tỉnh, hương, lý nghiêm ngặt đã kích các loại hành vi phạm tội trái pháp luật. Tuần phủ Tường thành sau khi nhận được văn kiện lập tức biến Mông Nghi thành tội phạm nhất đẳng, bí mật đưa đến giam giữ tại ngục giam mới xây dựng ngoài thành.

Lúc Hoa Phi Thất nhận được tin tức này đã đến hồi thăm tuần phủ, khẩu khí chủ yếu là nhằm mục đích kéo dài thời gian thi hành án tử, chuẩn bị tìm thời cơ thả người. Hoa Phi Thất trong con giận dữ không muốn đợi tin tức của hai người Thiên Manh, vận dụng toàn bộ lực lượng của Hoa gia, hạ giá gấp đôi để chặt đứt toàn bộ nguồn cung cấp gạo cho Ân gia. Phát súng đầu tiên khai hỏa, một tháng sau, tranh đấu giữa hai nhà Ân Hoa chính thức bắt đầu.

“Thiếu gia! Ân gia ra giá gấp ba so với chúng ta, đã có ba nhà chuyển hướng bọn họ.”

“Gã ra gấp ba, chúng ta gấp bốn!” Hoa Phi Thất xanh mặt hạ mệnh lệnh, lần này so với tương tượng gian nan hơn rất nhiều, Ân gia đích xác rất khó bị lay động.

“Thế nhưng, như vậy vốn lưu động của chúng ta...”

“Bảo thương khó đem hàng dự trữ quy ra tiền mặt, dùng phương thất nhất bãi nhất tổng (mua một tặng một a), đến địa phương có nhiều người tụ tập mà quảng bá.” Bụng dưới tựa hồ co rút đau đớn, Hoa Phi Thất nhanh tay lấy thuốc dưỡng thai Thiên Manh lưu lại, ngửa đầu nuốt vào.

“Thương gia thành tâm trả lại hàng hóa cho chúng ta, nói là hàng hóa của chúng ta có vấn đề, muốn hoàn lại tiền.” Đại thúc quản sự cẩn cẩn dục dục nhắc đến.

Tháng thứ năm mang thai, bụng đã như một quả bóng phồng phồng lên, thân thể Hoa Phi Thất cũng bắt đầu phù nề, cứ đi vài bước là thất lưng bủn rủn, bụng dưới quặn đau. Trạng huống thật sự là làm cho người khác phải lo lắng, nhưng hần hết lần này đến lần khác không thể kiềm nén tức giận, nhất định ăn thua đủ với Ân Phụng Trữ.

“Hanh, để ta xem bọn hần có thể lấy ra thứ gì. Thịnh vài lão nhân đức cao vọng trọng trong thành, để bọn họ kiểm định lại chất lượng!” Hoa Phi Thất cười nhạt, trong đầu lại nảy ra chủ kiến khác: “Nghe nói nước hoa Ân gia mới cho ra, các cô nương ở Xa Hương lâu dùng qua không ít người bị dị ứng. Chúng ta có thể giúp gã tuyên truyền.” Nụ cười gian trá bò lên khuôn mặt tròn trịa của Hoa Phi Thất, không được mấy chốc vì bụng đau mà thu trở lại.

Thấy hần thân thể không khỏe, quản sự cũng không tiếp tục quấy rầy lâu, chỉ xin chỉ thị về mấy vấn đề khẩn cấp rồi lập tức triển khai hành động.

Trong thư phòng chỉ còn lại một mình Hoa Phi Thất, chuyện kinh doanh làm hần hao tổn không ít tâm trí, hần chậm rãi vuốt bụng, làm cho nội tâm chậm rãi bình ổn lại. Đau đớn trong bụng dần dần đình chỉ, cảm giác âm áp cũng từ đó mà khuếch tán. Hoa Phi Thất biết được đã phát huy tác dụng. Hần nhìn bụng của mình nhô ra một chút, lại hoài nghi đây có phải là thai nhi hay không. Nghe nói người béo mang thai rất khó phát hiện, cho dù đến tháng thứ năm, bụng cũng sẽ không rõ ràng. Thế nhưng mình năm tháng bụng đã giống như một quả dưa hấu nhỏ. Hay là hài tử trong bụng cũng là một người cao to giống cha?... Hay là bản thân ta bất thường?

Hoa Phi Thất xuất một đầu mồ hôi lạnh, đang nghĩ ngợi không đầu thì Ba Ba một thân trang phục người hầu tiến đến.

“Tẩu tử đang suy nghĩ cái gì. Sắc mặt bất hảo.”

Hoa Phi Thất kinh ngạc trước sự xuất hiện của hần “Người vào bằng cách nào. Sao không thấy hạ nhân thông báo? Còn có, chuyện gì xảy ra với thân thể của ngươi?”

“Ta nha, chính là dựa vào một thân quần áo này mà trà trộn vào.” Ba Ba vô cùng đắc ý quay quanh một vòng, hướng Hoa Phi Thất biểu diễn một thân chế phục của hạ nhân Hoa phủ: “Ta nói, nhà các ngươi cảnh giới quá kém, tùy tiện tìm một bộ quần áo mặc lên người liền trà trộn vào được.”

Chỉ có người không biết tốt xấu mới trà trộn vào Hoa gia có biết hay không...

Hoa Phi Thất bĩu môi.

“Chúng ta nói chuyện quan trọng đi.” Ba Ba đột nhiên trở về biểu tình đứng đắn, chuyển biến cực nhanh khiến Hoa Phi Thất có điểm không quen.

“Mấy ngày này, nhờ có hành động của người thu hút sự chú ý của Ân Phụng Trữ. Chúng ta đã thám thính được nơi của bọn Cửu Chương. Kế tiếp chúng ta dự định lên vào Ân phủ cứu người. Sau đó...” Ba Ba tràn ngập ý cười, làm động tác tóm lấy “Chúng ta phân vu cáo, gây ông đập lưng ông!”

Nói nghe thì dễ, làm cũng đơn giản như vậy. Ba Ba nhân lúc Ân Phụng Trữ ra ngoài bàn bạc, dịch dung trà trộn vào Ân phủ, rất nhanh tìm được nơi giam giữ Cửu Chương, không gặp bất luận hạ nhân nào, dưới tình huống không có truy binh có thể nghênh ngang ra khỏi phủ, thuận lợi đến bất khả tư nghị (khó tin).

Ba Ba vò vò đầu trăm nghìn suy nghĩ không tìm được lời giải. Cửu Chương ở bên cạnh có thể vì ở trong lao đã lâu, hai mắt ngổn tiết, Ba Ba phải nói đi

nói lại mấy lần hần mới có phản ứng. Bởi vậy Ba Ba có điểm không nhận được.

Hần mắt quan lục lộ tai nghe bát phương (nói chung là cẩn thận lắng nghe quan sát xung quanh) cẩn thận xác định không có truy binh, do dự một chút, cuối cùng mang theo lòng tràn đầy nghi hoặc, lôi kéo Cửu Chương xẹt qua nóc nhà, thi triển khinh công bay về Hoa phủ.

Ân phủ trở lại bình tĩnh. Chỉ chớp lát, Ân Phụng Thực mở ra cánh cửa gỗ lim, thờ phào nhẹ nhõm nhìn theo phương hướng Ba Ba rời đi, vài hạ nhân cũng từ phía sau đi ra.

“Tiểu thư, làm như vậy có ổn không? Thiếu gia chắc chắn sẽ tức giận...” Người hầu Giáp thấp thòm bất an, ai chẳng biết thủ đoạn của thiếu gia, bọn họ không được sự đồng ý của thiếu gia mà để người chạy mất, một khi thiếu gia biết được, hậu quả...

“Đừng sợ, có chuyện gì ta sẽ chịu trách nhiệm.” Ân Phụng Thực quay đầu lại nói “Các người gửi thư lên kinh thành, gọi tam thiếu gia trở về.”

Người hầu nghe vậy giật mình ngẩn đầu.

“Nhiệm vụ đã rất khó mà tình tảo lại, mong là tam đệ có thể về kịp.” Ân Phụng Thực than nhẹ, chỉ có Kiệt, cũng chỉ có Kiệt mới có thể thuyết phục Ân Phụng Trữ, làm gã tình tảo lại.

Nhiệm vụ hiện tại đã mất đi lý trí mà ra sức bức một dặm phu. Gã đã quên, nam tử Tường Phụng tộc mang thai mấy tháng là đang ở vào thời kỳ nguy hiểm, ngộ nhờ hải tử xảy ra chuyện, bọn họ khẳng định không có cơ hội hòa hảo. Trước tiên lui một bước, đợi đến lúc hải tử ra đời. Sau đó còn nhiều cơ hội có thể cướp người trở về mà.

Điểm này, vì sao nhiệm vụ không rõ?

Nhiệm vụ, tỷ tỷ là vì người à, khó có được một người mình thích, không thể giống như tỷ tỷ... cứ như vậy bỏ lỡ.

Kết quả là tâm can cả đời đau khổ.

“Đã trở về, đã trở về!!!!!!”

Hoa phủ một mảnh vui mừng, đôi mày co rút của Hoa Phi Thất suốt mấy tháng qua rốt cuộc cũng giãn ra, vẻ mặt lo lắng cũng thả xuống. Ân phủ phụ Cửu Chương một phen, chẳng mấy chốc phát hiện bọn họ đã quên đi những trải nghiệm trong khoảng thời gian bị giam cầm vừa qua. Theo lời Thiên Manh, đây là do bị thôi miên ám thị, nếu như miễn cưỡng phá giải, sẽ gây ra tổn thương tinh thần. Ân Phụng Trữ hành động quả nhiên cẩn thận, một giọt nước cũng không để rơi vãi. Kết quả như thế khiến Ba Ba rất tiếc nuối, hần định bảo Cửu Chương tố cáo người hạn chết tự do thân thể trái pháp luật. Hoa Phi Thất lại rất lạc quan, đối với hần, có thể cứu được Mông Nghi đã là việc đáng vui mừng vô cùng. Hần bật dậy gọi người chuẩn bị kiệu, đoàn người chậm rãi hướng đến nha môn.

Ân Phụng Trữ nhận được tin tức, đôi mắt lập tức đỏ lên. Khoác vào áo choàng liền xông ra bên ngoài.

“Nhiệm vụ, nghe ta, đừng cùng hần tranh cãi nữa. Nhìn xem mấy ngày này người đã biến thành cái dạng gì rồi. Đối phương là đang mang thai đó! Nam tử Tường Phụng tộc mang thai năm tháng tuyệt đối không thể chịu đả kích tình cảm, vạn nhất...”

“Cút ngay.”

Ân Phụng Trữ từ lâu đã không nghe lọt bất cứ lời nào. Một ngọn lửa không tên hừng hực thiêu đốt tâm trí. Gã hất tay phải một cái, một cổ kính phong bắn ra. Ân Phụng Thực chớp mắt cảm nhận được một cổ áp lực từ bốn phương tám hướng ép lấy năng. Đôi tay duy trì không được buông ra cánh cửa. Ân Phụng Trữ lập tức phi thân ra ngoài.

Bầu trời như dự cảm điều bất thường sắp xảy đến, mây đen từ từ hình thành. Tầng tầng lớp lớp mây đen xoay tròn tụ tập lại trên bầu trời phía trên nha môn. Con gió mang theo hàn ý thổi lên, người đi đường gần đây đều co đầu rút cổ, bất an nhìn xung quanh nha môn. Vừa lúc đó, hai tên đầu sỏ của Tường Thành bước vào.

Tuần phủ nghĩ hôm nay bản thân không phải là gặp khổ ải bình thường. Trước mặt hần lúc này ngồi hai người, là gia chủ hai nhà Ân Hoa đứng đầu Tường Thành. Trong không khí phảng phất hai đạo hỏa hoa đang giao chiến, khiến hần đứng ngồi không yên.

Hần len lén nhìn về Hoa Phi Thất ở phía bên trái, hần đang mang thai lúc này có vẻ càng mập mạp, dùng voi để so sánh tuyệt không quá lời. Trong nhà mình đặt một cái rương chứa đầy bạc được một đại hần vẽ mặt dữ tợn hộ tống. Trên mặt rương còn dán bốn chữ chuyên dụng của Hoa phủ.

Chuyển hướng Ân Phụng Trữ ở bên phải, đồ mờ hôi lạnh. Đôi mắt xé rách âm hiểm lúc này càng thêm thâm sâu khó dò, tựa như bể sâu không đáy. Khí tức băng lãnh không ngừng từ người gã phát ra, không khí xung quanh xơ xác tiêu điều như vào đông. Trong nhà mình còn cất giấu đồ cổ trong hiệu buồng của Ân gia.

Cái này...

Thật khó.

“Tuần phủ đại nhân, người hần đã nghe qua lời khai của Trương Trương.” Hoa Phi Thất lên tiếng.

“Ân, đã nghe...” Tuần phủ gật đầu như đảo toán.

“Về tội danh trộm đạo, Mông Nghi là vô tội. Tương Tương là tự nguyện cùng tình lang bỏ trốn. Cùng Mông Nghi không quan hệ. Nhanh chóng đem y phóng thích.”

“Ân...” Tuần phủ liên tục gật đầu.

“Lời chứng đột nhiên tới long trời lở đất, thật quá khả nghi. Ai biết trong chuyện này còn có gì cô quái?” Ân Phụng Trữ một câu muốn đảo ngược tình hình.

“Cũng đúng...” Trần tuần phủ toát mồ hôi lạnh.

Mặt Hoa Phi Thất đỏ lên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Chương 25-26

Ân Phụng Trữ phẫn nộ.

Mặt Hoa Phi Thất đỏ lên.

“Xin hỏi, chuyện này cùng Ân đại thiếu có liên quan gì? Chẳng lẽ bên trong còn có điều gì bất thường mà ta không biết?”

“Hiệp trợ quan phủ điều tra là nghĩa vụ của thảo dân.”

Ân Phụng Trữ lạnh lùng đáp lại, một tát đất cũng không nhường. Người mang thai tình tự vốn dễ giao động, sau vài ba lần thần thương khâu chiến, Hoa Phi Thất gấp đến mức trong ngực như có hỏa thiêu. Hắn nhìn không được, căm giận nhìn Ân Phụng Trữ mỷ lệ mà ghê tởm, hàm răng đều cắn chặt.

“Từ... Ân, Ân đại thiếu, nguyên cáo cũng không có mặt ở đây, người dựa vào đâu mà ở bên cạnh bóp méo câu chuyện!”

“Chỉ bằng ba chữ Ân Phụng Trữ.” Ân Phụng Trữ ngẩng đầu chống lại ánh mắt của Hoa Phi Thất; “Hoa Phi Thất người thực sự khiến ta quá thất vọng rồi, vì một tên man di phương bắc, người cư nhiên làm đến mức này. Không nghĩ Hoa gia lại có ngày rơi xuống đến tình trạng này.”

“Người Hoa Phi Thất ta đã chọn đương nhiên là tốt nhất vũ trụ! Anh hùng không hỏi xuất thân, từ lúc Hiếu Hành Thái Hậu chấp chính những lời này đã truyền khắp thiên hạ, Người còn quan điểm phân biệt đối xử như vậy không phải là theo không kịp thời đại đi.”

Người Hoa Phi Thất ta đã chọn.

Mấy chữ này tựa hồ kích thích Ân Phụng Trữ, đôi mắt xéch xinh đẹp nhất thời tràn ngập tơ máu, phần hận tràn ngập trong lòng xông lên mũi, hóa thành giọng mũi hung hăng phun ra.

“Người ra ngoài nghe một chút xem như người đó nói như thế nào...” Từ ngữ của Ân Phụng Trữ rõ ràng nhanh hơn, ngọn lửa trong lòng Hoa Phi Thất cháy càng to, cảm thấy bản thân như đang nói chuyện với một hải tặc không biết phải trái, toàn bộ sự nhẫn nại của hắn tiêu biến, thẳng thắn cắt đứt lời Ân Phụng Trữ.

“Ta mặt kệ người khác nói như thế nào, ta cũng sẽ không đem thể diện của mình dán khóa lại trên mấy chuyện nhảm nhí đó.”

Ân Phụng Trữ nhìn qua như là muốn bóp chết hắn, mười ngón thật sâu ấn vào tay vịn ghế hai bên trái phải. Tuần phủ ngồi chính giữa chỉ ước gì bản thân có thể thu nhỏ lại. Con mắt cẩn thận quét qua quét lại giữa hai người.

Giảng co hồi lâu, Hoa Phi Thất cảm thấy bụng trướng vô cùng đau đớn, nhìn không được thân thù sờ sờ. Hành động không rõ ràng này vừa lúc rơi vào tầm mắt của Ân Phụng Trữ. Hóa quang trong mắt gã giống như kì tích xảy ra thoáng chút thu liễm, nhưng gương mặt vẫn căng thẳng.

“Di động sao?”

Hoa Phi Thất sững sốt một hồi mới hiểu đối phương là hỏi đến thai nhi.

“Động. Đại phu nói bên trong có thể không chỉ có một người.”

Không hiểu sao khi nhắc đến cục cưng Hoa Phi Thất lại muốn nói nhiều hơn một chút: “Tình trạng của cục cưng hình như không được tốt, đại phu dặn phải chuẩn bị tâm lý thật tốt vạn nhất sinh non. Cục cưng sinh non dễ phát sinh dị trạng mà chết non. Bởi vậy ta rất lo lắng...”

“Đồ Mông Cổ đại phu (lang băm)” Ân Phụng Trữ hừ lạnh. Xa xa, kẻ được xưng là Mông Cổ đại phu Thiên Manh đánh cái hất xì.

Tuần phủ sờ sờ đầu không hiểu vì sao bầu không khí bỗng nhiên trở nên hòa hoãn.

“Nếu như ngươi là vì hài tử... cũng không nhất định phải làm lớn chuyện như vậy. Còn có những người khác chiều cổ ngươi và hài tử.” Ân Phụng Trữ nói mang theo thâm ý, gương mặt lạnh lùng bay lên một đạo nguyệt nguyệt khó phát hiện.

Đáng tiếc hai người ở đây chưa ai nghe ra ẩn ý trong lời nói của gã.

Hoa Phi Thất phát hiện gã có điểm buồn lòng, thấy rằng có chút hi vọng.

“Mông Nghi là tốt nhất. Ta và hài tử đều không thể thiếu y.” Hoa Phi Thất chân thành nói, mong muốn có thể làm cảm động Ân Phụng Trữ. “Nột, đều vì ta tuổi trẻ khí thịnh, là ta trước đây lỗ mẫn, thật xin lỗi...”

“Câm miệng, câm miệng!!!” Hai chữ Mông Nghi kích thích Ân Phụng Trữ, gã mang ánh mắt đỏ ngầu như kẻ điên lệnh cho Hoa Phi Thất im miệng, một chưởng đánh vào tay vịn. Chiếc ghế dựa thân vang lên một tiếng rồi ngã xuống, phân thành vài khối.

Biến cố như vậy khiến Hoa Phi Thất và tuần phủ thất kinh. Hoa Phi Thất nhìn cái ghế đổ nát kinh ngạc vô cùng, khí lực của Ân Phụng Trữ lớn như vậy sao? Nhớ rõ trước đây cùng gã đánh nhau, khí lực tối đa cũng chỉ đến mức ngang ngửa mà thôi. Có thể nào đây gọi là năng lực khi bị kích thích thì sẽ vượt quá mức bình thường?

“Ta, không, cho, phép, ngươi, ở, cùng, với, y!”

Ân Phụng Trữ nói từng chữ từng chữ, đôi mắt xé rách về phía trước, không còn vẻ nữ tính thường thấy mà thay vào đó là dáng vẻ anh khí mười phần. Khóe miệng kéo xuống, hàm răng nghiến chặt đến mức phát ra tiếng, hình thành một đường cong kiên định bất khả lay động. Mỗi một khớp xương trên người tựa hồ căng thẳng không ít, sát khí từ người gã phát ra, ác hàn trầm trọng khiến cho kẻ khác toàn thân sợ hãi.

Ngoài phòng sấm nổ lớn, sét chớp nháy liên hồi, báo hiệu một hồi bão tố sắp diễn ra.

Tia sáng bạch sắc xẹt qua cửa sổ, chiếu vào đôi mắt nâu của Hoa Phi Thất, hẳn chưa bao giờ gặp qua một Ân Phụng Trữ như vậy.

Hắn ngơ ngác nhìn con người quen thuộc mà xa lạ trước mắt, đã quên cả cách nói chuyện.

Tuần phủ dù sao cũng là kẻ từng trải, phản ứng rất nhanh, sự tình càng ngày càng không thích hợp, lòng bàn chân hẳn như được bôi mỡ muốn chuồn đi, nhưng ánh mắt sắc bén phát hiện tại cửa ra vào có một người cứu mạng.

“Ân đại nhân!!!” Tuần phủ trơ mặt ra vội vã nắm lấy cứu tinh, quyết định núp ở phía sau không chịu buông tay.

Người đến chừng mười bảy mười tám tuổi, bạch y phiêu phiêu rất có vẻ cổ phong nhã vận xuất trần. Một đôi mắt xé rách biết cười nhìn xuống vạn vật giống như đôi mắt của Ân Phụng Trữ, khóe môi cũng mang tiểu ý làm cho người khác cảm thấy rất thân thiện.

“Ồ đây thật náo nhiệt a.” Y cười cười đi tới, Hoa Phi Thất cảm giác theo dõi y.

“Các hạ là Hoa Phi Thất?”

“Đúng vậy.” Hoa Phi Thất đại khái đoán được y là ai. Thảm kêu hồngбет, tâm tình bỗng chốc phá hư tới cực điểm.

“Tại hạ Ân Phụng Kiệt. Là lão tam trong Ân gia.” Ân Phụng Kiệt cười cười, nhìn cái bụng dưa hấu của Hoa Phi Thất nhin không được quan tâm nói: “Phi Thất, sao không chịu hảo hảo nghỉ ngơi. Mang thai thế nhưng rất khổ cực.”

Hoa Phi Thất hừ một tiếng không để ý tới y, nghĩ thầm ta khổ cực như vậy là cũng do hảo ca ca của ngươi hại. Ân Phụng Kiệt dường như nghe được suy nghĩ của Hoa Phi Thất, xấu hổ cười cười, xoay người kéo kéo tay Ân Phụng Trữ.

“Ta nghĩ tất cả đều là hiểu lầm, phải không?”

“Đúng đúng... hiểu lầm.” Tuần phủ gật đầu ứng hòa, nhưng dưới cái nhìn chăm chăm của Ân Phụng Trữ chẳng mấy chốc lại im hơi lặng tiếng.

Ân Phụng Kiệt cũng không chờ Ân Phụng Trữ trả lời, quay đầu lại nói với Hoa Phi Thất: “Phi Thất, đừng lo lắng, tất cả đều là hiểu lầm. Ta đã phái người đến đại lao đem Mông Nghi phóng thích. Y hiện tại cũng nên về đến Hoa gia rồi.”

Gi?

Có chuyện tốt như vậy?

Hoa Phi Thất khó có thể tin.

Đối lập với hắn, Ân Phụng Trữ nổi giận.

“Ân Phụng Kiệt! Ai cho phép ngươi làm như vậy!!”

Đầu ngón tay run lên chỉ hướng Ân Phụng Kiệt, Ân Phụng Kiệt thở dài một tiếng, không để ý mà nắm lấy tay huynh trưởng, tiếp tục nói với Hoa Phi Thất:

“Mau trở về đi thôi, Ân Phụng Kiệt ta nói được thì là được.”

“Hỗn đản Ân Phụng Kiệt!! Ngươi phản ta!!”

“Hoa Phi Thất ngươi đừng đi!! Tuân phủ đại nhân, ngươi mau phái người một lần nữa đem Mông Nghi bắt lại!!”

Tiếng rống giận của Ân Phụng Trữ trái lại là âm thanh hạnh phúc đối với Hoa Phi Thất, hân hạnh như bị chuyện đường đột xảy đến làm cho mừng như điên, nói tiếng tạ ơn với Ân Phụng Kiệt đang vất vả không chế cuồng sư (sư tử điên), cấp tốc li khai nha môn.

“Buông! Ân Phụng Kiệt! Vương bát đản, ngươi là ăn cơm nhà ai mà lớn lên hả!!”

“Hoa Phi Thất ngươi đứng lại đó cho ta!!!”

Thanh âm của Ân Phụng Trữ càng ngày càng nhỏ, Hoa Phi Thất vui sướng lên kiêu ly khai nha môn.

“Sự thành?”

Ba Ba chờ ở bên ngoài nhìn thấy Hoa Phi Thất trên mặt không dấu nổi ý cười, nhin không được hỏi.

“Có lẽ.” Hoa Phi Thất nỗ lực không chế tâm tình kích động, vô luận thế nào cũng phải nhìn thấy Mông Nghi mới có thể xác nhận.

Nghĩ vậy, Hoa Phi Thất cảm thấy con đường tắt về nhà lúc này như thế nào lại dài dằng dặc, hân hạnh cấp muốn về đến nhà, nhìn xem khuôn mặt mà hân hạnh tưởng nhớ có phải hay không sẽ thật sự xuất hiện trước mắt, hay tất cả đều là huyền tưởng tốt đẹp mà thôi?

Trái tim đập loạn thình thịch thịch, mỗi bước tiếp cận nhà mình là trái tim của hắn lại khiêu nhanh hơn một nhịp.

Hắn nhin không được, không ngừng vương đầu nhìn ra bên ngoài, nhìn xem con đường trước mắt có còn xa hay không. Tâm tư đều là hình ảnh của Mông Nghi, thế nên Ba Ba ở bên có ý tốt pha trò hắn cũng không nghe lọt. Chia cách lâu như vậy, hắn thật muốn gặp Mông Nghi.

Một hai bước.

Hoa Phi Thất trừng to mắt.

Thân ảnh quen thuộc kia khiến hắn lệ nóng doanh tròng. Hắn quát lớn một tiếng, không chờ kiểu dừng lại đã vui vẻ nhào tới, không hề lo lắng đến vấn đề trọng lượng của chính mình.

Hắn biết đối phương sẽ vững vàng tiếp được hắn.

Khi khuỷ tay quen thuộc đem hắn ôm chặt, ***g ngực dày rộng làm cho cả thân thể và tinh thần của hắn cảm thấy ấm áp, lúc bấy giờ Hoa Phi Thất mới dám khẳng định, này đúng là sự thật. Hắn thỏa mãn thở dài, ủy khuất suốt mấy tháng nay rốt cuộc hóa thành nước mắt rơi xuống.

Bầu trời vang lên một tiếng sấm, mưa ào ào đổ xuống. Nhìn bộ dáng ngốc nghếch của Mông Nghi khi luống cuống tay chân che mưa cho mình, Hoa Phi Thất rốt cuộc tìm về thực cảm bị thất lạc, vui sướng cười ha ha đứng lên. Nước mưa rơi trên mặt, ấm áp như mặt.

Sấm sét ầm ầm, cũng là cơn mưa ấy nhưng khi rơi trên một thân thể khác lại gây ra cảm giác băng lãnh như kim châm.

Ân Phụng Trữ lạnh lùng nhìn hai bóng người nho nhỏ vui vẻ trong mưa, trên mặt không thể nhận ra bất kì biểu tình gì. Mặc cho hạt mưa nặng trĩu mãnh liệt tạt vào người gã.

Ân Phụng Kiệt vài lần muốn kéo gã trở về, Ân Phụng Trữ vẫn bất động như núi, không nói một câu, hành động chính là cường quật cự tuyệt.

Ân Phụng Kiệt thở dài, cười khô.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Na Viễn Phương Đích Nhân

Từ ngày đó, Ân Phượng Trừ hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người. Ân Phượng Kiệt tiếp nhận toàn bộ sinh ý Ân gia. Nhờ sự tham dự của y, đại chiến giữa hai nhà Ân gia rất nhanh được dẹp yên. Cục cưng trong bụng Hoa Phi Thất cũng bình an tiến nhập tháng thứ tám.

Từ khi Mông Nghi trở về bên cạnh, Hoa Phi Thất không khỏi trở nên lười nhác. Hắn kéo theo cái bụng tròn trịa, ngoài trừ những lúc cần phải rèn luyện, thời gian còn lại hắn đều nằm trên thủy tháp trong phòng lười biếng không muốn đứng lên, ăn no rồi ngủ ngủ đã lại ăn, toàn bộ sinh ý giao cho cha và Cửu Chương, sinh hoạt chẳng khác gì trư.

So với vẻ lười nhác của hắn, Mông Nghi càng có vẻ tinh thần bất định, tất cả mọi người cho rằng y là phụ thân nên lo nghĩ, thế nhưng nguyên nhân chân chính trong đó chỉ có y mới biết rõ.

Chuyện tình lần này nhắc nhở y, chuyện phát sinh đem nọ cũng không phải đã hảo giải quyết như tưởng tượng, đôi mắt đỏ ngầu của Ân Phượng Trừ phảng phất như cơn hoàng động trước mặt. Mông Nghi đột nhiên minh bạch, Ân Phượng Trừ thích Hoa Phi Thất. Vừa nghĩ đến đó, y liền muốn đem Hoa Phi Thất gắt gao ôm vào trong ngực, sợ một ngày nào đó hắn sẽ bị người cướp đi.

Được rồi, còn có một người. Nếu như hắn biết, không, hắn nhất định đã biết...

Chuyện Hoa Phi Thất mang thai.

Mông Nghi thầm khẩn cầu, không để ý Hoa Phi Thất kháng nghị hắn và cục cưng bị ôm chặt.

Bầu trời một vùng xanh thẳm, mây trắng lượn lơ trôi chỉ chốc lát sau đã hội tụ thành hình một tiểu trư, Lâm Vũ Sanh bật cười một tiếng, thủy thủ bên cạnh không rõ hỏi: “Lâm đại nhân, người đang cười cái gì?”

“Không có gì.” Lâm Vũ Sanh ho khan một tiếng, lấp liếm biểu hiện thất thố vừa rồi: “Chúng ta đến đây đã hai tháng.” Sóng biển trắng xóa cuộn cuộn vỗ vào bên chân Lâm Vũ Sanh, tầm thấp hải của hắn.

“Đúng vậy, Lâm đại nhân ngài thật lợi hại, chỉ tốn thời gian một tháng đã học xong ngôn ngữ ở đây!” Thủy thủ vô cùng bội phục, Lâm Vũ Sanh ngại ngừng cong khóe miệng.

“Ha ha, lúc đầu gặp bão còn tưởng rằng chúng ta không còn mạng mà quay về.” (câu này ta chế) Thủy thủ vui vẻ cười to, vở vai Lâm Vũ Sanh.

Nói đến con lốc đó, lòng Lâm Vũ Sanh vẫn còn sợ hãi, nhưng bọn hắn cũng nhờ con lốc đó nhân họa đắc phúc, đặt chân đến một chốn bình yên không người. Phát hiện ra tân đại lục, từ nay về sau, thế giới ngoại trừ đông-tây đại lục còn có thêm một lãnh thổ mới – về phía tây nam của đông-tây đại lục chính là nam đại lục.

Cư dân địa phương rất nhiệt tình tiếp đãi bọn họ, Nam Đại lục Quốc Vương thấy bọn họ thì đối đãi như khách quý. Hiện nay đang thương thảo vấn đề thiết lập quan hệ ngoại giao giữa hai nước.

Gió biển thổi qua làm khoe mắt có điểm đau xót, da mặt cũng vì vậy mà khô táo. Nhưng Lâm Vũ Sanh lại rất thỏa mãn, hắn nghĩ bản thân cao to thêm không ít, đã trở thành một nam tử hán. Hải âu lướt qua mặt biển xanh thẳm, hướng đến chân trời xa xôi. Lâm Vũ Sanh bỗng dưng nhớ đến gia đình, đám mây khiến hắn nhớ đến Hoa Phi Thất, còn có hài tử gần ra đời.

Tám tháng.

Hắn thầm tính toán. Từ Tân Đại lục đến Đông Đại lục, nếu là đi theo đường biển thì mất ba tháng. Nếu hiện tại trở lại thì...

Đang nghĩ ngợi, đột nhiên có người bên vai hắn lay mạnh làm hắn giật mình tỉnh lại.

“Uy”

“Tác Phi công chúa” Lâm Vũ Sanh nghĩ có điểm đau đầu, kiên trì nói xong lời bắt chuyện lại không biết tiếp theo nên nói gì cho phải. Tác Phi công chúa này là hòn ngọc trên tay quốc vương Tân đại lục, cũng chính là hoàng thái nữ của Tân đại lục, là nữ vương tương lai. Nữ hài tử này kiêu tiền động lòng người, mặc dù tuổi còn trẻ thể nhưng thâm sâu khó lường, cùng nàng tri chuyện phải cẩn cẩn dục dục. Bất quá làm kẻ khác khó hiểu chính là nàng thích chạy tới chạy lui phía sau mình. Lặng lẽ nhìn hai bên, phát hiện thủy thủ vừa nãy không biết từ lúc nào đã chạy mất. Thật sự là không có nghĩa khí, Lâm Vũ Sanh thầm oán giận.

“Thế nào? Nhìn thấy ta thì đau đầu có phải hay không?” Tác Phi không lưu tình mà vạch trần tâm sự của Lâm Vũ Sanh, một bên lông mày mày nhướng lên nhìn không ra hi nộ. Gió thổi đập vào váy nàng phát ra âm hưởng phần phật, váy lót trắng thuần từ bên trong lộ ra. Lâm Vũ Sanh xấu hổ cuống quýt quay mặt sang bên, không dám nhìn thẳng vào Tác Phi.

“Tác Phi công chúa hiểu lầm.”

“Ha ha, không cần biết.” Tác Phi cong lên đôi môi anh đào nhỏ nhắn, bàn tay mềm mại hất mái tóc vàng óng ra phía sau “Nói cho người một tin tốt.” Tác Phi làm ra vẻ bí mật.

Lâm Vũ Sanh rút cuộc ngừng đầu lên.

“Người không phải vẫn muốn trở lại sao. Các người ngày mai có thể đi trở về.”

Thật là một đại tin tức.

Lâm Vũ Sanh giật mình mở to mắt.

“Là thật, người dẫn đầu của các người Nguyên Tử Sơ hiện đang cùng phụ vương thương nghị vấn đề tiếp tế.” Tác Phi nhấn mạnh thêm lần nữa, Lâm Vũ Sanh rất cuộc tin.

“Thế nhưng... sao lại gấp như vậy?”

Tác Phi mỉm cười, mở rộng hai tay, đón lấy chim chóc đang bay lượn: “Trước kia các người không đến đây chúng ta cũng không nghĩ thế giới dĩ nhiên lại lớn như vậy, không chỉ có đại lục của chúng ta mà còn có các đại lục khác tồn tại. Thật sự là khẩn cấp muốn lý giải nga.” Ngoài ra còn có một nguyên nhân khác, Tác Phi ý vị thâm trường nhìn Lâm Vũ Sanh cũng không tiếp tục nói thêm gì nữa.

“Chúng ta phải người trở về cùng vương thượng của các người thương nghị vấn đề lưỡng quốc ngoại giao.”

Lâm Vũ Sanh không nói gì, nhưng có trời mới biết, tâm tư của y hiện tại không đặt ở đâu, trong đầu chỉ có duy nhất một ý niệm

Có thể trở về!

Cảm giác mừng rỡ cơ hồ làm y phát điên.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thát* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Ái Tình Giá Độc Được

Ái tình là một loại độc được, khiến người tê tâm liệt phế, sâu bi đoạn trường (đau xót xé ruột xé gan). Ân Phụng Trữ liên tục suy nghĩ vấn đề này, Hoa Phi Thát không đẹp cũng không ôn nhu, không những phi như đầu heo mà tính cách còn li lợm như đầu trâu. Vì sao bản thân hết lần này đến lần khác vẫn trúng độc của hắn?

Gã ngồi trong mật thất, xung quanh đều là đồ dung hình tiểu trư mà gã đã thu thập quanh năm suốt tháng, nhét đầy cả không gian.

Hoa Phi Thát...

Ân Phụng Trữ cầm lấy một gốm sứ tiểu trư bên cạnh, thật sâu nhìn chăm chú như là đang nhìn tình nhân.

Vì sao không thích ta?

“Người đâu!”

“Nhị thiếu, tam thiếu nói cấm ngài đi ra ngoài.” Tới tở tâm thực thi mệnh lệnh của Ân Phụng Kiệt.

Ân Phụng Trữ cười nhạt.

“Vậy gọi y đến đây.”

Một tiếng động thanh thúy vang lên, gốm sứ tiểu trư vỡ thành bốn mảnh.

“Ân thiếu mở tiệc chiêu đãi chúng ta?”

Hoa Phi Thát đưa mắt hoang mang nhìn Mông Nghi.

“Vâng, thiếu gia của chúng ta nói, trong khoảng thời gian này gia huynh đã lĩnh hội được sai lầm, lần thiết yến này là để nhận lỗi.” Người hầu từ Ân phủ đến truyền lời có nề nếp nói, đưa lên thiệp mời của Ân Phụng Kiệt.

“Khả, lúc này thật không tiện a...” Mông Nghi muốn cự tuyệt, lo lắng nhìn cái bụng gần chín tháng của Hoa Phi Thát.

“Tam thiếu cũng sắp quay về kinh, mong ngài nể tình cho.” Tới tở nói một câu, trên mặt vẫn như trước không có biểu tình. “Thiếu gia nhà ta nói, trong khoảng thời gian qua, hai nhà Ân Hoa tranh chấp, nhượng không ít người ngoài mưu lợi bất chính. Mong rằng thông qua yến hội lần này thông báo hai nhà hòa hảo.”

Hoa Phi Thát nghe vậy rơi vào trầm tư. Nếu được như thế thì thật là tốt, Ân Hoa hai nhà trải qua một phen tranh chấp đại thương nguyên khí, nếu không

mau chóng công bố tin tức hòa hảo, sản nghiệp cũng không được yên ổn. Nếu có kẻ nhân cơ hội này đục nước béo cò, như vậy tổn thất rất lớn.

“Sau khi Ân thiếu gia quay về kinh, ai sẽ nắm quyền quản lý Ân gia?” Hoa Phi Thất ngay lập tức nghĩ đến vấn đề mấu chốt, nếu là Ân Phụng Trữ...

“Đây là vấn đề nội bộ của Ân gia...” tôi tớ Ân gia dừng lại một chút: “Bất qua tam thiếu căn dặn có thể nói cho Hoa thiếu gia biết, nhị thiếu sẽ không tái ra mặt. Xin yên tâm”

Yên tâm?

Mông Nghi nhú chặt lông mày.

Tuyệt không thể yên tâm a...

“Như vậy Tiểu Hoa để ta đi đi.”

Nghĩ tới nghĩ lui cũng chỉ biện pháp này. Hoa Phi Thất gật đầu đồng ý.

“Người hảo hảo nghỉ ngơi, nếu như khó chịu nhớ gọi Thiên Manh đến xem.” Mông Nghi lo lắng căn dặn. Sau khi an bài hảo người chiếu cố Hoa Phi Thất, Mông Nghi theo tôi tớ hướng trung tâm thành mà đi.

Mông Nghi đi rồi, bốn phía một mảnh an tĩnh. Giọng nói cả ngày căn nhắc bên tai bỗng nhiên biến mất, Hoa Phi Thất cảm thấy có điểm không quen. Trái tim đập mạnh, luôn luôn không thể khống chế được một tia bất an.

Hoa Phi Thất nhíu nhíu mày, cục cựa trong bụng nhân cơ hội vận động. Lực phủ ngũ tạng nhất thời sôi động, hân thờ hân hân hồi lâu mới có thể trở lại bình thường. Nha hoàn hai bên nhìn thấy cảnh này vội vã muốn đi gọi Thiên Manh. Không nghĩ đến lúc này y đã tự mình tới.

“Tẩu tử!” Trên mặt Thiên Manh nhìn không ra hi vọng nhưng ngữ khí đã mang chút lo lắng “Có nhìn thấy Ba Ba?”

Hoa Phi Thất mỉm cười, trong lòng mình bạch hết bảy tám phần: “Ba Ba lại vừa trộm lấy được người luyện ra?” Đúng là hai kẻ oan gia, năm ba bữa đã có hai bữa như thế này, một người luyện được, một người trộm được ăn. Cái gọi là “xứng đôi vừa lứa” cũng không hơn được tình cảm giữa bọn họ.

Nhắc đến đó, nỗi khổ trong lòng Thiên manh liền như nước vỡ đê không thể vãn hồi.

“Bách hồn đan lần này, ta tu luyện có đến một tháng a! Thế nhưng hân lại trộm đi!” Thiên Manh đau lòng vô cùng, phải biết rằng luyện thuốc này tuyệt không dễ dàng, nhưng tất cả đều bị Ba Ba đem đi làm đồ ăn vật, quả thật là khiến kẻ khác phải dậm chân giận dữ.

“...Người nói thử xem, hân cái gì cũng tốt, sao lại không đổi được tật xấu này...” Thiên Manh đang oán giận, đột nhiên nghĩ ra điều gì, liền nói: “Ta nghĩ ta biết hân trốn ở đâu, tẩu tử lần sau sẽ cùng người trò chuyện, hiện tại ta phải đi đoạt lại Bách hồn đan!” Dứt lời nổi lên một trận gió liền tiêu thất.

Không đợi Hoa Phi Thất mở miệng gọi, người đã không còn một bóng. Hoa Phi Thất thực sự là dở khóc dở cười sờ sờ bụng, cảm giác thoải mái, cũng không lưu ý đau đớn vừa mới xảy ra. Gọi nha hoàn vào phòng lấy quyển sách, bản thân nằm trên nhuyễn tọa buồn ngủ.

Bầu trời bên ngoài dần dần tối sầm xuống, mây đen che khuất vạn trượng ánh sáng. Luồng đạo ánh mắt so với ánh mặt trời còn gay gắt hơn làm cho Hoa Phi Thất không thể nào ngủ yên. Hân run run lông mi, chậm rãi mở mắt, thấy một thân ảnh phản chiếu vào đáy mắt. Thân ảnh này hân cảm giác rất quen thuộc.

Thu thủy vi thần, quỳnh hoa tác cốt. Những lời này này chuẩn xác để hình dung gã.

Nói thật ra, Hoa Phi Thất chưa gặp qua người nào đẹp hơn thế, cho dù sau đó hai người trở mặt ấu đả, Hoa Phi Thất cũng không thể phủ nhận lần đầu tiên thấy gã, bản thân quả thật đã bị chấn động.

Mỹ nhân băng cơ ngọc cốt như vậy, vì sao chính mình lại thấy khó gần nhỉ?

Hoa Phi Thất bình tĩnh suy nghĩ, có thể là do sắp sinh, tính tình của hân bớt đi một phần táo bạo, lại thêm một phần trầm ổn.

“Ân Phụng Trữ, người tìm tới đây có việc gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Cục Cựa Sinh Ra

Ân Phụng Trữ không trả lời, gã đứng lặng một bên, đôi phượng mắt thủy chung dừng lại trên người Hoa Phi Thất.

Lần đầu tiên thấy Ân Phụng Trữ, Hoa Phi Thất có chút bất ngờ, hẳn nhớ rõ mỗi lần cùng Ân Phụng Trữ chạm mặt đều phải huyền não một buổi mới chịu từ bỏ, hôm nay an tĩnh nhưng lại khiến trong lòng không được tự nhiên. Chung quy cảm thấy Ân Phụng Trữ trước mặt là một con người vô cùng xa lạ.

“Người...” Hoa Phi Thất chần chờ một chút rồi mở miệng, hẳn thật sự không chịu nổi loại không khí quỷ dị này. Ngọc thủ duỗi ra, đặt trên cái bụng tiểu đưa hầu của Hoa Phi Thất. Không hiểu gã muốn làm gì, Hoa Phi Thất vội vã nắm lại hai bàn tay của Ân Phụng Trữ, mang theo vẻ đề phòng mà nhìn gã. Hoa Phi Thất tự hỏi có nên gọi người đến hay không, Ân Phụng Trữ trước mặt làm cho hắn cảm thấy mao cốt từng thiên (són tóc gáy)

“Là hài tử của ta.” Ân Phụng Trữ vừa mở miệng đã nói ra những lời này, Hoa Phi Thất có điểm mặc danh kì diệu (không rõ) “Đêm đó là ta, hài tử là của ta, người cũng vậy.” Trong mắt Ân Phụng Trữ lóe lên ý nghĩ điên cuồng, tiếng nói trong miệng thoát ra như một đạo oanh lôi. Hoa Phi Thất một lúc sau vẫn chưa nói gì.

“Người nói gì?” Hắn hoài nghi chính mình nghe lầm.

Tay Ân Phụng Trữ thoát cái đặt lên hai vai hắn, hung hăng kiểm chặt hắn, đầu ngón tay đều trở nên trắng bệch.

“Người là của ta, người là của ta, hài tử cũng là của ta, vì sao, vì sao!!!!!!!!” Ân Phụng Trữ mạnh bạo lay động thân thể mập mạp của Hoa Phi Thất, chất vấn như một kẻ điên. Hoa Phi Thất bị gã dọa cho mặt lúc xanh lúc trắng, trong bụng trỗi lên cảm giác phiên giang đảo hải, từng trận đau đớn truyền ra toàn thân.

“Người buông tay...” Hoa Phi Thất suy yếu ngăn lại hành động thô bạo của Ân Phụng Trữ, tiểu thối cũng vào lúc này khẩn trương mà co lên.

Cũng may Ân Phụng Trữ vẫn còn sót lại một tia lý trí, dừng lại loại lay động chết người này. Thế nhưng đau đớn trong bụng cũng không vì vậy mà giảm bớt, trái lại càng ngày càng diễn ra mãnh liệt hơn. Mặt Hoa Phi Thất tái nhợt như tờ giấy, thân thể càng ngày càng không thích hợp. Bất quá, Ân Phụng Trữ không có phát hiện, gã vẫn đang tự cổ tự thuật (tự nói)

“Người mang thai là hài tử của ta, vì có gì lại gã cho tên man di kia, tên man di kia tốt như vậy sao? Y sẽ làm cái gì, ngay cả chữ cũng không biết được bao nhiêu, có thể giúp mấy người chiếu cố sinh ý sao?...”

Hoa Phi Thất trợn trắng mắt, đau đến mức như sắp ngất đi, làm gì còn tâm tư để ý xem Ân Phụng Trữ đang lải nhải cái gì. Hắn từng ngậm từng ngậm thờ phỉ phò, ý đồ làm dịu cảm giác đau đớn, nhưng ông trời chính là cảm thấy hắn thật thoải mái, còn ngại không đủ mà tăng thêm gian khổ cho hắn. Dịch thể âm áp chậm rãi chảy xuống giữa hai chân, trong chớp mắt thấp ướt toàn bộ đáy quần.

Hoa Phi Thất cúi đầu nhìn mới biết đã bị vỡ nước ối. Tâm trạng khẩn trương cực độ, mặc kệ hai bên là ai, ôm lấy hài tử trong bụng quyết tâm kêu gọi sự chú ý của Ân Phụng Trữ.

“Mau gọi đại phu!” Hoa Phi Thất sắc mặt tái nhợt chỉ có thể nói ra vồn vện mấy chữ “Ta sắp sinh...”

Ân Phụng Trữ như từ trong mộng tỉnh lại, cúi đầu nhìn về phía giữa chân hai chân Hoa Phi Thất, sắc mặt xoát một tiếng biến thành tái nhợt như tờ giấy.

“Giá...ta, ta nên làm thế nào?”

Không khác gì nam nhân lần đầu tiên nghênh tiếp sinh mệnh, Ân Phụng Trữ chân tay luống cuống “Gọi Thiên Manh, đại phu...”

Hoa Phi Thất sắc mặt tái nhợt, dùng hết khí lực nói ra những lời này, đau đớn cường liệt gần như muốn giết chết hắn. Nguyên tưởng rằng sinh hài tử cũng như đi nhà xí, không nghĩ tới so với bị táo bón còn khổ cực hơn. Trong bụng như có một bàn tay to phiến giang đảo hải, ruột cũng xả một cách sinh động vô cùng.

Ân Phụng Trữ si ngốc đứng một bên, đại não trống rỗng. Hoa Phi Thất gấp đến độ liên tục thúc dục gã: “Nhanh đi a!!!! Nhanh đi!!!!”

Tên ẻo là này thế nào lại giống như một đầu nhân đứng yên tại chỗ! Một chút tác dụng cũng không có, hắn đau đến mức rơi lệ, lòng nóng như lửa đốt. Một người sắp sinh hài tử như hắn phải đi sao. Sợ a... Hoa Phi Thất dù sao đối với chuyện sinh sản cũng cảm thấy xa lạ, sợ hãi đột nhiên bao trùm cả đầu óc. Hắn không sao nhìn được, nước mắt thê lương như thác nước ầm ầm đổ xuống. Màng tai bỗng nhiên gặp trùng kích, Ân Phụng Trữ tỉnh táo lại, đầu óc bắt đầu cấp tốc tính toán.

Nên gọi người tới hay không?

Gã do dự nhìn vào mặt Hoa Phi Thất, nếu muốn dẫn Hoa Phi Thất đi thì không thể bỏ qua cơ hội này... bỏ qua sau này sẽ gặp khó khăn. Mông Nghi kia, hài tử có thể nào gọi y là vi phụ? Suy nghĩ một chút, trái tim Ân Phụng Trữ bỗng nhiên siết chặt, tiến lên chế trụ tay chân đang lung tung vũ động của Hoa Phi Thất, nhanh như chớp điểm vào thủy huyệt. Ôm lấy ngang người, vững vàng nâng lên thân thể Hoa Phi Thất. Gã đang muốn cất bước rời đi, bỗng nhiên phía sau phát ra một thanh âm.

“Bỏ người xuống?” Ân Phụng Trữ quay đầu lại nhìn, chỉ thấy ban am nhất không nên xuất hiện vào lúc này nhất đứng cùng một chỗ. Thiên Manh xanh mặt nhìn, Ba Ba nhảy dựng lên mắng chửi “Thứ không biết xấu hổ nhà người!!!”

Mông Nghi từ lâu đã không thể nhịn nổi, tiến lên phía trước, tay trái nắm thành quyền vung về hướng mặt Ân Phụng Trữ, tay phải vươn ra chuẩn bị đoạt lại Hoa Phi Thất. Ân Phụng Trữ vội vàng lộn ngược ra sau tránh né một chiêu này, trong tay còn ôm một người, dù sao tham chiến cũng rất bất

tiện, gã cũng không có tâm đầu mà hiếu chiến, xoay đầy bỏ chạy. Mông Nghi lòng nóng như lửa đốt đương nhiên không thể buông tha gã, một mình phi thân lên chấn ở phía trước, dung tốc độ nhanh như chớp đánh ra ba chiêu, chiêu chiêu đều chính xác nhắm vào Ân Phụng Trữ, muốn khiến cho đối phương phải lưu người lại.

Hai người tranh chấp vài chiêu, Thiên Manh thấy mà kinh hồn tán đảm “Các ngươi không nên đánh! Còn đánh Hoa Phi Thất sẽ chịu không nổi!” Trong lúc đánh nhau kịch liệt Thiên Manh ra sức ngăn cản hai người “Hài tử! Hài tử sắp sinh ra đến!!!” Câu nói cuối cùng khiến hai người tâm thần đại chấn, cấp tốc tách nhau ra, cả hai ánh mắt chuyển từ Thiên Manh nhìn sang Hoa Phi Thất. Mặt Hoa Phi Thất càng lúc càng tái nhợt, nhan sắc trên mặt gần như toàn bộ thối lui. Thụy huyết bị điểm nhưng không có nghĩa là không cảm thấy đau đớn trên thân thể, hai hàng mày liễu nhíu chặt lại với nhau, cả người cứng ngắc, thỉnh thoảng truyền đến một trận co quắp. Ân Phụng Trữ ôm Hoa Phi Thất lúc này phảng phất cảm nhận được thứ gì đó thấm ướt cả tay. Gã rút tay ra, chất lỏng đỏ tươi gai mắt lập tức rơi xuống tích tụ trên mặt đất, tạo thành một đóa hồng mai xinh đẹp.

Phi Thất, Phi Thất, Mông Nghi cả kinh nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt, sức lực cả người như bị rút cạn, thân thể không kiềm được run rẩy, một nỗi sợ hãi kinh hoàng bao phủ lấy y. Y không chút do dự quỳ gối trước Ân Phụng Trữ “Van cầu người...hài tử...Phi Thất sẽ chịu không nổi...”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 28: Cục Cưng Sinh Ra (Tiếp Theo)

Mông Nghi gắt gao nhìn cảnh tượng kinh khủng trước mắt, sức lực cả người đều bị rút đi, thân thể không kiềm được run rẩy, sợ hãi kinh hoàng bao phủ lấy y. Y không do dự khụy gối quỳ xuống trước Ân Phụng Trữ.

“Van cầu người, tha hần...hài tử...Phi Thất sẽ chịu không nổi...”

Ân Phụng Trữ kinh ngạc nhìn y, tâm tư như kinh đảo hải lãng mãnh liệt bốc lên. Ngay cả khi Mông Nghi đưa tay tiếp nhận Hoa Phi Thất cũng không có chút phản ứng. Tựa hồ có chỗ nào đó bắt đầu không đúng, gã ngây dại suy tưởng lại, lão đảo phía sau bọn họ, nhìn Thiên Manh cau mày, giống như dùng thủ pháp vô hình trất đây châm trên người Hoa Phi Thất.

Cả thân hình run rẩy, ngón tay dài nhỏ gắt gao chế trụ cánh cửa.

Hoa Phi Thất đau đến tưởng chừng muốn ngất đi, trong bụng phiên giang đảo hải, hài tử ở bên trong ra sức giãy dụa, va chạm khắp xung quanh. Chờ bọn nó đi ra, nhất định phải cho ăn đòn, Hoa Phi Thất mơ mơ màng màng nghĩ. Thân thể vì đau đớn một trận tiếp đến một trận mà co quắp run rẩy, Hoa Phi Thất hận không thể chết cho quên đi, bên tai không ngừng có người hướng hần liên tục la lên cổ sức chủ, cốt sức chủ...hít sâu.

Đáng ghét, hần đương nhiên biết sinh tiểu hài tử phải dùng sức, thể nhưng hần đã đau đến mức một chút khí lực cũng không còn a, hần từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ trải qua sự chịu đựng nào như thế, thật sự...thật sự chịu không nổi, nương a, đa a!!!! Ta chịu không nổi! Muốn chết.

Hoa Phi Thất khí thể mủi phần mà loạn hô, hô đến mấy đại nam nhân xung quanh một trận run run. Thiên Manh vung tay ngăn lại Mông Nghi sắp xông lên, trấn an:

“Yên tâm, người xem hần kêu vang như vậy, nhất định là không có việc gì.”

Không có việc gì, không có việc gì, nói nghe dễ dàng như vậy, cho người tới thử xem thế nào!

Hoa Phi Thất vừa muốn mắng chửi, bỗng nhiên thân thể mạnh run lên, cảm giác có vật gì đó từ giữa hai chân đi ra.

“Oa a a”

Tiếng khóc trẻ con vang lên làm cho tất cả mọi người thờ phào nhẹ nhõm. Đương nhiệm phụ thân Mông Nghi càng cười đến tận mang tai, cùng Ba Ba ba chân bốn cẳng chạy nhanh ôm lấy hài tử cần cần dục dục rửa sạch.

Hoa Phi Thất nghe được hài tử khóc cũng không muốn nằm yên, khẩn cấp muốn nhìn dáng dấp tiểu hài tử đầu tiên một chút, vừa định ngồi dậy đã bị Thiên Manh đè xuống.

Thiên Manh không dám buông lỏng, trên mặt tràn ngập biểu tình phản đối. Hoa Phi Thất không thể làm gì hơn là tiếp tục việc sinh hài tử.

Người đầu tiên đi ra, hai người còn lại cũng trở nên dễ dàng ngoài dự đoán. Theo cách nói của Hoa Phi Thất, chính là một phen công phu, đem hai người con đều đẩy ra đến.

Cái bụng to như vậy bỗng chốc nhỏ xuống, thân thể cũng dễ chịu rất nhiều, ý thức cũng như lông chim phiêu a phiêu, có một loại cảm giác rất không thật, Hoa Phi Thất có chút không thích ứng, nghỉ ngơi một hồi, ba hài nhi phấn nộn được đưa đến trước mặt.

Đây là hài tử của hần a...

Hoa Phi Thất vui mừng nghĩ.

Lạo đại là một đứa to con, vừa mới bắt đầu sinh đau lợi hại như vậy là vì nó nháo động không chịu đi ra. Lão nhị là một văn tình nam hài, sau khi sinh chỉ nhỏ giọng khóc nỉ non vài tiếng, cái miệng nhỏ nhắn mếu máo trông như một tiểu lão đầu, lão tam thoát nhìn gầy teo nhỏ nhỏ, nhưng tiếng khóc âm ỉ vẫn chưa từng chấm dứt, thanh âm vừa lớn vừa sắc bén, khóc đến người trong phòng thăm cầu xin nó dừng lại. Rất nhanh, hai hài tử khác cũng chịu không nổi, bộ dáng muốn khóc mà không khóc khiến người xem trong lòng run sợ.

Thiên Manh suy nghĩ cũng muốn đau đầu, chắc là trong thời gian dưỡng dục, bởi vì dinh dưỡng đều bị ca ca cướp đi, thân thể tiểu tam trong ba đứa là yếu ớt nhất, nhưng y thật sự không hiểu, trong thân thể nhỏ nhỏ làm sao có khả năng chứa đựng năng lượng lớn như vậy, quả thật là mở rộng tầm mắt. Thiên Manh dự đoán chuỗi ngày gà bay chó sủa còn cách đôi phu phu không xa.

Hoi đồng tình nhìn huynh đệ của mình một cái, kiến nghị: “Mau gọi mấy người vú em đi.”

Mông Nghi lên tiếng đồng ý, Ba Ba một bên lập tức đoạt việc, nói giỡn sao, loại cơ hội tốt để tránh né tạp âm như thế này làm sao có thể bỏ lỡ? Ba Ba chạy đi, mạnh mẽ mở cửa, bỗng nhiên bị người vẫn lẳng lặng chờ tại cửa làm cho hoảng sợ.

“Ngươi, ngươi muốn làm gì!” Ba Ba bày ra tư thế phòng ngự, vừa rồi mọi người luống cuống tay chân hỗ trợ đỡ đỡ, hoàn toàn đã quên bên ngoài còn tồn tại một Ân Phượng Trữ.

Ân Phượng Trữ đứng đó, giống như dưới chân mọc rễ, trông mất hung hãn vênh vác trước kia, bây giờ lại có vẻ sợ hãi. Tình cảnh tức thời có chút đóng băng, bên trong yên tĩnh chỉ nghe thấy tiếng tiểu tam khóc nỉ non.

“Vào đi.”

Hoa Phi Thất bỗng nhiên đánh vỡ cục diện căng thẳng, thuận tiện sai sử Ba Ba đi lấy thức ăn, hẳn sau khi sinh hài tử có nhu cầu bổ sung năng lượng khẩn cấp. Ba Ba lập tức chạy ra ngoài, Ân Phượng Trữ do dự một chút, sau đó từ từ đi đến. Gã chậm rãi đến bên người hài tử, thất thần.

“Ta có thể thường đến thăm bọn nó không?” Bỗng nhiên gã thốt ra một câu, sắc mặt như kẻ tử trận.

Nhìn bộ dạng thất hồn lạc phách của gã, Hoa Phi Thất có chút nhẹ dạ, gã buông tha sao? Hoa Phi Thất thở phào nhẹ nhõm, quay đầu nhìn về phía Mông Nghi, vừa lúc Mông Nghi cũng dùng ánh mắt cầu mong nhìn hắn, hai người dùng cái nhìn để trao đổi ý kiến.

Một lúc lâu, Hoa Phi Thất yên lặng gật đầu.

Trong nháy mắt, huyết sắc trở lại trên mặt Ân Phượng Trữ, gã nghĩ muốn chạm vào gương mặt của Hoa Phi Thất, bàn tay vương đến giữa không trung lại bị Mông Nghi chặn lại.

Đừng có mà động thủ động cước.

Trong ánh mắt ghen tuông của Mông Nghi tản ra thông điệp.

Ân Phượng Trữ hít một hơi, đang muốn phát tác. Thiên Manh thấy tình huống không ổn, mau chóng đem tiểu tam đang khóc nỉ non nhét vào lòng Ân Phượng Trữ.

Hài tử mới sinh nhỏ nhỏ mềm mại, Ân Phượng Trữ tay chân luống cuống, cũng quên mất chuyện làm khó Mông Nghi, bản thân vui đầu tìm cách làm sao cho tiểu tam ngừng khóc.

Hài tử rốt cuộc ra đời, thái độ của Ân Phượng Trữ cũng có xu hướng mềm hóa. Sự tình nhìn như có vẻ được giải quyết, nhưng cũng có vẻ chưa được giải quyết. Trông lại hình như vẫn chưa thể khẳng định. Hoa Phi Thất từ từ thả lỏng thân thể, thể lực của hắn rốt cuộc cũng đến cực hạn, cơn buồn ngủ nặng nề ùn ùn kéo đến. Đôi mắt dần khép lại, trong đầu lại càng ngày càng loạn thất bát tao. Bỗng nhiên một bàn tay to giúp hắn lau khô mồ hôi trên mặt, mang lại cảm giác vừa an tâm vừa ấm áp.

Không sao, còn có Mông Nghi...

Tâm chậm rãi an tĩnh, giống như vô luận có chuyện gì phát sinh đều không cần phải sợ hãi.

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Đông Song Sự Phát (Sự Việc Bại Lộ)

Hoa phi đại hỉ, đương gia Hoa Phi Thất lần này không những nghiệm ra là nam tử mang đặc thù của Tường Phượng Tộc mà còn cho ra đời ba đại béo

tiểu thư.

Tin tức vừa truyền ra đã lập tức trở thành sôi trào, phải biết rằng, nam tử Tường Phưởng Tộc cũng không cao sản, tam bào thai quả thật là chuyện xưa nay chưa từng có. Nghe nói Hoa Phi Thất là một thịt đôn đôn bàn tử (người mập mạp), lẽ nào kiểu người này sinh sản rất tốt? Kết quả là, số lượng người trong thành muốn thấy Hoa Phi Thất thoáng cái tăng lên. Trong một đêm, Hoa phủ trở thành ngựa xe như nước, kẻ đến người đi gần như đập gãy cánh cổng Hoa gia.

Tổng khứ xong đoàn người đến chúc mừng, Hoa lão gia uể oải bất kham ngã xuống ghế thái sư, tiếp nhận nước trà nha hoàn đưa qua uống một hớp lớn.

“Đóng cửa, đóng cửa, nói tặng lễ ngày mai lại đến.” Lão hữu lực vô khí nói. Nha hoàn nhận mệnh, đang chuẩn bị đi ra, Hoa gia đại tỷ lại ngăn cản ngay ở cửa.

“Chờ một chút, phụ thân, người ta đặc biệt đến đây chúc mừng, chúng ta nhốt bọn họ ngoài cửa có vẻ thất lễ.”

“Ta quản cái gì lễ tiết với không lễ tiết, ta chỉ biết mạng già của ta sắp hết rồi. Chẳng qua một buổi sáng mà thôi đã đến bảy tám người.”

Trái ngược với trượng phu không ngừng oán giận, Hoa mẫu không nghi ngờ gì là tâm hoa nô phóng, mấy quý phu nhân dù là giao hảo hay không giao hảo đều đem nằng khen tặng đến thiên nam địa bắc. Cho nên trượng phu kiên nghị, nàng là người đầu tiên phản đối.

“Đi đi đi, đừng nghe cha ngươi, lão đại nhanh đi đón khách.”

“Không, ta không được, đi tìm tam tỷ thay đi.”

Hoa gia ngũ tiểu thư thu lễ thu đến mỏi tay liên tục lắc đầu, thừa dịp mọi người không chú ý đào trốn về hậu viện. Hoa lão gia thấy thế cũng muốn bắt chước, nhưng chân còn chưa di chuyển được nửa bước đã bị Hoa mẫu nắm áo kéo lại.

“Lão gia muốn đi đâu a, khách nhân tới.”

Hoa mẫu cười tủm tỉm, một tay chống nạnh, một tay cầm ấm trà, nhưng trên mặt lại tràn ngập đe dọa, nếu ngươi khi tiếp khách sẽ cho ngươi đẹp mặt. Hoa lão gia hầu như muốn khóc ra, ngực âm thầm thét lên, coi như là kĩ nữ cũng có quyền tự do tiếp khách a. Đương nhiên những lời này chỉ dám nói trong lòng một chút, người đã bắt đắc dĩ ngồi trở lại trên ghế.

Gã sai vặt vội vàng đưa lên bái thiếp tiếp theo. Hoa lão gia xoay đầu giả bộ như không thấy, miệng còn gián đoạn ra chỉ thị. Hoa mẫu nóng nảy, giật lấy bái thiếp đặt dưới tầm mắt của Hoa lão gia.

Lí ngoại ngoại viện viện sĩ

Lâm Vũ Sanh

Hoa lão gia lần này tinh táo không gì sánh được.

Lí ngoại ngoại viện thật ra không có gì mới mẻ. Nghe nói khoảng thời gian trước đoàn tàu phái đi mở tuyến đường mới gặp phải một con lốc, không ngờ hạt miều chàng áo tử hào tử (mèo gập chuột chết/ chó ngáp phải ruồi), phát hiện được tân đại lục, mạng theo công chúa gì đó của tân đại lục trở về gặp thánh thượng. Thánh thượng long tâm đại duyệt, luận công ban thưởng, thành lập lí ngoại ngoại viện chuyên quản lý quan hệ ngoại giao giữa Tây đại lục và tân đại lục. Bất quá đã vài ngày, ngoại viện viện sĩ mới phong chức không đi huyện nha, không trở về phủ đệ, lại chạy đến Hoa phủ, hảo kì lạ à...

“Mau mời y tiến đến.”

Hoa lão gia lúc này nghiêm túc hẳn lên, sửa soạn một chút bước nhanh đi ra nghênh tiếp.

Trong hậu viện, tiếng trẻ con khóc rung trời, Hoa Phi Thất híp mắt nằm trên chiếc ghế cực đại, thư thư phục phục mà phơi nắng, hai bên trái phải bày đầy hoa quả và thuốc bổ. Hắn chẳng bao giờ ngờ đến chính mình có sáu tỷ tỷ lại là một điều may mắn, sau khi sinh hài tử, có những việc không thích hợp thời kì... chính lúc này sáu tỷ tỷ lại nổi lên tác dụng, làm hắn cảm thấy sinh hoạt như thế thật là mỹ hảo.

Sáu vị tỷ tỷ Hoa gia đều đã xuất giá, đối với chuyện sinh sản nuôi dưỡng đều có kinh nghiệm. Chăm sóc tiểu hài tử không phải chuyện đùa. Bởi vậy Hoa Phi Thất không chút do dự mang lão đại giao cho lục tỷ, lão nhị cho tứ tỷ, lão tam phiên toái thì giao cho nhị tỷ đã có rất nhiều trải nghiệm nuôi con chiều cỗi.

“Nga, nga, nga, tiểu tam, tiểu tam, ta là nhị cô cô, không khóc a.” Hoa nhị tỷ đáng thương bị tiểu hài tử làm cho biến thành đầu bù tóc rối, thật sự là chưa từng thấy qua tiểu hài tử nào huyền ảo như vậy, rõ ràng ăn ngủ cũng no đủ, thế mà vẫn không ngừng khóc. Tiểu thân thể xoay qua xoay lại không chịu nghỉ ngơi. Không chú ý một chút là thủy mạn kim son, thanh chân tử đã. (có thể hiểu là khóc đến mức nước lan tràn khắp nơi, thanh âm chấn động bốn bề)

“Hài tử này thật là âm ỉ.” Ân Phượng Thục một bên nở nụ cười. Nàng cùng Hoa nhị tỷ quen biết, thế nhưng mấy năm nay không hề nhắc đến. Vì thế khi Ân Phượng Thục lại đến bái phỏng thì Hoa nhị tỷ lấy làm kinh hãi, nhưng thấy trận chiến thương nghiệp hai nhà Hoa Ân mới vừa chấm dứt, nàng cũng không thể cự tuyệt thiện ý của Ân gia. Nhưng Ân Phượng Thục này vừa bước vào cửa Hoa gia, con mắt sẽ không ly khai tiểu tam. Sự tình thật kì quái...

Hoa nhị tỷ nhủ nhủ này, âm thầm nhìn về phía Hoa Phi Thất bên kia. Ân gia tam thiếu này càng kì quái, Hoa gia bọn họ sinh tiểu hài tử, giả đến xem nào nhiệt làm gì? Mỗi ngày đi theo Ân Phượng Thục ra vào Hoa phủ, ngăn ngò hết mấy canh giờ cũng không làm cái gì, chỉ ở bên cạnh nhìn chăm chăm Hoa Phi Thất, khiến cho Mông Nghi mang về mặt thật khó coi.

“Không ngại cho ta ôm một cái.” Ân Phượng Thục rút cuộc nhìn không được. Hoa nhị tỷ nhìn nàng đầy mắt chứa đầy khát vọng, do dự một chút, rút cuộc đem tiểu tam đặt vào tay Ân Phượng Thục.

Quên đi, xem như nàng đa tâm

Tiểu tam được Ân Phượng Thục ôm, yên ổn một hồi, đôi mắt to tròn hiếu kì trượt đi đánh giá, tay nhỏ bé trào trào bắt được tóc đen của Ân Phượng Thục liền không chịu thả ra. Ân Phượng Thục cảm động mỉm cười, ôn nhu rút ra mấy sợi tóc của mình, Hoa dùng một quả bàn chỉ nhét vào tay tiểu tam.

Tiểu tam cố sức nắm lấy, tựa hồ rất thích, cũng ngừng khóc, ha hả lộ ra một khuôn mặt tươi cười.

Ân gia rút cuộc có hậu...

Mặc dù có ba hài tử thế nhưng tiểu tam là giống nhất...

Trước mắt mông mông lung lung hiện lên cảnh tượng quá khứ, Ân Phượng Thục cảm động nghìn vạn lần, cái mũi sụt sụt vài lần mới có thể nhìn không cho nước mắt lăn xuống.

“Nha, hài tử này thật là thích người.” Hoa nhị tỷ trông thấy tiểu tam tươi cười lấy là kinh ngạc, trạc trạc mấy lần cũng không thấy nó phản kháng, lẽ nào tiểu ma vương đổi tính?

Ân Phượng Thục thân nhiên cười, ngữ khí hơi hơi mang theo một cổ kiêu ngạo.

“Lão tam nhà ta khi còn bé cũng như vậy, chỉ cần trên tay cầm đến một vật tròn tròn sẽ không nháo. Hẳn thật là giống Phượng Trữ nhà chúng ta.” Ân Phượng Thục cố ý ám chỉ, khoe mắt hơi hơi quét qua hướng Hoa Phi Thất, khiến đối phương không khỏi nổi giận.

Hoa nhị tỷ vừa nghe, trong lòng cảm thấy kì quái, nàng nhìn nhìn tiểu tam nói:

“Đúng vậy, bất quá lão đại tựa như Mông Nghi, lạ nhĩ...”

Lão nhị giống ai?

Nội tâm cả kinh, mằm mống nghi ngờ chậm rãi nảy mầm.

Lão đại hoàn hảo, thân thể khỏe mạnh còn có vẻ mặt ngay thẳng, vừa nhìn chỉ biết là thuộc loại của Mông Nghi. Vấn đề là ở chỗ lão nhị cùng lão tam, không giống Mông Nghi, lại càng không giống người nhà Hoa gia...

Hắn có một loại dự cảm. Hài tử do nam tử Tường Phượng tộc sinh, là ai cũng sẽ không muốn buông tha, cứ nhìn thái độ của Ân gia tỷ đệ sẽ rõ.

Hắn nên làm cái gì bây giờ?

Gió thổi, người chợt cảm thấy lạnh lẽo, Hoa Phi Thất bắt đầu run rẩy, nhưng chưa kịp phản ứng đã có một chiếc áo choàng dày rộng được đặt lên người. Là Mông Nghi, Hoa Phi Thất mỉm cười, mở mắt. Còn không có mở miệng đã bị âm thanh hô hoáng đột ngột cắt đứt.

“Cục cung, cục cung”

Hoa đại tỷ thượng khí bất tiếp hạ khí, nhìn thấy vị đại tỷ ngày thường đan trang hiền thực, hiện tại lại có bộ dáng như thế, Hoa Phi Thất không khỏi nghĩ thấy kì quái.

“Đại tỷ? Làm sao vậy?”

Hoa đại tỷ thờ hồn hển một hồi mới có thể lấy lại khí tức, nàng dung ánh mắt phức tạp nhìn bảo bối đệ đệ.

“Phụ thân tìm người, khách nhân đến, phụ thân bảo người và Mông công tử cùng đi.” Nàng do dự nửa ngày rút cuộc nhìn không được nắm lấy tay Hoa Phi Thất “Cục cung, người nói thật cho ta biết... các người... phụ thân của hài tử... là ai?”

Như thể một tiếng sấm giữa trời quang, Hoa Phi Thất sửng sờ tại chỗ, đại não trống rỗng, huyết khí trong nháy mắt dâng lên, lỗ tai ong ong.

Đại tỷ... làm sao biết?

Sau cổ nóng rát đau nhức, Hoa Phi Thất lần thứ hai nhận thức, lão thiên gia quả thật tàn nhẫn. Hít sâu ổn định tinh thần.

“Khách nhân là ai?” Hần miễn cưỡng tránh khai tay của tỷ tỷ, thuận tiện lảng tránh câu hỏi.

Hoa Phi Thất, hảo a, nàng riêng chạy đến mặt báo, cư nhiên còn không biết thật thà mà trả lời! Thấy đệ đệ không thành thật, ánh mắt Hoa đại tỷ đầu tiên là trừng lớn, âm thanh cũng trở nên lạnh.

“Ngươi đi sẽ biết.”

Hoa Phi Thất căn bản không dám nhìn thẳng vào mắt Hoa đại tỷ, nghe câu trả lời như thế không khỏi do dự. Hần không biết nên cù cưa cù nhằng tìm cơ hội chuồn đi hay là thấy chết không sờn mà đến phòng khách chờ đón huyết vũ tinh phong. Đang ở tình thế tiến thoái lưỡng nan, Mông Nghi đã tiến đến bên cạnh cầm tay hắn. Sau đó tay áo bên kia bị một người khác bắt được. Nhìn lại, là đôi mắt sắc bén, không phải Ân Phượng Trữ thì còn ai vào đây.

Hoa Phi Thất lúc này mới phát hiện hai chân của mình lúc này đã hơi chút run rẩy,

“Đi thôi.”

Hần thở dài.

Hoa đại tỷ nhìn ba người trước mắt có chút kinh hoàng. Nhị tỷ vỗ vỗ lên vai nàng, bắt đắc dĩ nói: “Ai... đại tỷ, ngoài Mông Nghi, Ân công tử cũng nên đi nhìn xem.”

“Nhị tỷ!”

Hoa Phi Thất có loại tức giận như người bị vạch trần bí mật. Nhị tỷ dài mặt, đường nhìn chuyển sang Ân Phượng Thục không biết là đang vui hay buồn: “Thế nào? Ta nói sai sao? Ta đã sớm nghĩ có gì đó không bình thường.”

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thất* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Kết Thúc

“Chờ một chút!” Hoa Phi Thất rút cuộc đánh vỡ trầm mặc, ngay lập tức, ánh mắt của mọi người trong phòng đều tập trung trên người hắn. Hần dừng lại một chút, thở dài, xen lẫn chút bất đắc dĩ, nói:

“Không cần cả ba, bọn họ đều là sơ sinh, lấy lão đại đến đây là được rồi, lão nhị cùng tiểu tam thân thể không tốt, không thể gặp gió.”

Lâm Vũ Sanh trầm nghĩ nhất mẩu đồng bào (anh chị em cùng một mẹ), huyết thống nhất định giống nhau, nghiệm một người là đủ, ba người cũng chỉ là lặp lại. Y cũng gật đầu đồng ý: “Cứ làm theo Hoa Phi Thất nói đi.”

“Đương sự một khi đã đồng ý, cứ thế mà làm đi.” Hoa mẫu chọn mì, trong lòng rõ rang nhưng cũng không nói ra, chỉ là trầm nghĩ, Lâm tiểu tử, là người tự buông tha cơ hội. Quay đầu lại nhìn hai người Mông Ân, chỉ thấy hai người đều là bất động thanh sắc, bất động ở chỗ Mông Nghi thì buông xuống tảng đá trong lòng, còn Ân Phượng Trữ thì vẫn đang lo lắng trong đầu.

Tôi tớ Hoa gia làm việc với hiệu suất rất cao, không tới nửa khắc, trong đại sảnh đã bày đầy đủ dụng cụ lấy máu xét nghiệm, chỉ chờ máu của hai bên.

Lâm Vũ Sanh tiếp nhân dao nhỏ người hầu truyền đến, cắt một vệt nhỏ, nặn ra vài giọt máu, rót vào trong chén. Vũ em cũng ôm lão đại đi ra, cắt một vệt trên đầu ngón tay tròn tròn của tiểu hài tử, để máu hai người hòa vào trong chén. Lão đại tựa hồ cũng cảm nhận được sự việc trọng đại, lúc vũ em động dao thì ngay cả một tiếng khóc nhỏ cũng không có, một đôi mắt to hiếu kì quan sát người lớn sắc mặt ngưng trọng.

Hai giọt máu trong chén chạm vào nhau, cả hai bên đều căng thẳng, ngay cả thở cũng không dám thở mạnh, không chút chớp mắt nhìn chăm chăm vào chén. Cục diện tam phu đoạt thê trong khoảnh khắc này sẽ cải biến.

Thời gian dài đằng đằng tựa như cả thế kỉ, máu chậm rãi xoay tròn, cuối cùng tách ra, hơn nữa càng tách càng xa.

Sấm sét giữa trời quang, Lâm Vũ Sanh sắc mặt thoáng chốc tái nhợt, không có khả năng, không có khả năng... Y đã tìm hiểu rõ ràng, trong số hài tử sinh ra, có một đứa cực kì giống mình, không lẽ là nhầm lẫn?

Hay là đứa nhỏ này căn bản không phải hài tử của Hoa Phi Thất? Bọn họ vì để cự tuyệt mình mà giờ trở?

Đúng rồi! Chắc chắn là như thế!!!

Lâm Vũ Sanh càng khẳng định, y đứng một chỗ mặt lãnh, cực kioán giận mà từ lỗ mũi phun ra hai luồng trọc khí:

“Xin hỏi Hoa gia là có dụng ý gì?”

“Nga? Lâm công tử có gì chỉ bảo?” Hoa mẫu nghe ra trong giọng nói của Lâm Vũ Sanh có chuyện, nhướn lên một bên chân mày ôn hòa hỏi “Hiện tại sự thật rất rõ ràng, Phi Thất nhà ta không có phúc khí này.”

“Vậy ai là người kia của Hoa Phi Thất? Hẳn chắc chắn không thể tùy tiện hòa một kẻ không quen biết sinh hài tử!” Lâm Vũ Sanh thờ hờn hờn, cũng bất chấp phong độ mào tại chỗ hạch sách.

“Muốn biết thật giả có gì khó.”

Hoa Phi Thất cuối cùng cũng có dáng tươi cười. Hắn đã ở trên đầu ngón tay rạch một đường, máu nhỏ vào chén rất dễ dàng mà dung hợp cùng một giọt máu khác, khiến người khác không thể phủ nhận.

Vai Vũ Sanh dần dần rút lại, trên mặt xám trắng.

Đúng là như vậy...

Nguyên lai...

Y nhìn thật sâu vào mắt Hoa Phi Thất, thiên ngôn vạn ngữ cũng chỉ có thể hòa thành một tiếng thờ dài. Nhưng trong thất bại, y cũng có được một chút an ủi. Chính là khi y hay tin Hoa Phi Thất mang thai, nhất quyết mạo hiểm một lần. Khổ cực trải qua, chỉ có y là minh bạch nhất, phát hiện tân đại lục, y trở về, không thể nói rằng một bước lên trời, nhưng cũng là có quyền thế một phương.

Thật sự không thuộc về ta sao? Hài tử...cả Phi Thất...

Thế sự quả nhiên là không thể lường trước...

Thật chậm rãi xoay người, Lâm Vũ Sanh từng bước đi đến ngoài cửa, mi tâm nhíu chặt tựa hồ đang có rất nhiều suy nghĩ.

Mọi người thấy y thất hồn lạc phách rồi đi, ai cũng băng khoăn, nội đường nhất thời không một ai nói chuyện, lặng ngắt như tờ. Cuối cùng là Hoa mẫu đánh vỡ yên tĩnh, nằng ho khan một tiếng, đánh ngã cái chén.

“Người! Đóng cửa rồi tất cả đều lui ra.”

Mấy người tới lập tức phản ứng, tay chân lạnh lẽo đóng đại môn, sau đó y theo mệnh lệnh theo hai bên thối lui vào hậu đường. Đại sảnh chỉ để lại ba người Hoa Phi Thất.

Phu thê đồng tâm, nhìn thấy thê tử cật thế, Hoa phụ cũng hiểu nhưng không nói. Ông nghiêm mặt, từ chủ tọa xuất ra gia pháp.

“Quý xuống!”

“Dừng tay!”

Mông Nghi thấy tình thế không ổn, vội vã ngăn cản.

“Hoa mẫu, đây là vì sao?”

“Vì sao? Chính hắn trong lòng rõ ràng.” Hoa mẫu cười nhạt “Gạt được một người, không lừa được người thứ hai. Ân nhị thiếu, người nói có đúng không?”

Ân Phượng Trữ đột nhiên bị hỏi đến mạnh ngắc đầu lên, ánh mắt vô cùng phức tạp.

“Ân Hoa hai nhà là thế giao (có quan hệ qua nhiều đời). Người yên tâm, chuyện này ta nhất định sẽ cho người lý lẽ.”

Nghe Hoa mẫu hứa hẹn, Ân Phượng Trữ kích động một khắc, nhưng thấy hai người Mông Hoa nắm chặt tay, gã rất nhanh liền thùy hạ khóe mắt, khôi phục bộ dáng bình tĩnh không chút dao động.

“Hoa bá mẫu, người cũng không cần làm cho ta xem, ta không có ý định tranh dành hài tử của Hoa Phi Thất.”

Nghe gã nói, Hoa mẫu ngược lại lấy làm kỳ lạ. Trước đây gã bay chó sủa còn không phải do Ân Phượng Trữ bày đầu? Nàng còn tưởng rằng, Ân Phượng Trữ ôm tâm tư giống Lâm Vũ Sanh.

“Nga? Vậy là ta hiểu lầm? Hành vi trước đây của người...ta còn tưởng rằng...”

“Ta đã suy nghĩ rất nhiều.” Ân Phượng Trữ nhàn nhạt nói, trong lòng lại đau xót “Chỉ cần Phi Thất cho ta thường xuyên nhìn thấy hài tử, và hắn... là tốt rồi”

Tâm Phi Thất đã hướng về người khác, gã thùy chung là kẻ đến muộn, còn trách ai được nữa? Hiện tại...chỉ có thể lui một bước...

Nghe thấy yêu cầu của gã, Hoa Phi Thất có điểm khó tin.

“Chỉ cần như vậy?”

“Chỉ cần như vậy.” Ân Phượng Trữ chán nản. Hoa Phi Thất và Mông Nghi liếc nhau, hai bên không hẹn mà cùng gật đầu.

“Hào.”

“Từ phi trư, người đã nói thì phải giữ lời.” Ân Phượng Trữ lúc này mới có chút tinh thần, Hoa Phi Thất vỗ ngực bảo chứng.

“Đương nhiên, ẻo là. Hoa Phi Thất ta nói một là một.” Nói thật ra, hắn có điểm sợ vị Ân nhị thiếu này, chỉ cần gã đừng tiếp tục dây dưa, đối với Mông Nghi và hắn giờ cao đánh khề thì hắn cái gì cũng nguyện thương lượng. Hơn nữa, người ta cũng chính là thân sinh phụ thân của tiểu tam, nhưng không có ý định tranh đoạt, nếu như cả đời không qua lại, cũng không tránh khỏi không biết lý lẽ đi.

“Na...ta muốn là nghĩa phụ của tiểu tam...tiểu tam tương lai kế thừa Ân gia. Người đáp ứng không?”

Được một tác lại muốn tiến thêm một bước đại khái là dung để diễn tả Ân Phượng Trữ, gã chớp mắt về mặt chờ mong. Hoa Phi Thất không đành lòng cự tuyệt, cũng không hảo đáp ứng, lắc lắc đầu, cười gượng hai tiếng:

“Hiện tại nói chuyện này hãy còn quá sớm. Chờ tiểu tam lớn lên hẳn quyết định đi.”

“Cũng tốt.” Ân Phượng Trữ miễn cưỡng tiếp thu. Nói thật ra, trước khi tiểu tam trưởng thành còn rất nhiều thời gian, đúng vậy, rất nhiều, gã mỗi ngày xem tiểu tam một phần là mụm cớ, càng nhiều tiếp cận Hoa Phi Thất. Gã hiểu rõ Hoa Phi Thất là loại người ăn mềm không ăn cứng, chỉ cần sau này Hoa Phi Thất phát hiện gã hảo sẽ tự nhiên cùng gã cùng một chỗ, đến lúc đó cả nhà đoàn viên.

Suy nghĩ một chút, gã hai mắt đều sáng.

Ai thắng ai thua còn chưa biết!

Đường nhìn sắc bén kín đáo chống lại Mông Nghi. Mông Nghi cười khỏm thẳng người đối mặt với khiêu khích của Ân Phượng Trữ. Hai mắt ôn nhu chuyển về Hoa Phi Thất. Lúc này, Hoa Phi Thất đã giải quyết được phiền phức nên tinh thần thư sướng, hắn một chút đùa giỡn với lão đại, hoàn toàn không nhân thấy được sóng gió bên cạnh.

Thú một vị phi thê xác thực phải đối mặt với rất nhiều khiêu chiến.

Mông Nghi nghĩ thầm, hình ảnh hài hòa trước mắt khiến trong lòng một mảnh ấm áp.

Chỉ sợ, dù có nhiều khiêu chiến hơn nữa, y cũng vui vẻ chịu đựng.

Vào một đêm khuya ba ngày sau đó.

Vào lúc không trăng không sao, hai đạo bóng đen xuất hiện tại hậu viện Hoa phủ, một cao một thấp, một lớn một nhỏ. Lén lút tới gần phòng trẻ con của Hoa phủ.

Đêm tối đến mức ngay cả năm đầu ngón tay của chính mình cũng không thể nhìn thấy, một chút tiếng động cũng không có, tựa hồ là rất kiêng kỵ, đi từng bước một, còn không ngừng khuyến cáo người nhỏ hơn:

“Điện hạ, như vậy không được tốt...chưa có chủ nhân đồng ý...”

“Cầm miệng, ta là đến xem tân nương, cần ai đồng ý!” Người nhỏ nhin không được phản bác.

“Nhưng...”

Người lớn còn muốn nói gì đó, lại nghe người nhỏ hoan hô một tiếng, bọn họ lần này đã đến được đích rồi.

“Tới rồi, ra là ở chỗ này.”

“Nhưng điện hạ, điện hạ, ta nghe nói Hoa Phi Thất sinh...” Thuộc hạ muốn nói lại thôi, không biết có nên đem tin xấu này nói cho chủ tử hay không. Do dự lại do dự, mắt thấy chủ nhân đã vươn tay đẩy ra cánh cửa phòng trẻ con, lấy ra hỏa chiết sẽ thấp lên, rốt cuộc nhin không được mà mở miệng.

“Hắn sinh là ba cái...”

“Gi?” Người nhỏ một chút cũng không nghe thấy, hỏa ở trong tay chợt lóe bốc cháy lên. Hỏa quang toát ra, hắt vào nửa khuôn mặt non nớt của hài tử, vừa hung phần lại khản trương. Tân nương tương lai ở ngay trước mắt, tiểu hài tử bất chấp để ý đến thuộc hạ, nín hơi tĩnh khí chậm rãi đến gần giường, một, hai bước, tiểu hài tử đưa tay, ánh sáng của ngọn lửa từ từ rực lên, hiện ra chân thật trong bóng tối.

“Thế này là sao! Tân nương của ta đến tột cùng là ai!!!”

Đêm yên tiếng đột nhiên vang lên một tiếng hét thảm.

HOÀN

– 1 –

Bạn đang đọc truyện *Phi Thê Phi Thút* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.